

S.N. LAZAREV

2

VASPITAVANJE RODITELJA

deo I

ČOVEK BUDUĆNOSTI

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati,
postavljati na internetu

Ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika
autorskih prava.

S.N. Lazarev

ČOVEK BUDUĆNOSTI

VASPITAVANJE RODITELJA

(DEO I)

Prevod s ruskog:

Slobodanka K. Vanjkević

Beograd, oktobar 2015.

Naslov originala:

Лазарев С.Н. Человек будущего. Воспитание родителей. Часть 1.

Санкт–Петербург, 2008

Copyright © Siergiej Łazariew, 2008

Copyright © Satja Juga, 2015

www.lazarev.ru

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj formi,

bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Izdavač: „Satja Juga“

Zastupnik i distributer izdanja S.N. Lazareva za Srbiju: „ARUNA“

aruna.rs • lazarev.rs • aruna@aruna.rs •

tel: 064 15 77 045

ŽELEO BIH DA VAM KAŽEM...

Svako od nas želi da bude srećan što je pre moguće. Pritom, za mnoge sreća znači odsustvo negativnih emocija. Većina ljudi je uverena da što su ispunjeniji pozitivnim emocijama, time postaju sve srećniji. Mnogi se i ne zamisle nad tim da se sreća ne sastoji samo u ispunjenju želja, već i odricanju od njih. A sreća je ljubav koja postoji kroz suprotnosti.

Zamislimo da je čovek seo za sto prepun ukusne hrane i počeo da ruča. U tom trenutku doživljava prijatne emocije. Međutim, ako bude bez predaha gutao hranu, njegove pozitivne emocije će se postepeno pretvoriti u negativne, a ukoliko se ne zaustavi na vreme, zavezaće mu se creva i on može umreti. Svi znamo jednostavnu istinu: od stola treba ustati pomalo gladan, to jest odustati od zadovoljstva dok ono ne dostigne svoj vrhunac. Ali, za mnoge je odricanje od zadovoljstva ekvivalentno problemu.

Sve religije sveta pozivaju na uzdržavanje i odricanje, pokušavajući da uravnoteže ljudsku težnju ka konstantnoj ispunjenosti pozitivnim osećanjima. Danas, kada je religija izgubila snagu, u svetu je stvoreno potrošačko društvo, te je za mnoge osnovni pokretač - neprekidna potraga za zadovoljstvima. Omladina, na koju je društvo zaboravilo, razvija se sama od sebe, pokušavajući da bude srećna, da stvara porodicu. Ali gubitak moralnih orientira i pravilnog doživljaja sveta često postaje nepremostiva prepreka za zasnivanje i održavanje porodice.

Ja shvatam da ljudi žele da dobiju nekoliko kvalifikovanih saveta kako bi sebe učinili zdravim i srećnim, ali sada ću navesti primere koji dokazuju sledeće: ni najstručniji savet neće delovati ako čovek nema oblikovan pravilan pogled na svet. Pogrešna slika sveta dovodi do kršenja najviših zakona i kvari čovekovu dušu. Najviši zakoni Vasione, predstavljeni u zapovestima, kodirani su u svetim knjigama. Bez njih, današnja civilizacija ne bi ni nastala, niti opstala.

Osnovni princip Vasione je - apsolutno jedinstvo i ljubav, kao simbol tog jedinstva. Pojačana vezanost za blaga sveta koji nas okružuje, stvara unutrašnju agresivnost i dovodi do odricanja od ljubavi. Pisao sam o tome u prethodnim knjigama. Mnogi ljudi, oslanjajući se na moja istraživanja, pokušavaju da promene svoj karakter. Njihova promena je

otpočela, a uspeli su čak da savladaju i teške bolesti. Tada su zaključili: potrebno je svima da oprostimo i bićemo zdravi. Na to su sveli svoj pogled na svet. Ali opraštanje je samo prvi korak ka ljubavi.

Sećam se razgovora s jednom mladom ženom. Iako obično na konsultacije dolaze ljudi s teškim problemima, ova žena je samo želeta da se raspita za svoje stanje.

- Veoma sam ozbiljno radila na sebi i pokušavala sam da se promenim, - rekla je. - Oslobođila sam se strahova i uninija. Naučila sam da se oslanjam na Božju volju. U duši se pojavila lakoća, osećaj kao da lebdim nad problemima. Čini mi se da sam svojim stanjem uspela da pročistim i svoje potomstvo.

Potvrdio sam glavom:

- Rezultati postoje, ali u ovom trenutku moram da vas razočaram. Vi imate ozbiljan problem. To nanosi štetu potomcima do trećeg-četvrtog kolena.

- Klanjanje idolima, najverovatnije? - brzo je upitala pacijentkinja.

Pogledao sam je čuteći. Zatim sam posle duže pauze odgovorio:

- Ne. Piće. Pili ste juče, prekjuče?

Ona je usporila:

- Da, juče sam bila u društvu, ali sam pila samo vino.

- Koliko?

- Pa, flašu i po.

- Dakle, želim da vam kažem da vaša strast prema alkoholu negativno utiče ne samo na telo, već i na dušu. Usled toga dolazi do razaranja struktura, koje su odgovorne za međusobne ljudske odnose. Da bi se ti odnosi podržali, potreban je neprekidni utrošak suptilne energije. Ta energija se usmerava ne samo na stvaranje odnosa, već i na buduću decu. Posebno je za mladu ženu opasno da pije. Strast prema alkoholu može da budućem potomstvu prouzrokuje probleme s urogenitalnim traktom, a zatim i u porodičnim odnosima i sa sudbinom. Zbog toga današnja propaganda alkoholnih pića zapravo predstavlja sterilizaciju zemlje.

Mladi ljudi su navikli da se druže samo uz konzumiranje alkohola. Ponekad se negativne posledice manifestuju tek godinama kasnije. Ali buduću decu ne ubija samo preterana upotreba alkohola. Nedavno sam dijagnostikovao jednog mladića koji je posedovao snažan program samouništenja. To je moglo da naškodi dušama njegovog potomstva i bilo je povezano s poklonstvom najvišim osećanjima. Klanjanje idealima u najgoroj varijanti je bilo očigledno. Uništavanje osećanja ljubavi zbog pojačane vezanosti i agresivnosti, može se prenositi sa roditelja na decu i biti posledica pogrešnog pogleda na svet ili načina života. U svakom slučaju, pokušao sam da saznam uzrok i ispostavilo se da je on pre svega bio povezan s načinom života, tačnije - sa zaokupljeničku seksom.

Isprva nisam mogao da razumem zašto zaokupljenost seksom može da ubije potomke do sedmog kolena, ali potom mi je slika postala jasnija. Seks nije samo zadovoljstvo i uživanje, već je njegova glavna funkcija da omogući dolazak na svet budućeg potomstva. Prema tome, on istovremeno obuhvata i materijalne i duhovne oblike uživanja. Ako, pak, čovek nije naučio da voli, klanjanje najvišim osećanjima čini da on ne može da izdrži njihov krah. Čovek lišava budućnosti i sebe i svoje potomstvo. Ako se potomci ipak pojave, tada im je budućnost skresana. Dakle, čovek koji je zaokupljen erotikom i pornografijom, neprestano prolazi kroz burne ljubavne afere, - to je čovek čije su šanse da ima zdravo potomstvo znatno smanjene.

- Recite mi, da li moderni nudisti, koji žele da budu bliži prirodi i da joj budu nalik, pate od nekih poremećaja? - upitala me je žena.

- Naravno - odgovorio sam. - Ako bi se kod njih, kao kod jelena, period parenja dešavao jednom godišnje, tada bi oponašanje prirode bilo normalno. Međutim, kod čoveka ovaj proces traje neprekidno. Nedavno su strani naučnici otkrili da ako žena nosi odeću sa izraženim elementima erotskog, hormonalna preopterećenja mogu da izazovu neplodnost. Ista stvar se dešava i sa nudistima. U ovom trenutku, u takvom položaju se nalazi čitava naša planeta. Ono što se neprekidno prikazuje na televizijskim ekranima, s ciljem povećanja gledanosti i zarađivanja novca, na spoljašnjem planu izgleda kao zabava, a na podsvesnom kao - katastrofa.

Nijedno društvo sa uništenom kulturom ne može da preživi. To je iskustvo istorije. Kultura se stvara dugo, a brzo se uništava. Koncept kulture odnosa i porodice u Rusiji sada praktično ne postoji, a pokušaji da se zasnuje porodica u odsustvu pravilnog pogleda na svet i pri najdubljim duševnim tegobama, može tragično da se završi.

Evo jedne od mnogobrojnih priča. Devojka je imala probleme s momcima, naime, teško je razvijala odnose. Na kraju, otpočela je vezu s jednim momkom, kojem se ona veoma dopadala. Posle nekoliko meseci, on je prestao da je privlači. Međutim, kada je odlučila da ga napusti, on joj to nije dozvoljavao. Preklinjao ju je, molio da ostane s njim, čak je pretio i samoubistvom. Ona se sažalila na njega i nastavila odnos. Ali svaki put kada se pojavljivala opasnost od raskida, on je urlao da će se ubiti. Roditelji devojke su mi se obratili s pitanjem šta da rade.

Prva stvar koju treba razumeti jeste da je ponašanje zločinca definisano stanjem u kome se žrtva nalazi. Ako kod mladića postoji takva spoljašnja agresivna vezanost, to znači da je kod devojke veoma visoko unutrašnje poklonstvo, vezanost, ljubomora i, u skladu s tim, agresija prema muškarcima. Klanjanje ljudskom aspektu pre ili kasnije dovodi do njegovog uništenja. „Situacija s vašom čerkom dokazuje da je njena podsvesna vezanost za muškarce, seks, porodicu, kritična - rekao sam roditeljima. - Ukoliko se ništa ne promeni, ona ima minimalne šanse da stvori porodicu i da rodi zdravu decu. Prema tome, vi i vaša čerka morate ozbiljno da razmislite o promeni svog karaktera i pogleda na svet”.

Drugo: ne smemo dozvoliti da budemo na uzici ucenjivača. Ako se njegovi uslovi prihvate, to će pojačati vezanost kako u njegovoј, tako i u duši vaše čerke. On će postati još agresivniji spolja, a ona agresivnija iznutra. Krajnje je nepoželjno da se ovako nešto dopusti. Potrebno je da se ona preseli u drugi grad ili da pokuša da se dogovori s mladićem. Ali, naravno, ovo je samo spoljašnje rešenje problema. Ako se devojka ne promeni duboko u sebi, uskoro će doživeti problem u drugom obliku.

Nakon šest meseci, roditelji su mi ispričali šta se dalje dogodilo. Jednom je čerka po povratku kući, pored ulaza u zgradu, ugledala taksi i baš tog mladića u njemu, koji ju je čekao.

- Moram da razgovaram s tobom, - rekao joj je i ugurao u automobil.

- Idemo van grada - rekao je taksisti i, okrenuvši se prema devojci dodao: - Idemo da te ubijem.

Pogledavši ga u oči, shvatila je da se ne šali i počela je da se moli. Odjednom je osetila da je njena sputanost, koja je prelazila u okovanost, nestala. Prestala je unutrašnja zavisnost od njega. Zatim je počela iz sve snage da udara po automobilskim staklima, a nezadovoljni taksista je zaustavio vozilo i izbacio ih napolje. Momak joj je pretio: „Šta god bilo, od mene se nećeš sakriti”, a zatim je pobegao. Devojka je morala da napusti grad. Nakon ovoga, njen lični život ipak nije uspeo da se sredi, ali je ostala živa. Ova priča takođe predstavlja pokušaj stvaranja porodice, doduše, veoma neobičan.

Međutim, bez obzira na to koliko čovek želeo da bude srećan i koliko se časno ponašao s ljudske tačke gledišta, problemi, nataloženi u njegovoj podsvesti, u kombinaciji s pogrešnim pogledom na svet, mogu da mu zatvore sve mogućnosti za ljudsku sreću.

Druga priča. Jednom prilikom, kada sam bio u Izraelu, upoznao sam se sa sunarodnicom koja je odavno napustila Rusiju i udala se za Šveđanina. Činilo se da je imala sve što je želeta: mogućnost da putuje, udoban život. Njen muž je bio dobar čovek, ali veoma vezan i ljubomoran. Sve im je dobro išlo u životu iako nisu imali decu. Jednom me je pozvala telefonom i rekla da ne može da se izbori s depresijom - lekovi joj nisu pomagali, a razgovori s lekarima takođe nisu davali rezultate.

- Potrebno je da hitno promeniš način života - rekao sam joj. - Depresija se pojavljuje kada opada energija duše. Mi ne primećujemo kako se ljubav smanjuje, ne posedujemo organ koji to može da detektuje, ali pad energije se odmah oseti i doživljava kao uninije i depresija. Možda je potrebno da otpusteš u drugu zemlju i otpočneš neki posao. Pojaviće se problemi, koje ćeš morati da rešavaš i duša će oziveti. Konačno, možeš nabaviti i kućnog ljubimca. Kada nema dece, briga o njemu zagreva dušu i osnažuje porodicu.

- Moj muž je protiv toga - tužno mi je odgovorila. - Rekao mi je da bih tad mogla da ga zanemarim. On želi da sva moja ljubav pripada samo njemu.

Prošlo je nekoliko meseci. Muž, videvši strašno stanje u kome se nalazila njegova žena, odlučuje da je na mesec dana pošalje kod rodbine, kako bi došla sebi. Uzeo je dokumente, seo u automobil i otišao u banku, a kada se vratio - zatekao je mrtvu ženu, koja je izvršila samoubistvo.

Evo, još jedne priče. Nedavno sam održao seminar u Moskvi. Glavna tema je bila očuvanje i razvoj porodice. Porodica nastaje, da bi na svet došla deca. Kada se muškarac i žena vole i međusobno komuniciraju, na suptilnom planu se uobičavaju emocije, sudska i karakter njihove buduće dece. Duša deteta, koja se približava, kao da zadobija nova ruha. Čak i ako u porodici nema dece, svejedno se dešava oblikovanje potomaka, koji mogu da se pojave u sledećoj inkarnaciji. Svojim ponašanjem i osećanjima mi na njih utičemo pozitivno ili negativno. Dakle, porodica kreira budućnost, a budućnost nastaje iz božanske energije. I, ukoliko mi svesno ili nesvesno kršimo najviše zakone, gubimo budućnost i tada dolazi do degeneracije porodice i potomstva.

Sve religije sveta su pomagale u stvaranju, jačanju i razvijanju porodica. Porodica je celija svake države i ako se uništava porodica, država postaje neodrživa. Ukoliko umiru pojedinačne celije, pre ili kasnije će umreti ceo organizam. Mi nemamo predstavu o tome kakvu ogromnu ulogu u našoj podsvesti imaju moralne zapovesti. One su kao vazduh koji udišemo. Mi smo navikli na taj vazduh i prestali smo da ga primećujemo. Ako vazduh zamenimo ugljen-monoksidom, udisaćemo ga, ali ćemo umreti, a da to i ne primetimo. Nedostatak morala i ljubavi takođe utiču na porodicu i državu. Prema tome, da bi se porodica održala i opstala, potrebno je da ljudi dovedu svoju dušu u red, a za to je potrebno da shvate ono o čemu govore religije i svete knjige. Ako u duši nema harmonije, nikakvi praktični saveti neće imati pozitivan rezultat.

Nakon seminara, prišla mi je asistentkinja i rekla mi da pacijentkinja, koja je nekoliko puta dolazila kod mene na konsultacije i prisustvovala seminarima, nije mogla da dođe zato što ne može da hoda. To mi je bilo čudno. Sećao sam se te žene. Nakon održanog predavanja njoj je često bilo loše, to jest prevazilaženje unutrašnjih problema je kod nje išlo teško. Ali, zašto je došlo do tako ozbiljnog pogoršanja posle mnogih predavanja i seminara? Zašto joj nije bilo dopušteno da dođe baš na ovaj seminar? Javljale su mi se najrazličitije

prepostavke. Moglo je biti reči o pročišćenju potomstva, s obzirom na to da je bio april - proleće. U pitanju je mogao biti pogrešan odnos prema informaciji koju izlažem ili nepravilan način života i ishrane. Možda joj je iz viših planova dato iskušenje po pitanju gubitka vezanosti, ili prolaska kroz bol, koji ona nije prošla.

Pokušao sam da je distanciono dijagnostikujem i zapazio sam naglo rasplamsavanje klanjanja drugom čoveku - ljubomoru. Ta, snažno rasplamsala vezanost, pretvarala se u agresivnost, ali se nije okretala protiv tog muškarca, već protiv nje same. To jest žena je ne sluteći ubijala sebe. Pritom, udarac je bio sedam puta jači od dopuštenog nivoa. Mogla je da nastrada putem nesrećnog slučaja, da oboli od raka ili neke druge neizlečive bolesti. Trenutno, još neosvešćeno samoubistvo, udarilo ju je po zglobovima, na taj način joj spasavajući život.

Setio sam se da je pre nekoliko meseci došla na predavanje s mlađim muškarcem. Izgleda da nije bila pripremljena za navalu ljudske sreće. Kad nešto želimo da dobijemo, prvo je potrebno da se toga odrekнемo iznutra i budemo spremni na prihvatanje gubitka. Harmonija vlada tamo gde postoje dve suprotstavljene strane, jer ako toga nema možemo postati robovi želja. Pokušao sam da se raspitam o trenutnoj porodičnoj situaciji ove žene. Naša zajednička prijateljica se o tome izrazila na prilično oštar način: „Ona živi s makroom, koji joj zabranjuje da se moli i kontaktira s drugim ljudima. Osim nje, on ima i druge žene. Ali od nje isisava novac“.

Odmah mi je sve postalo jasno. Kada čovek pokušava da oseti jedinstvo s Bogom, njegova unutrašnja duhovna energija počinje da raste. Što je veća unutrašnja energija, time se brže pojačava vezanost. Razmišljaо sam o tome kako kod nje, na spoljašnjem planu, nije bilo pojava koje bi ukazale na neke naročite prestupe. Ona je zavolela tog čoveka i nije prema njemu ispoljavala agresiju, to jest dosledno se pridržavala glavnih postulata zdravlja. Ali iznutra, potčinjavajući se voljenoj osobi, ubijala je sebe i svoju dušu. Ljubav podrazumeva radost i bol, promenu i vaspitanje, a ova žena je smatrala da pred njom stoje samo dve opcije: da se odrekne muškarca i ubije ljubav, ili da prati ljubav i prihvati svako poniženje. I, pošla je za ljudskom ljubavlju, ubijajući božansku ljubav. Nije shvatala da su obe odluke bile smrtonosne.

Ukoliko čovek zbog porodičnih odnosa postane sebičan i agresivan, takav odnos je bolje izgubiti, da bi se spasila ljubav. Najpravilniji, ali i najteži put je - sačuvati ljubav i vaspitavati sebe i partnera. Ljubav predstavlja kontinuiranu promenu i samovaspitanje. Kada radi zadovoljstva, udobnosti i stabilnosti ubijamo ljubav u duši drugog čoveka, ili u svojoj, ovu udobnost, uživanje i stabilnost često gubimo zajedno sa zdravljem, a ponekad i samim životom.

Onaj, kod koga je božansko u duši počelo da srasta s ljudskim, vidi samo dva izlaza iz svake situacije: klanjanje drugima, puzanje pred njima i samouništenje, ili prezir prema drugima, osećaj nadmoćnosti i veličanje sebe. Pritom, na svakome je izbor koga će ubiti - druge ili sebe.

Ako božansko i ljudsko srastu u duši, mi smo osuđeni na uništenje i propadanje. Paradoks je u tome što se Tvorac nalazi u svakom živom biću i u svemu postojećem - kao osnovni sadržaj. Upravo taj sadržaj omogućava formi da se neprekidno menja. Ako se, pak, forma, zaboravivši na sadržaj, klanja samoj sebi, ona umire. Ali, ako forma nastoji da se u potpunosti identificuje sa sadržajem, ona zaustavlja razvoj i takođe umire.

Božanska ljubav u našoj duši je prekrivena, obavijena ljudskom ljubavlju i uvek nevidljivo prisutna u njoj. Ali, ako čovek prestane da se potčinjava najvišim zakonima postojanja, on više neće moći da razlikuje božansku logiku od ljudske. On će misliti da živi u božanskoj logici i da se sjedinjuje sa Tvorcem, a zapravo će slaviti paganskog idola sopstvenih osećanja i strasti.

Jedno od glavnih pitanja svake religije jeste: kako osetiti božansko u svojoj duši a pritom ga ne obezvrediti? Čim duša izgubi jedinstvo s Tvorcem, ona se lišava energije budućnosti i taj materijal, od kojeg se gradi porodica, ljudski odnosi, buduća deca, počinje da propada i nestaje. Da bi na svet došla harmonična deca, ona treba da imaju kvalitetne i zdrave roditelje. Roditelji, pre svega, moraju da imaju zdrave duše. O tome kako vaspitati dušu, govori se u svetim knjigama. Religije sveta uvode čoveka u najviše zakone postojanja i omogućavaju mu da dobije energiju neophodnu za stvaranje harmoničnih odnosa, porodice i opstanka u budućnosti.

Razumem da svi veoma žele konkretne preporuke i brze rezultate, pa zato počnimo od najvažnije preporuke: naučite da dovedete svoju

dušu u red. Pritom, bolje je da ne računate na brz rezultat. Očekivanje brzog rezultata je - klanjanje budućnosti. Ali čak i ako je sa zdravljem, sudbinom i odnosima kod vas sve u redu, to ne znači da treba da prestanete da brinete o svojoj duši i njenom razvoju.

LEK ZA DUŠU

Još reče Gospod Mojsiju govoreći: kaži svemu zboru sinova Izraeljevih, i reci im: Budite sveti, jer sam ja svet, Gospod Bog vaš.

Svaki da se boji matere svoje i oca svog; i držite subote moje; ja sam Gospod Bog vaš. Ne obraćajte se k idolima, i bogove livene ne gradite sebi; ja sam Gospod Bog vaš.

A kad prinosite žrtvu zahvalnu Gospodu, prinosite je drage volje: u koji je dan prinesete, neka se jede, i sutradan; a šta ostane do trećeg dana, neka se ognjem sažeže; a ako bi se šta jelo treći dan, gad je, neće biti ugodna; ko bi god jeo, nosiće svoje bezakonje, jer oskvrni svetinju Gospodnju; zato će se istrebiti ona duša iz naroda svog.

A kad žanjete rod zemlje svoje, nemoj požeti sasvim njive svoje, niti pabirči po žetvi. Ni vinograda svog nemoj pabirčiti, i nemoj kupiti zrna koja padnu po vinogradu tvom; nego ostavi siromahu i došljaku. Ja sam Gospod Bog vaš. Ne kradite; ne lažite i ne varajte bližnjeg svog.

Ne kunite se imenom mojim krivo; jer ćeš oskvrniti ime Boga svog. Ja sam Gospod [Bog vaš]. Ne zakidaj bližnjeg svog i ne otimaj mu. Plaća nadničarova da ne prenoći kod tebe do jutra.

Nemoj psovati gluvgog, ni pred slepca metati šta da se spotakne; nego se boj [Gospoda] Boga svog; ja sam Gospod [Bog vaš].

Ne činite nepravdu na sudu, ne gledajte što je ko siromah, niti se povodi za bogatim; pravo sudi bližnjemu svom.

Ne idi kao opadač po narodu svom, i ne ustaj na krv bližnjeg svog; ja sam Gospod [Bog vaš].

Nemoj mrzeti na brata svog u srcu svom; slobodno iskaraj bližnjeg svog, i nemoj trpeti greha na njemu.

Ne budi osvetljiv, i ne nosi srdnju na sinove naroda svog; nego ljubi bližnjeg svog kao sebe samog; ja sam Gospod [Bog vaš].

(Treća knjiga Mojsijeva (Levitska) 19, 1-18)

U jednoj popularnoj knjizi, naleteo sam na zanimljivu informaciju u vezi s ponašanjem čoveka koji je svestan da umire.

Prva faza - potpuno neprihvatanje bolesti i smrti koja se prikrada. Pacijent se tvrdoglavu drži svojih planova, ciljeva i zadataka. On ne želi i ne može da zamisli da će uskoro izgubiti život, rastati se s njim.

Druga faza - mržnja prema svom okruženju i bližnjima, želja da pronađe krivca i na njega prebací negativne emocije. Kod mnogih pacijenata, pogotovo obolelih od raka, ova faza je često najdugotrajnija.

Treća faza - pacijent panično traži izlaz, molećivo gleda lekare, traži podršku ili bar odlaganje svoje smrti.

Četvrta faza - pacijent postaje svestan uzaludnosti svojih pokušaja. Grozničava batrganja prelaze u pasivnost. Pacijent tiko i smireno prihvata smrt koja se približava.

Peta faza - pacijent počinje da razmišlja o večnosti. U njemu se budi vera u Boga, preosmišjava odnos prema svetu, bližnjima i prema sebi. Duša se neprimetno ispunjava ljubavlju. Želi da odbaci sve što smeta ljubavi. Neočekivano, čovek počinje da moli za oproštaj svoje bližnje, s toplinom i saosećajnošću se priseća ljudi, koji su u njemu ranije izazivali mržnju i osudu. Ono što mu se činilo nesrećom, počinje da doživljava kao školu života, dragoceno iskustvo spoznaje sveta i umeća da voli. Čovek, koji umire, shvata da je smrt neminovna, i prestaje da strahuje od budućnosti. On se oslobađa od svega i ne žali zbog prošlosti. Kod mnogih iznenada nastupa prosvetljenje.

Ljubav je ono što će živeti i posle smrti. Dušama, koje su ispunjene ljubavlju, daleko je lakše da nastave svoje posthumno postojanje.

Sećam se svoje dijagnoze smrtonosne bolesti i iskustva umiranja koje je iza toga usledilo. Analizirajući svoje tadašnje ponašanje, shvatio sam zašto ljudi, koji osećaju da su osuđeni na smrt, nose u sebi program samouništenja, zatim često čine razne zločine i spremni su da unište čitavo čovečanstvo. To je svojevrsna osveta za kraj, koji im se približava.

Kada sam shvatio da nemam šanse da preživim, došlo je do pravog napada besa protiv sveta koji me okružuje. Zašto će ostali živeti, a ja moram da umrem? Zavist, ispostavilo se, može i tako da izgleda. Imao sam sreće, i prva četiri stadijuma sam prošao za nekoliko dana, a onda je

došao i peti. Pronašao sam u Bibliji reč „ljubav” i shvatio zašto vredi živeti i šta će ostati posle smrti. Nakon toga, moja soubina se promenila.

Celog života sam pokušao da spoznam zakone sveta. Bavljenje isceliteljstvom mi je pomoglo da kombinujem filozofiju s praksom. Viđenje suptilnih planova, koje sam stekao u rezultatu dugogodišnjih napora i vežbi, omogućilo mi je da povežem uzrok i posledicu, da shvatim šta se dešava mnogo pre tog trenutka, kad čovek postane svestan da je bolestan i da može umreti. Video sam kako se unutrašnja agresija postepeno pretvara u bolest. Ispostavlja se da nagomilane uvrede, osude i uninije, pre ili kasnije, dolaze kao bolesti i nesreće. Osim toga, one se prenose na potomke i često dovode do izumiranja celog roda. Zainteresovao sam se šta leži u osnovi unutrašnje, emocionalne agresije. Sa zaprepašćenjem sam video da je to vezanost za blaga sveta. Isprva sam mislio da su ta blaga samo materijalna. A zatim, prolazeći kroz mnogobrojne bolne situacije, shvatio sam da sreća može biti kako duhovna, tako i čulna. Zanimljiv detalj - to mi je pošlo za rukom da shvatim tek kada sam ispravno prošao kroz neku situaciju, to jest bez ličnog iskustva - nema razumevanja.

Postoji izreka koja kaže: „Budale uče na svojim greškama, a pametni - na tuđim”. Shvatio sam da to nije u potpunosti tačno. Pametan brže uči iz sopstvenih grešaka. Ako posedujemo lično emocionalno iskustvo prevazilaženja i najmanjeg problema, tada se te emocije mogu iskoristiti za usvajanje iskustva drugih ljudi.

Zatim je došlo još jedno otkriće. Zamislite potpuno neagresivnog i mirnog čoveka. Zbog svoje slabosti, počinio je izdaju, a njegova deca se razboljevaju i umiru. Agresivnost nije prisutna, ali bolest jeste. Osim toga, očigledna je njegova vezanost za život i blagostanje. Zašto Bog kažnjava čoveka ako on ne ispoljava agresiju?

Ponovo sam se vratio svojim istraživanjima. Deformacija ultrasuptilnih struktura polja, dovodi do teških bolesti. Ova suptilna polja, čije deformacije izgleda niko pre mene nije zapazio, nazvao sam karmičkim. Njihova deformacija je dovodila ne samo do bolesti, već i do raspada porodice i soubinskih nesreća. To jest, problem se raspodelio na fizičke, duhovne i duševne komponente ljudskog bića.

Zatim sam morao da pronađem objašnjenje drugih, očiglednih činjenica, koje su takođe zahtevale razumevanje. Prepostavimo da se

čovek često prejeda, voli probranu i delikatesnu hranu, a posle nekog vremena mu se pojavljuju bolesti, i ispostavlja se da je oboleo od dijabetesa. Ali, nema agresivnosti. Zašto se onda pojavila bolest? Postoji samo vezanost za hranu, čulno zadovoljstvo. Agresija, kao posledica vezanosti, još se nije ni pojavila, a bolest je već tu. I onda sam iznenada shvatio da bolest nastaje kada čovek gubi ljubav. Mržnja, ljuntnja i osuda - oblici su odricanja od ljubavi. Od ljubavi se možemo odreći izdajući voljenu osobu. Možemo se rastati s voljenom osobom, ne opraštajući joj neke uvrede. Možemo prosto da ne volimo ovaj svet i da potom zaradimo tešku bolest. Možemo učiniti izvorom i najvažnijim zadovoljstvom ne ljubav, već hranu i seks, a onda se razboleti ili svedočiti degeneraciji svog potomstva.

Ispostavilo se da je ljubav, ojačana moralnošću, najbolji lek za čovekovu dušu, njegov um i njegovo telo. Kada sam otpočinjao svoja istraživanja, smatrao sam da se prvo razboljeva telo, a onda sam jasno i precizno shvatio da se telo i svest razboljevaju kada obole osećanja. Upravo tamo, u dubini naših osećanja, dešavaju se procesi koji nas i naše potomke čine srećnim ili nesrećnim.

Svakog dana se umivamo, brinemo o svom telu, što je prirodno, jer bi se telo u suprotnom razbolelo. Ali brinuti o svojoj duši - nekako nam nije u navici. Ranije se time bavila religija, a u određenoj meri i država. Danas je religija oslabljena, a nauka, koja nikada i nije razmišljala o moralu, još nije shvatila da klanjanje telu i njegovim nagonima, neizbežno dušu savremenog čoveka vraća u epohu primitivnog paganizma.

U principu, svaki greh, bez obzira kako se opisuje u religioznim učenjima, predstavlja gubitak jedinstva s Tvorcem. Duša se hrani božanskom ljubavlju. To je najviša energija, koja neprekidno teče iz Prauzroka i omogućava Vasioni da se razvija. Ono, ka čemu duša teži, to i dobija, zajedno sa svešću i telom. Pogled na svet određuje pravac u kome se kreće naša duša i njena energija. Pogrešan pogled na svet oblikuje pogrešno ponašanje. Greh se učvršćuje emocijama, svešću i ponašanjem. U podsvesti dolazi do postepenog gubitka najviše energije ljubavi. Zatim dolazi do izumiranja civilizacije, ljudi, pojedinačnih vrsta, čoveka i njegovog potomstva. Ako ste srećnici, otpočeće najrazličitije nesreće i bolesti, koje mogu da vas spasu od smrti, ali za to je potrebna mukotrpna sopstvena promena. Mnogo je lakše umreti.

Setio sam se jednog slučaja. Poznanici su me preklinjali da pomognem njihovom prijatelju, koji je oboleo od teškog oblika onkološke bolesti. Upozorili su ga da razgovor može biti težak, a s obzirom na to da je bio činovnik veoma visokog ranga, biće suočen s teškoćama u prevladavanju svoje gordosti i osećaja nadmoćnosti. Održala se prva telefonska konsultacija. Kada sam video njegove suptilne strukture, podsvesne emocije povezane s dušom, shvatio sam da je situacija katastrofalna.

- Vaše stanje je loše - rekao sam mu, - ali postoji šansa da preživite. Hristos je govorio da će u Carstvo Božje ući samo oni, koji su nalik deci. Da li znate šta je Carstvo Božje? To je sfera u kojoj je najveća vrednost i objekat klanjanja - Bog, to jest ljubav. To nisu novac, snaga, um, osećaj nadmoćnosti nad drugima, seksualno zadovoljstvo, hrana i ostala čulna zadovoljstava, već ljubav. Dakle, da bismo osetili Božansku ljubav kao najvišu vrednost, potrebno je da budemo poput deteta. Dete živi kroz osećanja, a ne kroz svest; ono je bespomoćno. Pored njega se uvek nalaze odrasli, koji su pametni i savršeni, to jest dete svakim delom bića oseća svoju slabost i nesavršenstvo. Dete nema prošlost - ono nema za čim da žali, a budućnost mu uvek izgleda radosna. Dete se intuitivno uzdržava, to jest ništa ga ne privlači seksu, tako da najviša energija prvenstveno odlazi na razvoj duše, a ne tela. Ako detetu nanose uvrede, ono ne oseća mržnju, ono jednostavno plače. Detetova duša je otvorena za roditelje, i dete je uvek iskreno. Iskrenost čini dušu bespomoćnom i podstiče ga na ljubav, kao najvišu zaštitu. Detetu je mnogo lakše da oprosti uvodu, zato što mu još nije razvijena svest. Upravo svest može da preokrene nesreću u katastrofu, uvodu - u zločin sa smrtnim ishodom, a neočekivani gubitak - u raspad kompletног života. Stvar je u tome da razmere nesreće određuje sam čovek. Ljubav može pretvoriti svaki neuspeh i poraz u pobedu. Svest, naprotiv, svaku pobedu može pretvoriti u poraz. Znate li zašto? Zato što ljubav daje energiju, a svest je oduzima. Ljubav se, kao i dete, ne brani; božanskoj ljubavi nije potrebna zaštita - ona je večna. A svest, kao i telo, prolazna je, uništava se. Ovaj raspad može da otpočne veoma brzo, i zato je potrebno zaštititi se. Zbog toga svest i agresivnost uvek idu ruku pod ruku. Ukoliko je svest na prvom mestu, a ljubav na drugom, onda agresivnost i klanjanje instinktima nije moguće prevazići.

- Dakle - obraćam se svom sagovorniku preko telefona, - nisam se do sada susreo s vama i ne znam kako izgledate, ali ja vidim kako izgleda vaša duša. I mogu vam reći da, ukoliko se ne budete osetili bespomoćno, ne mogu vam pomoći. Razmislite o tome i pozovite me za tri dana.

Nije me pozvao. Nekoliko godina pre toga, ja bih zbog toga veoma brinuo, a sada sam to mirno prihvatio. Svaki čovek ima pravo na izbor. Ako iscelitelj uključuje svoje resurse da bi pomogao isključivo telu, on može da povredi dušu, koja se pročišćavala kroz bolest. I tada može da nastrada ne samo iscelitelj, već i njegova deca. Učinio sam u životu previše grešaka da bi ih ponavljaо. Močvara ljudske sreće i zadovoljstva nas neprekidno i neprimetno vuče. Signali u obliku bolesti i nesreće ponekad stižu kasno, kada smo već postali robovi svojih navika i u potpunosti zavisimo od svojih nagona.

Zbog nečega sam se setio absurdne priče, koju sam pročitao u novinama. Muž i žena su srećno proživeli pedeset godina i otputovali su u Portugaliju da obeleže svoj zlatni jubilej. Zaustavili su se u mestu s predivnim pogledom na okean, sa strmo zasečenim stenama, odakle je bilo moguće posmatrati veličanstvene zalaske sunca. Drugog ili trećeg dana, žena je ostala u sobi, a srećan muž je otisao da prošeta gradom. Slučajno je naleteo na lokalnog fotografa, koji mu je odmah ponudio da ga fotografiše u lokalnom egzotičnom okruženju. Nekoliko mesnih devojaka su slučajno prolazile ulicom. Fotograf ih je pozvao da stanu pored starca, a one su se, smejući, saglasile i načinjena je divna fotografija. On je još neko vreme šetao, razgledajući znamenitosti, a onda se vratio u hotel, ušao u sobu i, nasmejan, pokazao fotografiju svojoj supruzi. Neočekivano je došlo do divlje erupcije ljubomore. Čovek je bio zaprepašćen, jer nikada ranije njegova žena nije ispoljavala takva osećanja. Atmosfera je bila toliko napeta, da je ona istrčala iz sobe. Nije se vratila ni nakon sat vremena, ni posle dva, ni posle tri. Nije se vratila ni da prespava. Sutradan je policija otpočela s potragom. Tri dana kasnije, njeni telo su pronašli u moru. Izvršila je samoubistvo, bacivši se s litice. Prema svim važećim naučnim merilima, žena je bila absolutno psihički zdrava.

Za psihologa, ili psihijatra, ova situacija bi izgledala nerešiva. Ali, svako ko je vernik, intuitivno bi shvatio opravdanost situacije koja se dogodila. Ako nema bolesti i problema, a glavni sistem vrednosti za čoveka predstavlja voljena osoba, porodica, stabilnost, uspešan posao,

pre ili kasnije duša prelazi granicu iza koje je teško da se vrati, jer sve čemu se klanjamo za nas mora biti večno. Paradoks je u tome da u ovom svetu ništa sem ljubavi ne može da bude večno.

Ali duša, naviknuta na sigurnost, ne može to da podnese i oslobađa erupciju mržnje i nezadovoljstva kada se ugrožavaju njena sreća i mir. Isprva, duša negoduje, ljuti se i osuđuje druge ako se ugrožava njena fizička, duhovna sreća ili pak sreća iz sfere osećanja. Zatim, kada dođe bolest, duša ispoljava nezadovoljstvo i bes. I, na kraju, sve to nezadovoljstvo okreće protiv sebe i dolazi do mržnje prema svojoj slobodnosti, prema sebi, pojavljuju se misli o samoubistvu. Tome često prethodi uninije i depresija.

Međutim, pre ili kasnije, čovek prihvata sve što se dogodilo, iako neki mogu čak da izgube život u prvoj fazi, to jest, kada se pojavi nezadovoljstvo svetom koji ih okružuje. Ali, to su oni, koji su već potonuli u močvari ljudske sreće. Ostali, mučeći se i pateći, dolaze do trenutka zbog kog su i navukli na sebe nesreće i bolesti - do osećanja neraskidivog jedinstva s Prauzrokom i razumevanja smisla života.

Mnogim pacijentima sam savetovao da otpočnu upravo sa ovom fazom. Isto sam rekao ženi svog poznanika, koja je uspela da uspostavi sa mnjom telefonski kontakt.

- Moj muž je oslepeo, - rekla je - već tri meseca ništa ne vidi. U dubokoj je depresiji i ljut je na ceo svet. Ako biste vi s njim porazgovarali, možda biste uspeli da ga barem utešite. Mi ne znamo šta da radimo.

- Prva stvar koju treba uraditi je - oslobođiti se neprihvatanja sopstvene slobodnosti. To je, u suštini, bogohuljenje. Sloboda može da se menja i poboljšava, ali nju ne smemo da mrzimo. Razmislite sami, zar možemo da poboljšamo ono što mrzimo i što želimo da uništimo? Pre ili kasnije, vaš muž će svejedno prihvati ovu situaciju. Dakle, bolje je da je prihvati odmah, inače će izgubiti sve šanse da se promeni.

- A s čim to može biti povezano? - pitala me je.

- Na prvi pogled, - rekao sam, - to je vezano za unuke. Nismo se videli mnogo godina, da li su se kod vas možda pojavili unuci?

- Da, - rekla je ona iznenađeno, - pre dva meseca se rodila unuka.

- Dakle, karakter dede, njegova plahovitost i pojačan osećaj pravednosti, za unuku su veoma opasni, a mržnja oslepljuje oči. Potrebno je da iznova preispita svoj život i da kroz sebe dovede u red decu i unuke.

- Ali lekari su nemoćni. Može li mu se pomoći?

- Može, ali samo ako se on promeni.

- Možemo li da dođemo kod vas na konsultaciju? Mi čemo ga dovesti.

- Ja sada ne držim konsultacije - odgovorio sam. - Neka gleda snimke sa predavanja i seminara. Svaki zadatak se obavlja etapno.

- Da, ali on to ne može da gleda!

Slegnuo sam ramenima:

- Još bolje: moja fizionomija mu neće skretati pažnju.

Nekoliko meseci kasnije, on me je pozvao.

- Vid mi se vratio, sada se lečim ambulantno, - rekao mi je i nakon pauze dodao: - Ne možeš da zamisliš kroz šta sam prošao tokom ta tri meseca. Izgledalo je kao da su mi na glavu navukli crni džak. Ne mogu da poverujem da je sve to prošlo.

- Prema tome se treba pravilno postaviti - odgovorio sam. - Verovatno je najbolje da se prema ozdravljenju odnosimo kao prema avansu, koji treba da odradimo. Ozdravljenje tela - to je samo prvi korak, koji može značiti da su počele promene u duši. A brinuti o duši je teže nego brinuti o telu.

Kasnije sam iščitavao Stari zavet i opet pomislio koliko znanja čovečanstvo poseduje već nekoliko hiljada godina. Pred očima mi se ukazao sledeći tekst: Čuvaj se da ne zaboraviš Gospoda, Boga svog, bacivši u nemar zapovesti Njegove i zakone Njegove i uredbe Njegove, koje ti ja zapovedam danas. I kad izjedeš i nasitiš se, i dobre kuće načiniš i staneš živeti [u njima], i kad se goveda tvoja i ovce tvoje naplode, i kad ti se namnoži srebro i zlato, i šta god imaš kad ti se namnoži - nemoj da se ponese srce tvoje i zaboraviš Gospoda Boga svog... (Peta knjiga Mojsijeva 8:11-14.).

Ranije sam smatrao, verujući nauci, da životinje nemaju dušu i svest. Međutim, činjenice su uporno dokazivale suprotno. Životinje mogu da proizvode oruđe za rad, mogu da modeluju budućnost, što predstavlja čin razvoja svesti. Životinje imaju svoj jezik komunikacije - zvuke, gestove, pomoću kojih se formira kolektivna i individualna svest. Ne tako davno, naučnici su sprovedli zanimljiv eksperiment. Deset mužjaka šimpanze smestili su u jedan kavez, a posle nekog vremena se kod njih formirala jasna hijerarhija u odnosima. I to, ista onakva, kao i kod zatvorenika u kaznionici. Jedan je - vođa, autoritet, koji kontroliše opšti poredak; četvorica su „ugaoni“ to jest njegovi pomoćnici, koji kontrolišu svoj ugao kaveza. Među ostalima je takođe došlo do razgraničavanja na više ili manje autoritativne.

Dakle, čime se čovek razlikuje od životinja? Pre svega religijom. Da bi se pojavila početna paganska religiozna verovanja, bilo je potrebno da osećanja i svest živog bića dostignu određeni nivo, da energija duše bude dovoljno visoka. U paganizmu, svako božanstvo štiti različite aspekte ljudske sreće, koji predstavljaju najvažnije prirodne sile. Isprva su se primitivna plemena klanjala prirodnim pojavama: imali su boga šume, reke, kiše, zemlje, a kasnije su se pojavljivala božanstva koja predstavljaju ljudske nagone, to jest život, a takođe i božanstva, poglavare zagrobnog postojanja ljudi. Postepeno se izgradila složena hijerarhija bogova, koji upravljaju svetom.

Pre ili kasnije, dolazi do spoznaje da su svi objekti klanjanja odrazi jednog najvišeg, vrhovnog bića. Da bismo došli do spoznaje vrhovnog Boga, a zatim do jednoboštva, moramo imati daleko veći nivo unutrašnje energije. Prosto govoreći, paganin fiziološki nije mogao da spozna apsolutno jedinstvo Vasione - on jednostavno za to nije imao snage. Ispostavilo se da je visok energetski nivo, na kome je moguće osetiti prisustvo Jedinog Tvorca u svemu, povezan s neophodnošću da se ispune posebni uslovi. On otvara velike mogućnosti za razvoj i realizaciju čovekove ličnosti, ali pritom moraju da postoje pravilne emocije, pogled na svet i ponašanje. Primitivna paganska verovanja, dozvoljavala su ljudima kanibalizam. Paganstvo u razvijenijim oblicima ga je zabranilo, ali s obzirom na to da su paganski bogovi predstavljali čovekove nagone, služenje njima se nije smatralo nemoralnim. Dakle, neobuzданo klanjanje seksualnim aspektima života, prevarama, krađama, pa čak i ubistvu, s tačke gledišta pagana, često je izgledalo kao junaštvo.

Jevrejski narod je veoma teško prešao na jednoboštvo. Za to je bilo potrebno da energiju, koja se uglavnom trošila na telo i njegove potrebe, prenese na nivo duše i duha. Bilo je potrebno povezati telo i svest, usporiti njihove funkcije. Takva priprema za jednoboštvo jevrejskog naroda, otpočela je vekom ropstva pod Egipćanima. To je bio dug i bolan proces. Narod, potpuno depresivan i obespravljen, svu svoju duhovnu energiju usmerio je na oblikovanje vere u Jedinog Boga, i, kada se te energije dovoljno prikupilo, postala su moguća čuda, koja se pominju u Starom zavetu.

Mnogo puta sam posmatrao šta se dešava s ljudima kod kojih dolazi do naglog pada duševne energije zbog mržnje, ljutnje, nemoralnog ponašanja. I, svuda sam video isto: duhovnu i fizičku degeneraciju. Analizirajući desetine hiljade slučajeva, promenio sam svoj odnos prema tekstovima Starog zaveta. Ono što sam ranije smatrao pretnjama od strane izraelskog Boga, prihvatio sam kao zakone postojanja.

Kada se životinja transformiše u čoveka, to je prirodan, zakonomeran proces. Ali ako čovek teži da se pretvori u životinju, počinje da se razboljeva i umire. To jest, proces akumulacije ljubavi u duši živog bića mora biti nepovratan. Vasiona je stvorena iz tačke i ostaje apsolutno jedinstvena na suptilnom planu, koji mi dosežemo kroz ljubav i jedinstvo s Bogom. Vasiona se razvija i širi, i što se aktivnije razvijaju vreme, prostor i materija, time je veća tendencija povratka Prauzroku. Kada nivo ljubavi dostigne prvobitni impuls, Vasiona se ponovo vraća nazad i pretvara u tačku. Na taj način, razvoj Vasione podrazumeva neprekidnu akumulaciju božanske energije u svakom objektu. Otvaram Stari zavet i na nov način doživljavam reči, koje sam čitao ranije:

Ako li zaboraviš Gospoda Boga svog, i podeš za drugim bogovima i njima staneš služiti i klanjati se, svedočim vam danas [nebom i zemljom] da ćete zacelo propasti; kao narodi koje Gospod [Bog] potire ispred vas, jer ne poslušaste glas Gospoda, Boga svog (Peta knjiga Mojsijeva 8, 19-20.).

Proces akumulacije ljubavi je nepovratan. U tu svrhu, sve ostalo što se akumulira, uništava se. Ljubav je pokretač svega: naše mladosti, lepote i energije, naše čulnosti, želja i snova, volje, uma i svesti. Pogonski pokretač starenja i postepenog gubitka sposobnosti, lepote i

energije, sticanja materijalnih blaga i njihovog gubitka, radosti i tuge jeste - ljubav.

Pčela izleće iz košnice i leti desetine kilometara u potrazi za cvećem, iz kojeg uzima nektar i polen. Zatim se sve pretvara u med. Cveće i trava venu i umiru, a med ostaje. Ista stvar se dešava i s našim životom. Ma kakav život čovek proživeo - srećan ili nesrećan, on akumulira to najvažnije, radi čega mu je i dat ovaj život. Sve spoljašnje doživljava raspad, a suština jača i razvija se. Da bi se sadržaj razvijao, stara forma mora da se uništi, ustupajući mesto novoj. Ako sadržaj i oblik srastaju, razvoj se zaustavlja. Zbog toga se božanska ljubav sve vreme takmiči sa svim formama ljudske sreće. I svaka naredna forma, rađajući se, razvijajući se i gaseći, puni riznicu božanske ljubavi, s kojom duša odlazi u sledeće cikluse razvoja.

Nedavno sam naišao na zanimljiv članak u novinama. Na Kolskom poluostrvu su izbušili neverovatno dubok bunar, pa se ispostavilo da su uzorci, uzeti sa dubine od četiri kilometra, po sastavu bili potpuno identični tlu na Mesecu. To jest, Mesec je stvorila Zemlja, i to ne tako davno - naravno, po kosmičkim merilima. Već sam pisao o tome da se stvaranje planeta i satelita, pojava zvezda na suptilnom planu, malo razlikuje od začeća i rođenja deteta. Savremena naučna istraživanja počinju realno da potvrđuju ovo gledište. Ranije su naučnici smatrali da se Vasiona hlađi i umire, o čemu su govorili u hipotezi tzv. stacionarne Vasione. Kasnije su se pojavile ideje o tome da se Vasiona ipak širi. Mislim da će vremenom naučnici shvatiti da se u Vasioni odvijaju kako procesi rađanja, tako i procesi razvoja i umiranja. Ali, umiranje je povratak Prauzroku.

Vreme koje se pojavljuje iz Prauzroka rađa energiju, koja stvara nemanifestovanu i manifestovanu Vasionu. Što se više razvija materija, time se više oduhotvoruje, oživljava, i sve više postaje nalik Prauzroku. Ovaj proces je isprogramiran od samog početka. Na suptilnom nivou, uzrok i posledica se rađaju istovremeno, i Vasiona je na suptilnom planu absolutna tačka, koja sažima ne samo vreme, već i prostor. Zbog toga je svaki objekat i svaki deo Vasione holografski. U njemu je skrivena informacija o čitavoj Vasioni, o tome šta je bilo i šta će se dogoditi. Na spoljašnjem planu, moguće je promeniti uzročno-posledični tok, to jest nepredvidljivost događaja, moguće je ono što nazivamo ljudskom voljom. Ali, što dublje zaranjamo na suptilne planove, sve manje vidimo

ljudsku volju, a sve više se prikazuje božansko. I tamo, gde sve postoji kao sjajna tačka, ljudska volja iščezava zajedno s nepredvidljivošću. Listić može da treperi na vетру menjajući svoj položaj; stablo može da se povija pod udarcima vetra, ali koren drveta je nepomičan.

Pitam se: može li čovek, koji krši moralne zapovesti, navedene još u Starom zavetu, da bude istinski vernik? I shvatam da je odgovor dat još pre više od tri hiljade godina: ne može. Onaj, koji se klanja svojim nagonima i ne želi sebe da obuzda, onaj, koji je spremjan da ukrade, prevari, za koga su novac i blagostanje glavna vrednost, a hrana i seks - osnovna zadovoljstva i razonoda - takav ne može biti vernik, ma kako sebe nazivao.

Čak i ako bi svakog dana odlazio u crkvu, obavljao sve obrede, čak se preselio u nju i tamo živeo, svejedno neće postati vernik, a njegovu dušu će, kao i ranije, spasavati nesreće i bolesti. On ne može da ima ni budućnost, jer je za obezbeđenje budućnosti neophodna energija, a osoba koja je izgubila ljubav zbog svog nemoralnog ponašanja, tu najvažniju, stratešku energiju, jednostavno neće imati. Koliko ljudi na planeti opravdavaju i odobravaju zločine protiv svoje duše, željom da obezbede svoje potomstvo, ne shvatajući da spasavajući svoja tela, uništavaju i ubijaju sopstvene duše! Zbog današnjeg dana, oni ubijaju sutrašnji.

Sva materijalna dobra predstavljaju okamenjenu energiju, formu, koja mora neprestano da se pothranjuje sadržajem. Ako sadržaj umire, forma je osuđena na propast. I, ma koliko velika bila materijalna bogatstva, ona će samo ubrzavati proces raspada nesavršene duše. Ljudi znaju o tome već hiljadama godina, ali zašto onda savremeni svet polako, ali sigurno klizi nazad, u paganstvo? Zašto ljudi ne žele da vide očigledne znakove degeneracije i umiranja civilizacije?

Zadubio sam se u misli. Čini mi se da odgovor može biti samo jedan. Novo ne može da se napravi od popravljenog i poboljšanog starog - ono dolazi kao nova, čista, blistajuća energija. Za to je potrebno biti spremjan, biti naštimovan. U suprotnom, budućnosti jednostavno neće biti. A s obzirom na to da se to novo sastoji iz božanske ljubavi, može da ga prihvati samo onaj koji je polako i bolno, ali istovremeno srećno i bez napora, postavio ljubav prema Tvorcu na prvo mesto i osetio to celim

svojim bićem. Mnogima će biti daleko lakše da umru, nego da to učine.
Ali pravo na izbor verovatno je takođe jedan aspekt sreće...

SEMINAR

Mali primorski grad bio je obasjan prolećnim suncem. Rano ujutro, izašao sam na priobalje i šetao pored mora. U jedanaest sati počinje seminar, a do tada, uživam u boravku u prirodi. Ovde se u svemu oseća neka skrivena energija.

Ranije sam jako teško izdržavao seminare. Može se reći da sam orao pod punim gasom, želeći da ljude izvučem iz njihovih problema. Ali, kada umalo nisam umro 2000. godine, bio sam prinuđen da shvatim jednostavnu stvar: ne treba ja da orem - to treba da rade pacijenti. Ja samo treba da sejem. Svako igra svoju ulogu. Ako posedujem razumevanje i iskustvo u prevazilaženju problema, za prvi korak je to dovoljno. Moj posao je da donesem hranu, a svako mora sam da je žvaće. Naravno, bez žrtvovanja nema ljubavi i vere, ali žrtvovanje ne sme da ubije u čoveku volju i energiju, a briga ne treba da ga pokvari. Za seme je potrebno stvoriti uslove, ali ono raste samo.

Setio sam se upečatljive činjenice koju sam čuo na Kamčatki. Na pecanju mi je prijatelj ispričao da su tu oblast nedavno posetili Amerikanci, koji su došli da kupuju živu ribu.

- Zar oni nemaju svoju ribu? - iznenadio sam se. - U to nikada neću poverovati.

- Amerikanci nisu kao mi, oni umeju da brinu o prirodi i da je štite - moj sagovornik se osmehnuo. - Ovde se radi o drugom problemu. Kada je losos ulazio u njihove reke, oni su ga lovili, istiskivali i oplođavalici ikru, da bi se iskoristila svaka velika riba. Jer, zaista, mnogo ribe nastrada dok stigne do mrestilišta. Dakle, sada riba dolazi u reku i čeka da je pomuzu. Ispostavilo se, kod ribe je brzo atrofirala funkcija mrešćenja ikre.

Bio sam iznenađen. Stotine miliona godina u prirodi je radio mehanizam reprodukcije ribe, a za nekoliko decenija, kako se ispostavilo, može da se u potpunosti uništi. Eto, po istoj takvoj shemi o nama se danas brinu država, medicina, pedagozi i psiholozi. Kod muškaraca je došlo do atrofiranja muške funkcije, a žene postaju muškobanjaste. Što manje energije poseduje živi organizam, brže se troše njegove funkcije. Visoka energija omogućava da se manje zavisi od okruženja i, samim tim, da se preživi u teškoj situaciji.

Hodam priobaljem malog izraelskog grada, i u mislima mi iskrasavaju reči iz Starog zaveta. Razmišljam o tome da će čovek, koji ispoveda jednoboštvo, uvek pobediti paganina, zato što je njegova unutrašnja energija viša, sveobuhvatnija. Sve životinje preživljavaju koristeći plodove životne sredine. Za njih je najvažnije da dobiju, otmu, sustignu, pojedu. Za životinje je ovo normalno. Kako je rekao turistički vodič na Crvenom moru: „Ovde je dobar ribolov; ovde su sve životinje grabljivice, sve se međusobno proždiru“. Životinje su naštimovane na potrošnju i dobijanje. Ali čak i kod njih, kada je reč o produžetku života, deluje mehanizam požrtvovanosti i davanja - da bi spasili i othranili mладунčad, roditelji umiru s radošću. Ovaj mehanizam žrtvovanja nastao je u procesu evolucije. Postoje neke vrste riba koje se mreste u rekama, a zatim žive još 15-20 godina. U rekama Kamčatke nema krmne hrane, voda je kristalno čista. Odmah nakon mrešćenja, riba počinje da se raspada pred našim očima - roditelji umiru, da bi deca mogla da prežive. Kad je mehanizam žrtve uključen - potomstvo će živeti.

Žrtva može da bude ne samo na fizičkom, već i na duhovnom nivou. Pažnja, briga, pesme koje mužjak peva svojim mladima - to je ista ona žrtva, ali u obliku energije. Nedavno sam pročitao da čak i kod muva postoji nešto slično: da bi naveo ženku da se pari, mužjak muve treba da joj donese poklon, nešto za jelo. Oni, koji nisu mogli da daju energiju i brinu o svom potomstvu, odavno su iščezli s lica zemlje.

Ali svaka ljudska komunikacija takođe predstavlja žrtvu. Kako čovek komunicira? Ako želi da od drugoga dobije korisnu informaciju, a da pritom ne da ništa zauzvrati, komunikacija neće uspeti. Mi komuniciramo da bismo postali bogatiji, da bismo podelili znanja, razmenili iskustva, posavetovali, pomogli drugima i taj proces se odvija nesvesno. Što više energije možemo da damo i primimo kroz komunikaciju, time su veće naše energetske mogućnosti i intenzivnije se razvijamo. Da bismo se žrtvovali, potrebno je da posedujemo energetske zalihe. Koliko je čovek spremjan da daje, toliko su velike njegove mogućnosti. Isti mehanizam se takođe manifestuje i u porodici. Pre svega, porodica je potrebna da bi deca došla na свет, a to zahteva ogromnu energiju. Za većinu nas, ona postoji u skladištu, biološki ugrađena.

Kod pohlepnog, zavidnog, sebičnog, ljutitog čoveka, ove zalihe se tope i njegove mogućnosti za produženje vrste i stvaranje porodice se srazmerno tome smanjuju. Setio sam se saveta koji sam dao ženama,

koje nisu uspevale da zasnuju brak, - naučite da se brinete o drugome i pokušajte da učinite srećnim one, koji se nalaze oko vas. Ali pritom je potrebno shvatiti da najvažnija sreća nije materijalne, nije duhovne i nije čulne prirode. Najvažnija sreća je umeće ljubavi. Čak i u onim vremenima, kada su se ljudi malo čime razlikovali od životinja, shvatali su da je bez žrtvovanja nemoguć uspešan lov - ako si nešto dobio, potrebno je da bar jedan deo pokloniš.

Da bi čovek mogao da uspostavi kontakt sa suptilnim planovima, gde je skrivena budućnost, da bar donekle upravlja tom budućnošću, on mora da ima zalihe suptilne energije, a za to je neophodno da bude u stanju da se žrtvuje. Bez koncepta žrtve, ne može da postoji nikakva religija. Da utiče na budućnost, može samo čovek koji je u dodiru s njom, a za to je potrebno da se odrekne fizičkog sveta. Sećam se jedne epizode, opisane u Starom zavetu: pre nego što su s molbom odlazili pred kralja, mudraci su nedelju dana gladovali i molili se, i kralj im je izlazio u susret...

Svaki čovek je uvek u iskušenju da se vrati na životinjski nivo. Probušiti rupu u buretu i radovati se mlazu vode, donosi daleko više zadovoljstva nego ga krpiti i puniti vodom. Prijatnije je trošiti, nego zarađivati. Naše želje, uspesi i sva zadovoljstva - samo su gubitak energije budućnosti. A ta energija, s druge strane, rađa se iz energije ljubavi, koja pritiče od Tvorca. Da bismo dobili ovu energiju, nije dovoljno odreći se fizičkog aspekta sreće; potrebno je odreći se sreće koja proizilazi iz duhovnog i čulnog.

Osobe koje se bile u poluživotinjskom stanju, pomoću Mojsijevih zapovesti, izvedene su na ljudski nivo. I ukoliko za paganina žrtva jednom od bogova ima značenje zaštite, kako sebe, tako i svog blagostanja, koje je u podsvesti povezano sa strahom, u judaizmu je žrtvovanje jedna od komponenti ljudske sreće. Davanje energije može da očisti od bolesti ne samo telo, već i dušu. Koncept sreće je za čoveka prvenstveno povezan sa stanjem duše. Čovek koji doživljava fizički bol, može da bude srećan. Sa duševnim bolom je mnogo teže biti srećan. Ako je dušu napustila ljubav, tada duševni bol postaje nepodnošljiv i za čoveka više nije moguće da bude srećan. U sećanju mi naviru redovi iz Starog zaveta: I izađe Tovit napolje k vratima ka Nineviji, radujući se i

blagosiljajući Boga. Videvši, da on ide, čudili su se kako je progledao. I Tovit se ispovedi pred njima, kako ga je Bog pomilovao. (Tovit 11, 15-16).

Sin Tovita, po savetu anđela, koji je bio pored njega, pomazao je oči oca ribljom žuči. Kada je njegov otac obrisao oči od te gorčine, progledao je. Otac se obraća svom sinu i govori mu da polovinu od sveg bogatstva da strancu. Kao odgovor na to, stranac, koji je pretvoren u anđela kaže: Blagosiljajte Boga, proslavlajte Ga, priznajte veličinu Njegovu i ispovedajte pred svima živima, zbog onog što je On uradio za vas. Dobra dela - blagosiljajte Boga, uzvišujte ime Njegovo, i pričajte o delima Božjim; i ne budite lenji da Ga proslavljate. Tajnu carevu je dobro čuvati, o delima Božjim je dobro pričati. Radite dobro, i zlo vas neće dostizati. Dobro delo - molitva sa postom i milostinjom i pravednošću. Bolje je malo sa pravednošću, nego mnogo sa nepravdom; bolje davati milostinju, nego skupljati zlato, jer milostinja od smrti izbavlja i može očistiti svaki greh. Tvorenje milostinje i pravedna dela su dugovečna. Grešnici su neprijatelji života svoga. (Tovit 12, 6-10).

Napuštam kej i hodam ozelenelim ulicama prema zgradi gde će se održati seminar. „Šta je greh?” - razmišljam. To je gubitak božanskog u sebi. To je odricanje od ljubavi u korist čulnih, duhovnih ili materijalnih vrednosti. Ako je čovekova želja da troši novac mnogo veća od želje da zaradi, on neminovno upada u velike dugove. Zatim se upušta u falsifikovanje i prevare da bi negde uzeo novac koji mu je potreban, zbog čega ga izbacuju s posla i on završava u zatvoru.

Grešnik odbija teško, ponekad bolno, ali uvek srećom ispunjeno dostignuće ljubavi. On je spremam samo da troši, samo da dobija. Zato je potpuno razumljivo što greh vodi do bolesti i zločina. A posle njih nastupaju neizlečive bolesti ili smrt. Ako sudbina prema takvom čoveku bude blagonaklona, on će izgubiti materijalnu sreću u obliku novca, neće moći da ostvari svoje potencijale, porodica će mu se raspasti a deca umreti. Ali, zato se ovaj proces ne dešava uvek brzo i primetno. Kod nekih je on prikriven i gotovo neprimetan, jer su preci nakupili energetske zalihe ljubavi. Ali pre ili kasnije, ta tendencija će se neminovno manifestovati.

Čovek se sastoji od tela, uma i duše. Kada se uništava duhovni omotač, to jest slojevi svesti, duša napušta telo koje umire i počinje brzo

da se razgrađuje. I što je slabija duša, što je čvršće vezana za nagone, što je u njoj manje ljubavi, time telo umrlog brže truli i raspada se.

Glavna komponenta ljudske duše povezana je sa suptilnim nivoima, to jest sa budućnošću. Čovek koji greši, može dugo da troši energiju budućnosti, uzimajući je od svoje dece i unučadi. Princip absolutnog jedinstva univerzuma podrazumeva povezanost svih događaja i objekata u njemu. Mi smo odgovorni za našu decu i rođake, i oni su odgovorni za nas. Naše emocije u mladosti određuju zdravlje naše dece i unučadi. Prolaze godine, decenije - i tada ne odgovaraju deca za nas, već mi za njih. I mi počinjemo da se razboljevamo i umiremo, nesvesno spasavajući svoju decu. A medicina, pokušavajući svim snagama da izleči nas, a ne naše duše, oduzima od naših potomaka šansu za razvoj.

Mehanizam odmazde je univerzalan. Ako društvo i država pogrešno vaspitavaju svoje građane, naštimačujući ih na duhovni ili fizički konzumerizam, tada je to društvo osuđeno na degeneraciju i propast. Socijalizam je nastao na osnovu ideje pljačke pametnih i bogatih. Decenijama je socijalističko društvo neprestano od nekoga nešto optimalo. Sve vreme je bilo potrebno pronaći neprijatelje i oduzimati im novac ili život. Dakle, Sovjetski Savez je bio osuđen na propast.

U Kini, elementi socijalizma u obliku kolektivne svesti i, u određenoj meri, prioritet morala nad novcem, verovatno se očuvao samo zato što su Kinezi neverovatno vredan narod. Potrošačka ideja u Kini se nije primila, a čuvena fraza „Godinu dana rada, i deset hiljada godina sreće“ postepeno je izgubila svoju aktuelnost, jer je protivrečila kineskoj filozofiji, koja postoji nekoliko hiljada godina.

Setio sam se intervjuu, koji su sovjetske novinarke načinile u Tokiju. Naše devojke, topeći se od sreće jer su se našle u inostranstvu, pitale su starijeg Japanca:

- Da li je istina da ste vi milijarder?
- Istina je - odgovorio je sedi starčić, klimajući glavom.

Zatim je usledilo čisto sovjetsko, komunističko pitanje:

- Ako imate toliko novca, zašto onda radite?

Japanac je slegnuo ramenima, osmehnuvši se:

- Zato što volim da radim i zato što novac ne predstavlja glavnu vrednost za mene - to je oruđe pomoću kog radim. Želim da se razvijam, da poboljšam svoj posao i smatram da je to normalno.

Mnogo stotina, pa čak i hiljada godina, za većinu ljudi sreća je predstavljala odsustvo konflikata i problema. Sreća je - ništa ne činiti, ništa ne raditi. Zašto? Zato što je davanje energije oduvek bilo pod prinudom. Čovek je stalno nešto gubio, bolovao, umirao. Svaka žrtva je bila prinudna i bilo je vrlo teško poverovati u to da žrtva može da nas učini srećnim. Ali civilizacija se razvijala, i, pre nekoliko hiljada godina, u Indiji se pojavilo shvatanje činjenice da sreća može da se sastoji u odbacivanju, a ne u ispunjenje želja.

U drevnom Izraelu, odnos prema bogatstvu i ljudskoj sreći se promenio. Ispostavilo se da se svrha i smisao života ne sastoje u gomilanju novca i imovine. Za glavne vrednosti su proglašeni težnja prema Tvorcu, ljubav prema Bogu, a za to je bilo neophodno ne samo prinositi Mu žrtve u vidu koza, ovaca i bikova. Zadržati gnev i mržnju prema drugom čoveku - takođe je žrtva. Ne ugnjetavati udovicu i strancu pružiti sklonište, ne rugati se slepom i osakaćenom, na vreme platiti najamnom radniku platu - takođe je žrtva.

Moralno ponašanje koje su propisale šest stotina trinaest zapovesti judaizma, pomoglo je ljudima da obuzdaju svoje životinske želje, nagone, da prevladaju tendenciju stalnog uzimanja, da podignu nivo unutrašnje energije. Moralan čovek će uvek biti jači od nemoralnog i pobediće u borbi s njim. On može da izgubi danas, ali će pobediti u budućnosti. Zakon davanja energije je univerzalan i odnosi se na svako živo biće.

Nedavno mi je jedna žena iz Japana ispričala zanimljivu priču. Jedno od omiljenih japanskih jela su - jegulje. One se uvoze iz Kine u ogromnim rezervoarima s vodom. Ali, veći deo jegulja je tokom transporta umirao. Stručnjaci su se dugo mučili da ustanove uzrok njihove smrti, pri čemu su istraživali sastav vode, prisustvo infekcija. Sve je bilo u normali. Ali, od pet stotina jegulja, dve ili tri stotine su tokom transporta umirale. I, neko je posavetovao da se u cisterne puste pirane. Probali su. Pirane su jurile jegulje pri čemu su uspele da njih nekoliko pojedu. Ali među preostalim, nijedna jegulja nije uginula! Govoreći

prostim jezikom, jegulje su umirale od melanholijske uninije i depresije. Kod njih je dolazilo do pada energije i one su umirale. Međutim, problem koji se pojavio, naterao ih je da beže od životne opasnosti. Energija se aktivirala i smrt je izbegnuta.

Psiholozi ne mogu da shvate zašto je američki narod danas u depresiji. Pritom, to sve češće dovodi do ubistava, nasilja, raspada porodice. Istovremeno, statistika pokazuje sledeće: Amerika proizvodi 20% svetske robe, a troši 40%, pri čemu sebe naziva potrošačkim društvom. Uzgred, Amerikanci umeju da rade. Često rade mnogo bolje nego Evropljani, a da ne pominjemo Ruse. U fabrici čelika u Rusiji, na primer, radi 25.000 ljudi, a u Americi - 3.000. Kapacitet takve fabrike, to jest broj proizvedenih artikala, dva puta je veći nego u Rusiji. Bez obzira na to, unutrašnja raspoloženost Amerikanaca ka potrošnji je mnogo veća. Sebičluk duše je mnogo jači. Na spoljašnjem planu, visoko je razvijeno milosrđe, ali je u porastu unutrašnji egoizam. Duša prosečnog Amerikanca je srasla s blagostanjem, i sva njegova energija odlazi na ostvarenje želja koje zadovoljavaju čulne, duhovne i fizičke potrebe. Zbog toga se naglo uprošćava jezik u kojem nestaju fraze, što dočaravaju duševno čovekovo stanje. Zbog toga je moguće registrovati satanističku crkvu i vršiti njene rituale.

Gubitak ljubavi dovodi do slabljenja duhovnosti. Što je manje energije u duši, time veći značaj ima materijalni svet. Američko društvo je počelo da se razvija ubijajući Indijance i otimajući od njih zemlju. Nastavilo je da se razvija uvozeći robe iz Afrike, pljačkaški ih eksplatišući u godinama koje su usledile. Naredni skok u razvoju, načinili su organizujući odliv mozgova iz celog sveta, pri čemu nisu dali doprinos kulturi i nauci u onoj meri, koliko su ih trošili. Verovatno se to nataložilo u podsvesti, genotipu čitavog društva. I uprkos mnogobrojnim pozitivnim tendencijama, koje se javljaju u kulturi i pogledu na svet Amerikanaca, društvo i država strmoglavljuju se u ambis.

Vidovita Vanga, koliko sam čuo, predskazala je da će do 2015. godine Amerika iščeznuti sa političke karte sveta. To što se danas dešava sa ekonomijom i politikom Sjedinjenih Američkih Država, može se opisati frazom iz filma „Apokalipsa danas”: „Ovaj čovek je potpuno fizički zdrav - njegovo fizičko stanje je odlično, psihički je potpuno zdrav - poseduje bistar i oštar um, ali njegova duša je poludela”. Poslednjih godina, u spoljnoj politici Sjedinjenih Država, sve jasnije se uočava katastrofalna

tendencija - spremnost da se prekrše sve moralne norme u cilju ekonomске i političke nadmoći, to jest materialne koristi. To dovodi do kršenja opštepriznatih svetskih sporazuma i normi međunarodnog prava.

Ali, ako se setimo Starog zaveta, u njemu se kaže da nemoralan čovek nema budućnost. Nemoralno društvo ili država su osuđeni na propast. Prvi znaci degeneracije su - nemoralno ponašanje. Ako duša umire, telo i duh su osuđeni na propast. Čini se da ne postoji ništa lakše nego ponovo postati moralan. Ali, ako u duši nema ljubavi, nemoguće je biti moralan. U to je potrebno uložiti mnogo snage i energije. Monoteista je moralniji od paganina, jer je njegova duša po pitanju čestitosti veća od duše paganina. U nekim slučajevima, nemoralnost ne mora da se pojavi kao prvi, već kao sledeći znak degeneracije. Obično se problemi duše prenose na duh i telo, i tada mnogobrojne bolesti i problemi teraju čoveka da se brine o duši, podsvesno težeći ka ljubavi, koja joj daje neophodnu životnu snagu. Ako se neprestano i intenzivno brinemo o telu i razvijamo svoje sposobnosti i svest, tada raspada duše može da bude neprimetan. Utrenirano, očeličeno telo i snažan duh, mogu dugo da izdrže, ali će doživeti slom čim raspada duše dostigne određenu granicu.

Sjedinjene Američke Države ulaze u kolosek zanemarivanja moralnih zakona. Sovjetski Savez je počeo ovako: potpuna demokratija u društvenim običajima, parade golaća na Crvenom trgu, ustav, koji obavezuje komsomoljku da se da prvom ko je poželi i komsomoljac, koji plaća članarinu. Boljševici su zdrobili moralno-religiozne zapovesti. Oni su u zanosu smrvili društveni moral. Verovatno nije slučajno to što je Engels umro od raka, koji je unakazio njegovo lice. To je zato što je rekao: „Kada je reč o interesima proletarijata, ne može biti govora ni o kakvom moralu i moralnosti”.

Komunisti su mislili da će oni, uništivši dušu, koja je, po njihovom čvrstom ubeđenju zavisila od tela i životne sredine, stvoriti nove uslove, stvoriti novu dušu i novi moral. I, donekle su bili u pravu. Fizička i duhovna komponenta čoveka zaista zavisi od okruženja. Ali, na čoveka ne utiče samo vidljiv, već i nevidljivi svet. I, najvažnije, od čega zavisi duša - to je božanska energija koja je neprimetno raspršena po celom svetu.

Komunisti su stvorili novo društvo i novu ekonomiju, a s moralom, iz nekog razloga, nisu uspeli. Saosećajnost prema drugome je nestajala, pa su bili prinuđeni da nekako uspore moralni raspad, pokušavajući da ojačaju i spasu porodicu, uništenu ideologijom komunizma. Morali su da se sete Božjih zapovesti i započnu borbu s bludom, krađama i beskrupuloznošću.

Današnja Rusija još uvek žanje plodove te nemoralne epohe. Paganstvo i klanjanje sopstvenim nagonima su tesno povezani. Komunistički režim, odričući se vere u Boga, učinio je svetu budućnost objektom klanjanja. Država je izdavala i uništavala svoje građane, vojskovođe su slale desetine hiljada ljudi u smrt, iako su mogli da ih spasu samo da su malo sami rizikovali, ili rizikovali svoju funkciju - takva praksa se čvrsto i dugo ukorenila u Sovjetskom Savezu. Ako u duši nema ljubavi, nema ni saosećajnosti. Ako takva osoba bude prinuđena da izabere: život desetine miliona ljudi ili njen egoistični zadatak, ona će, bez oklevanja, svakoga poslati u smrt. Na to su bili spremni Karl Marks i Fridrik Engels. Tako su postupali narodovoljci (članovi tajne revolucionarne partije „Narodnaja volja“ u Rusiji, u XIX veku - prim.prev) i teroristi. Tako su postupali Lenjin, Staljin i Hitler.

Kada se čovek ne klanja ljubavi, već novcu i materijalnim dobrima, on je spreman da krade i ubije. Ako se čovek odriče ljubavi zbog nekih principa, idealja i ciljeva, on je spreman da ubije milione ljudi. Duhovnim vrednostima se na ljubav može baciti senka, a onda ju je izgubiti daleko lakše, nego materijalnim. U principu, čovečanstvo je već došlo do pogibeljne ivice.

Sećam se govora Mao Tse-tunga, iz 1958. godine. Čuo sam o tome i ranije, ali detaljnju priču sam nedavno pročitao u jednim novinama. Mao Tse-tung je došao do zaključka da je za konačnu pobedu socijalizma u celom svetu neophodno pokrenuti nuklearni rat. Dve trećine čovečanstva će pritom najverovatnije poginuti, ali će jedna trećina preživeti i konačno izgraditi socijalizam. Mislim da je pod preostalom trećinom podrazumevao veliki, kineski narod.

Lider italijanskih komunista Palmiro Toljati, postavio mu je pitanje: „A šta mislite, kakve su šanse da preživi italijanski narod?“ Mao Tse-tung se blagonaklono nasmešio i slegnuo ramenima: „Mislim da nijedan Italijan neće preživeti. Italijanski narod i nije tako važan za istoriju“.

Kada takve stvari govori domaćica u kuhinji, to znači da je društvo bolesno, da ne može da vaspita svoje građane. Ali kada govori rukovodilac države, to znači samo jedno - bolesno je čitavo čovečanstvo. Bolesno od gubitka ljubavi, ravnodušnosti i nadmoćnosti.

Kod čoveka postoje dva cirkulatorna sistema. Arterijska krv se ne meša sa venskom krvlju, dok vodozemci imaju samo jedan i odlično se osećaju. Ponekad se deca rode sa srčanom manom - defektima pregrada pretkomora. Tada se arterijska krv meša sa venskom, dete pomodri i ima napade gušenja. Ukoliko ne bude urađena komplikovana operacija, ono će biti osuđeno na propast. Sva preopterećenja, fizička i psihička, za njega su smrtonosna.

Povratak na životinski nivo, smrtonosan je za čoveka. Za monoteistu je povratak na paganski nivo takođe smrtonosan. O tome se govori u skoro svakom poglavljju Starog zaveta. Bez obzira na to, današnja civilizacija se postepeno kotrlja u paganstvo, uporno ne primećujući znakove koji se daju iz viših ravni i odatle obećavaju prosperitet i blagostanje.

Možda je to i opravdano - razmišljam - sve se rađa, živi i umire. Ideje i religije, takođe. Onoliko, koliko je čovek nevezan za svoje nagone i traži Boga u svojoj duši, toliko je u njemu snažno duhovno načelo. I, koliko je slabiji duh, toliko postaju važniji telo i njegovi nagoni". Simbol tela, života i njegovog produžetka predstavlja žena i zbog toga u današnje vreme žene postepeno zauzimaju liderske pozicije.

Opet mi u sećanju izviru redovi iz Starog Zaveta: „Adam... rodi sina po obličju svom, kao što je on, i nadede mu ime Sit” (Prva knjiga Mojsijeva 5, 3), i dalje: „Sit... rodi Enosa” (Prva knjiga Mojsijeva 5, 6). Šta ovo znači? Zašto se ovde ne pominje žena? Zato što je rođenje bilo čin produžetka duha, a ne tela. Telo je detetu davala majka, ali ono najvažnije u čoveku, njegov duh - prenosio je otac. Božansko i duhovno bili su na prvom mestu, materijalno se nije čak nije ni pominjalo.

Sada se slika promenila: žene u Izraelu imaju daleko veća prava od muškaraca, i nacionalnost se ne određuje po ocu, već po majci. To jest, sada Jevreje rađa samo žena, a otac, ispada, nema veze s tim. I ova kriza, raste ne samo u judaizmu, već i u hrišćanstvu, a isti procesi se dešavaju i u islamu, istina, u manjem obimu. Zemlje kao što su Indija, Kina i Japan,

dugo su se održale zahvaljujući svojim tradicijama. Kriza je u njima otpočela ne tako davno.

Snažna dostignuća savremene civilizacije, zahtevaju ogromnu potrošnju duhovne energije. Potrošnja energije je u porastu i duša ne uspeva da je dopuni kroz ljubav. Odakle uzeti energiju, ako nema ljubavi? Izlaz je nađen - kroz uništavanje duše. Pošto je zapremina duše hiljadu puta veća od zapremine tela i uma, ovaj proces može potrajati relativno dugo. Ali, pre ili kasnije, ta energija se iscrpi i nema je dovoljno za porodicu, za decu, koja treba da dođu na svet, za moralno ponašanje. I, zbog nekog razloga, pojavljuje se sve više perverznjaka, homoseksualaca, raspadaju se porodice, a žene ne mogu da donose decu na svet. Zaključak je jednostavan: nivo savremene civilizacije zahteva mnogo više energije nego što može da pruži paganska percepcija sveta. Zbog toga, današnja civilizacija ubija ne samo kulturu, već počinje da uništava samu sebe. Što čovek ima više mogućnosti i što je niži njegov moral, manje su šanse savremenog čovečanstva da preživi.

Nevolja je u tome što je sve više ljudi koji razmišljaju na ovakav način. Svest i sposobnosti se usavršavaju munjevitom brzinom. To donosi novac i beneficije. Ali, moral ne donosi novac - u svakom slučaju, ne treba se nadati brzoj isplativosti. Savremeni svet živi kroz novac i kroz njegov brz obrt. Sve ono što ne donosi novac, danas ili sutra nemilosrdno se odbacuje. Najveći novac se može zaraditi na porocima, rasplamsavajući i zadovoljavajući ljudske nagone i želje. Što se bliže paganizmu čovek bude kotrljao, više će želeti da troši i više mu se može prodati.

Savremena ekonomija i kultura treba da prežive u svetu, u kojem je na prvom mestu postavljen novac. Kvalitet knjige ili filma se određuje tiražom i iznosom zarađenog novca. Razvrat, moralni prekršaji, postali su izvor dobijanja novca. Danas, već školarac u Engleskoj ubija svoje školske drugove, a ka njemu hrli kolona novinara. Može se objaviti intervju s njim, napisati knjiga i zaraditi veliki novac. Nestaju moralne vrednosti kao kriterijum procenjivanja ljudskog rada. Glavna procena bogatstva čoveka je - iznos novca koji je zaradio, popularnost koju je zadobio na bilo koji način; to je njegov rejting i pažnja koju je u stanju da privuče.

Povišena pažnja i interesovanje donose veliki novac. Pa čak i kod nas, u Rusiji, mlade pevačice, da bi na sebe skrenule pažnju, oponašaju

lezbejke. Porok je neprimetno trijumfovao samo iz jednog razloga - umesto ljubavi i morala, za vrlinu su proglašeni slava i novac.

I ukoliko su se u prvim vekovima hrišćanstva ljudi klanjali ljubavi, u epohi renesanse počeli su da se klanjaju lepoti. Posle nekoliko vekova počeli su da se klanjaju seksualnosti, a pre nekoliko decenija ju je zamenila pornografija. Tačka, iza koje nema povratka, čini se da je već pređena. Duša čovečanstva je bolesna i to, u potpunosti. „Videćemo šta će biti dalje”, - razmišljam.

U razmišljanju me je omeo cvrkut ptica i zvuk prolazećih automobila. Prelazim ulicu i stižem na lokalnu pijacu. Uvek me je radovalo neverovatno obilje voća, zeleniša i povrća na pijacama. Narod je ovde vredan i sprženu pustinjsku zemlju je uspeo da pretvori u oazu. Kad bi tako moglo biti i s dušom. Ispostavilo se da ljudi, koji žive u Izraelu, nije umesno nazivati Izraelcima. U ličnoj karti je zabranjeno da piše „Izraelac”, zato što će svi ostali Jevreji, rasuti po svetu, psihološki biti odsečeni, neće biti jedinstva. Zbog toga, u Izraelu postoje Jevreji, postoje Arapi, a postoje i druge nacionalnosti.

Sećam se kako smo jednom sedeli u restoranu, i ja sam, posmatrajući konobara, neobavezno rekao da on ima snažan program samouništenja. Nekako se čudno ponašao, pomalo ulagajuće, ili je možda samo ispoljavao nesigurnost. Moja priateljica, koja je sedela sa mnom, objasnila mi je da taj momak ima kompleks zato što nije Jevrejin, već Arapin, koji živi u Izraelu, i, samim tim, već je bio drugorazredni čovek. To jest, ljudi se ovde ujedinjuju po paganskoj shemi nacionalnosti, veroispovesti, čipu u ličnoj karti, a želja svih Jevreja da opstanu na zemlji kao jedinstven narod, dovodi do opasnih problema u samom Izraelu. Ovaj problem može da minira državu, jer Arapa već ima oko 25%. Nekako se smelo sa uma to, da Jevrejin - nije nacionalnost, već veroispovest, i da Jevrejin može da postane svako, ko primi judaizam, što znači da najvažnije mora biti poštovanje zapovesti i vera u Boga. Ako se ljudi ne ujedinjuju kroz božansku ljubav i spremnost da poštuju zapovesti, već kroz jezik, nacionalnost ili teritoriju, tada će, pri spoljašnjem podudaranju interesa, iznutra neizbežno narastati sukobi i sve veće protivrečnosti.

Svaki razvoj se odvija kroz jedinstvo i borbu suprotnosti, ali suprotnosti se ne razvijaju uvek kroz konflikt. Ako se ne pronalazi

zajednički jezik, suprotnosti se međusobno uništavaju. Što je manje unutrašnje energije, manje su šanse za razvoj i usaglašavanje suprotnosti, za njihovo objedinjenje u novom kvalitetu. Ako je energije dovoljno samo za sopstveni opstanak i obezbeđivanje svojih potreba, da li je može biti za stvaranje međusobnih odnosa, razumevanje, kompromis? Naravno, ne. Iz tog razloga, paganin ne može da oprosti - on mora da ubije onog, koji ga je uvredio, da mu se osveti. Zbog toga, država u kojoj se ljudi ujedinjuju kroz novac, bogatstvo, klanove ili nacionalne interese, postepeno se iznutra gasi, a zatim raspada na spoljašnjem planu.

Potpuna moralna paraliza poslednjih deset godina, doveo je Rusiju do ivice raspada. Pohlepan i sebičan čovek ne može biti mudar, a naši poslednji vladari su bili upravo takvi. Novi predsednik, izabran 2000. godine, u korenu se razlikovao od svojih prethodnika. Robovska, paganska psihologija, bezobzirnost i izdaja svog naroda nisu mu bili svojstveni. On nije razmišljao na klasičan način, kako to čini sovjetski čovek. I to, što se prvi put u poslednjih nekoliko decenija rukovodilac države ispostavio kao vernik i čestit čovek, omogućilo je ne samo da se zemlja spase od raspada, već i da se izvuče iz teške ekonomске i političke krize. Moralna paraliza pre ili kasnije dovodi do paralize politike i ekonomije, i obrnuto.

Da bi Rusija preživela u budućnosti, potrebno je da objedini interese ne samo svojih privrednih regiona, naroda i narodnosti, već i predstavnike različitih religija. Problem je u tome što mehaničko ujedinjenje ništa neće doneti. U vezi s tim, veoma lepo je rekao jedan sveštenik: „Svaka religija je kao sjajna nijansa određene boje, ali ako ih sve izmešamo, dobijemo prljavštinu”. Mislim da je to apsolutno pravično, ukoliko se ne dešava kretanje. Suština svake religije je težnja ka Bogu, a sve ostalo - samo je sredstvo koje pomaže da se ojača i otkrije to kretanje. Što je u religiji manja težnja ka Bogu, time se ona agresivnije ponaša prema drugim religijama. Što je slabiji sadržaj, time je agresivnija forma. Ako u krugu rasporedimo sve boje sunčevog spektra, a zatim počnemo brzo da ga okrećemo, one će se sliti u čistu, belu boju. Ovaj eksperiment je poznat učenicima prvih razreda. Religije, kao što su judaizam, islam, katolicizam i pravoslavlje, proizilaze iz deset zapovesti, poznatih čovečanstvu već nekoliko hiljada godina. I ukoliko bi za svakog čoveka najvažnija postala vera u Boga i poštovanje zapovesti, koje

omogućavaju da se u duši razotkrije ljubav, tada bi se sve religije u Rusiji ujedinile na nivou koji je iznad bilo koje religije. Mislim da će Rusija to morati da uradi: druge šanse da čovečanstvo preživi se ne naziru.

Sa uživanjem udišem miris istočnačkih začina. Vidim izdanke mladog belog luka. Uzgred, u Indiji se veruje da čovek, koji želi da postigne prosvetljenje, ne treba da jede beli luk. Razumem zašto. Beli luk ima jaku energiju i spušta najviše nivo svesti, to jest on, kao da zbunjuje duhovnost. S obzirom na to da se ne nadam prosvetljenju, a temu principijelnosti i pravičnosti još nisam savladao, sa zadovoljstvom kupujem nekoliko glavica belog luka. Sve drugo ću kupiti kasnije. Sada treba da pođem na seminar. Preostalo je nekoliko blokova do tog mesta, gde ću se sresti sa svojim čitaocima.

TEST LJUBAVI

Deset minuta kasnije, ulazim u malu, svečanu salu, koja se nalazi u zgradi lokalne sinagoge. Ranije sam tokom seminara instalirao video kameru da bih napravio snimak, a zatim sam odustao i prestao to da činim. Bilo je potrebno da se samo malo unesem i kažem kritički komentar u vezi s judaizmom, a u prostoriji se ugasilo svetlo i kamera je prestala da radi. Zatim se ispostavilo da je struja nestala u celom kvartu. S obzirom na to da struju nisu mogli odmah da uključe, seminar smo morali da nastavimo bez video zapisa. Istina, poslednji put nije bilo kamere i struja nije nestajala.

Moje tekuće predavanje posvećeno je budućnosti, onome kakav treba da bude čovek da bi opstao u bliskoj budućnosti.

Bolest je - gubitak energije - rekao sam slušaocima koji su sedeli u sali. - Svaki proces u Vasioni ponavlja ciklus njenog razvoja. Čovekova božanska energija se transformiše u energiju života, u duhovnu i materijalnu energiju. Energija čoveka radi kao baterija. Ako su rezerve potrošene - čovek umire. Onoliko, koliko je čovek vezan za hranu, seks, novac, toliko se u njemu brže troši unutrašnja energija. Kako je dopuniti? Jedan od najvažnijih instrumenata je pravilan pogled na svet i ispravno razmišljanje. Često sam imao priliku da vidim ljude koji su teško bolesni, kao i one koji umiru. Oni nisu posedovali energiju budućnosti. Zalihe budućnosti su im bile u minusu, to jest oni su već koristili energiju svoje dece. I, naravno, taj proces je bilo potrebno zaustaviti, zbog toga su oni oboljevali i umirali.

Stoga, strast prema životnim zadovoljstvima, to jest potrošački odnos prema svetu koji nas okružuje, veoma brzo usisava strateške zalihe naše snage. Zbog toga sve religije govore o uzdržavanju, postu i molitvi. Naš pogled na svet raspoređuje energetske tokove. Njen veći deo potrebno je dati našem božanskom „ja“. Što smo više usredsređeni na Boga, time više ljubavi dobijamo. Ta ljubav će se pretvoriti u energiju budućnosti i obezbediti opstanak kako nas, tako i naših potomaka. Kakva je razlika između monoteiste i paganina? Za paganina je Bog sredstvo za ispunjenje želja i poboljšanje blagostanja. On se klanja svojim nagonima i zbog toga je kompletan potrošač. Najvažnija sreća za njega je u primanju. Za monoteistu je Bog cilj i najvažnija sreća za njega su velikodušnost, poniznost, prilika da daje energiju. Što više energije čovek

pruža, verujući u Jedinog Boga, time je više prima. A za paganina je gubitak unutrašnje energije nenadoknadiv, pa je zbog toga prinuđen da bude agresivan kako bi se zaštitio.

Setite se šta je govorio Mojsije: Čuj, Izraelju: Gospod je Bog naš jedini Gospod; i ljubi Gospoda Boga svog iz svega srca svog i iz sve duše svoje i iz sve snage svoje. I neka ove reči koje ti je zapovedam danas budu u srcu tvom [i duši tvojoj]; i često ih napominji sinovima svojim, i govor o njima kad sediš u kući svojoj i kad ideš putem, kad ležeš i kad ustaješ. (Peta knjiga Mojsijeva 6, 4-7.).

Tamo gde se nalazi naša sreća, mi usmeravamo svoje misli, osećanja i energiju, zato što želje predstavljaju - energiju. Mi usmeravamo svoju energiju tamo gde su naši najviši ciljevi i želje. Ali s obzirom na to da je Vasiona apsolutno jedna, tada je i čovek takođe jedan. I ukoliko čovek tvrdi da je za njega najveća sreća - ljubav prema Bogu, a pritom je spremam da pokrade svog suseda, ako želi da dobija ne zarađujući, tada on ne može biti vernik. Na rečima - možda, ali njegova realna energija je usmerena na materijalnu sreću.

Zapovesti judaizma su omogućile radikalnu transformaciju ljudske svesti. Prema drugome je neophodno ponašati se tako, da se ne ubija ljubav. Čak i jagnjetu, koje želimo da zakoljemo, neophodno je dati mogućnost da proživi, ma koliko bio kratak život. Novorođenče treba da razlike energiju ljubavi, sreće i radosti. Čini nam se da nema razlike - zaklati jagnje odmah nakon rođenja, ili posle nedelju dana? Ali, razlika postoji. To se može nazvati poštovanjem prema duši životinje. Zapovesti judaizma pružaju osećaj jedinstva sa čitavim svetom koji nas okružuje, a iz toga dolazi osećaj apsolutnog jedinstva Vasionе i Tvorca, koji ju je stvorio.

Svih šest stotina trinaest zapovesti, na kraju se svode na osnovnih deset, koje su date Mojsiju na planini Sinaj. Prva zapovest, koja nas podseća na to da je Bog jedan, omogućava da se dodirnu najviše energije Vasionе. Dva, tri ili više božanstava se već nalaze u prostoru i vremenu. Između njih postoji odnos, postoji hijerarhija. Dakle, bez obzira na kakvom suptilnom nivou paganin zamišljao još jednog svog boga, on će svejedno ostati drveni kip za ispunjenje želja. Da bi dosegnuo najvišu energiju, potrebno je da se odrekne njenih spoljašnjih,

materijalnih i duhovnih formi. Bez spremnosti da se žrtvuje, bez umirivanja svojih nagona, realizacija ovog procesa nije moguća.

Zbog toga, iza prve zapovesti, sledi druga: ne stvaraj sebi idola. Klanjanje nečemu ili nekome, predstavlja cilj. Možemo se klanjati idolu, ali i voljenoj osobi. Možemo se klanjati novcu, blagostanju, svojoj slavi i autoritetu. Možemo i svojoj duhovnosti, sposobnostima i umu. Ali klanjanje bilo kom objektu u svetu koji nas okružuje, rađa vezanost i agresivnost. Iznutra se taložeći, ono prekida vezu s Bogom, a zatim dolazi do bolesti ili smrti samog čoveka ili društva.

Ovo klanjanje može biti neprimetno. Kad Tvorca zamišljamo u fizičkom obliku, pripisujući Mu ljudske kvalitete, u običnoj užurbanosti Ga pominjemo bez prethodne nevezanosti i ljubavi, u našoj podsvesti može da se dogodi neprimetan proces zavaravanja. Osoba se iz monoteiste može vrlo neosetno pretvoriti u paganina. Zato, treća zapovest glasi: ne pominji uzalud Božje ime. Danas naučnici govore o tome da se u organizmu čoveka neprestano pojavljuju kancerogene ćelije, koje potom mutiraju ili se uništavaju. Takve ćelije rastu i metastaziraju kada organizam na suptilnom planu izgubi jedinstvo. Narušava se energetska hijerarhija, čija je suština jednostavna: najvažnija porcija energije se daje duši, zatim - svesti, i, na kraju - telu. Ako telo dobija energiju pre svih, ono počinje da radi samo za sebe.

Kao što je rekao jedan mudrac: telo je dobar sluga, ali loš gospodar. Dakle, ako čovek ne ulaze osnovnu energiju za brigu o svojoj duši i povremeno ne zauzdava telo, njegova energija izmiče kontroli i telo, izgubivši orijentaciju, počinje da isisava energiju iz duše. Dalje sude - degeneracija i smrt. Zbog toga je povremena nevezanost za sve funkcije tela i uma neophodno za opstanak organizma.

Civilizacija se brzo razvijala u onim geografskim zonama gde su leta smenjivale zime usled čega je čovek morao mnogo energije da ulaze na održavanje svog života, pri čemu se spoljašnja aktivnost u jesenje-zimskom periodu usporavala dok je energija odlazila na duhovni razvoj. U potpunom obilju tropskih predela, ljudi su ostali Papuanci. I, samo je u Indiji, u Starom Egiptu, u Izraelu, gde je ideja nevezanosti za uobičajene ljudske funkcije bila prihvaćena od strane čitavog naroda, došlo do snažnog duhovnog razvoja.

Zbog toga je četvrta zapovest, koja nalaže povremeno odbacivanje svih poslova i molitvu Svevišnjem, bila neophodna za elementarni fizički opstanak naroda. Narod sa slabom religijom i kulturom nije životno održiv, on je kao drvo sa slabim korenom, koje ne može dugo da stoji. Ali, i suviše snažno i visoko stablo s bujnom krošnjom često dovodi do iscrpljenosti korena i stradanja drveta usled iznenadnog naleta vetra. Stablo i krošnja su - civilizacija, koja danas otpočinje s iskorenjivanjem religije i kulture. Ono što savremeno zapadno društvo naziva demokratijom i materijalizmom, zapravo je običan paganizam, koji je vešto prerašten.

Peta zapovest nalaže da se poštiju sopstveni roditelji. U prvom periodu života, dete zavisi od svojih roditelja: oni ga vaspitavaju. Nepoštovanje roditelja, njihovo osuđivanje - predstavlja odricanje od onih koji su nas fizički stvorili. Ali, tada se u našoj podsvesti dešava i odricanje od Onog Ko nas je sazdao na suptilnom planu. Agresivnost prema roditeljima, pogotovo ocu, pre ili kasnije se pretvara u agresiju prema Bogu i odricanje od Njega.

Dok se ovo dešava u glavi, u svesti, mi ne osećamo očiglednu opasnost, jer s Bogom komuniciramo u dubinama naših osećanja. Ali čim se program mržnje i odricanja od Boga spusti u podsvest, dublje od određenog nivoa, prekida se doticanje suptilne energije u dušu. Tada, odjednom, počinje da se rasplinjava i raspada subbina, dolazi do čitavog niza bolesti, pojavljuju se psihički problemi, dolazi do strašnih duševnih metamorfoza. Čovek često ne razume zbog čega mu se to dešava, dok je posredi samo razumljiva posledica onoga što je posejao on sam, ili njegovi roditelji.

Nedavno sam razgovarao s jednom ženom koja mi je pričala o problemima svog unuka. Dečaku je bilo trinaest godina. Od kako je znao za sebe bio je vernik i usrdno se molio. Često je odlazio pred Zid plača i tamo se molio. Normalno, inteligentno i poslušno dete. Odjednom je počeo da tetovira svoje telo slovima „crna krv”. Neshvatljivo je kako se u njemu rasplamsala mržnja prema ocu. Odjednom je saopštio: „Bog ne postoji. Ja ne verujem da Bog postoji. Bog je kao vetar. Ko Ga je ikada video?” Zatim je čuo glasove koji mu govore da je on najbolji, najpametniji, koji ga pozivaju da uzme nož i obračuna se sa svakim ko mu protivreći. Dečak je u užasu grlio svoju majku, plakao i molio je: „Mama, spasi me od ovoga. Ja ludim!”

- Da li zнате шта је узрок свему томе? - обраћам се нечујној публици. - Нјегови родитељи су се често свађали и мајка је непрестано осуђивала оца. Притом, она га је волела и оправдала му, али осуда и презир се су ипак изноваjavljali. У току трудноће, такође није могла да се уздржи од осуђивања. А сада се код несрећног детета уочавају сви знаци ђаволизма.

Дакле, особа која себи допусти да осуђује оца и мајку, у ствари заљази у самoubistvo. Због тога се у петој заповести наглашава да ће се produžiti dani onih, који поштују оца и мајку. Postoji još jedan узрок eventualnog nepoštovanja prema родитељима - неželja да се о njima brinu u starosti, da nešto žrtvuju radi njih. Pohlepna, zavidna i egoistična особа не може да поштује своје родитеље. Zaključак је једноставан: pohlepni, zavidni i egoistični ljudi ne žive дugo.

Šesta, седма и осма заповест кају да не smemo ubijati, vršiti preljubu i krasti. Када чoveк krade, pljačka i ubija, то znači само jedno: on ne želi да razvija svoju unutrašnju energiju i uvećava своje blagostanje. On odbija porast sopstvene unutrašnje energije i ljubavi. Jednostavnije je отeti od drugoga, а уколико се тaj опire - ubiti га. Ali, ubistvo другог из ljubomore, pohlepe, користи или mržnje, učvršćuje program konzumerства и одричанja od ljubavi, не само у njegovoj подсвести, već i njegovih потомака, до четвртог колена. Да би се ukralо, opljačkalo или ubило, neophodno је одрећи се ljubavi према другом чoveку, jer nas ljubav ujedinjuje s njim.

Preljubništvo има за циљ добијање задовољства. Nedавно ме је један pacijent питao: „Како да зnam да ли mi se devojka zaista dopada?” - „Vrlo јednostavno - одговорио sam mu. - Ако toplinu i teskobu doživljavate ispod struka, bolje је да уздрžite своја osećanja. Ако се naslađuju vaše oči, глава и ум, такође вам savetujem да приčekate. Ali ako teskobu i stezanje osećate u grudima i srcu, tada ste blizu pravim osećanjima”.

Na brigu о potomstvu, troši se ogromna količina suptilne energije. Ukoliko je, pak, čovekov cilj само добијање seksualnog задовољства, dolazi do brzog pustošenja strateških zaliha duše. Čovek за кога је секс - главно задовољство у животу, brzo троши не само sopstvene rezerve будућnosti, već i своје dece.

Danas se svi procesi ubrzavaju i već možemo primetiti kako čovek, koji je zaluđen seksom, prelazi na homoseksualnost ili postaje impotentan. Često ovakvi ljudi postaju pedofili. Tokom polnog sazrevanja, organizam troši ogromnu duhovnu energiju na hormonalno preuređivanje, vršeći pripremu za buduće rođenje dece. Kod dece, koja nisu ušla u pubertet, ta energija još uvek nije potrošena. Pedofil tu energiju više nema, zato se u stvari bavi vampirizmom. Zašto pedofili često ispoljavaju sadizam i spremnost da ubiju žrtvu? Zato što, kada čovek oseća strah ili kada umire, on oslobađa ogromnu količinu energije kojom se hrani vampir-pedofil. Zbog toga požuda nije prihvaćena ni u jednoj religiji ili kulturi sveta. Međutim, u paganskim kultovima, požuda se često podizala na pijedestal najviše vrline. Razvrat se uvek druži sa okrutnošću i ubistvom. Setite se rimskog imperatora Kaligule.

Deveta zapovest: ne svedoči lažno. Lažno svedočenje predstavlja istu ovu pljačku, samo rečima. Reč može da ubije, da liši čoveka novca, poštovanja i života. Za čoveka, kome je najviša sreća - da dobije i otme, osuda i kleveta su sasvim normalne pojave. One mu pomažu da postigne svoj cilj na prividno legitimne načine. S obzirom na to da savremeni svet klizi u paganizam, takve pojave su sve češće. Telo i život čoveka u modernim demokratijama veoma su dobro zaštićeni zakonodavstvom, ali duša uopšte nije zaštićena. Zbog toga su u tzv. razvijenoj demokratiji mogući svi zločini protiv duše. U savremenom svetu, nažalost, samo islam, i, u poslednje vreme, pravoslavna crkva, dosledno se zalažu za zaštitu moralnih vrednosti. Tako, mnogi od nas, uništavaju svoju budućnost i ne sluteći to, a kada im društvo i država pomažu u tome, izgleda kao da je pojedinac nevin. Ali, rezerve budućnosti se tope prilično brzo, tako da je poštovanje glavnih zapovesti, danas faktički instrument za opstanak i samoodržanje.

Mladić, koji je sedeo u prvom redu, iznenada je podigao ruku i postavio mi pitanje:

- Na jednom predavanju ste rekli da je judaizam - škola, a hrišćanstvo - fakultet. Da li i dalje tako mislite?

Odgovorio sam mu:

- Da.

- Dobro, - nastavio je on - u judaizmu se smatra da Tora ne može da se dopunjava i menja, a Isus Hristos je stvorio novu religiju. Razume

se zašto je ne prihvatom.

- Evo, zamislite sledeću situaciju - rekao sam, - muškarac i žena su začeli dete i ono je došlo na svet. Da li u detetu postoji nešto novo, dopunjeno, u odnosu na roditelje? Logično je pretpostaviti da su u detetu samo geni oca i majke, da dopuna ne može biti. Dete nosi u sebi telo oca i majke, njihove karaktere, a ponekad čak i navike, ali ono je potpuno nova ličnost, koja se razlikuje i od oca i od majke. U toj ličnosti, postoji nešto sasvim novo. Odakle je to novo došlo? Iz višeg plana.

Dakle, judaizam govori o tome kako ljudi treba da se odnose jedni prema drugima, o tome, kako je potrebno odnositi se prema Bogu, dok Hristos objašnjava kakav treba da bude sam čovek, šta on treba da oseća. I sve zapovesti Hristove - to su zapovesti unutrašnjeg čovekovog stanja. Zbog toga se u judaizmu Svevišnji nalazi negde izvan granica naših osećaja, viđenja i osećanja, a u hrišćanstvu se nalazi u nama. Zbog toga se u velikoj meri povećava značaj našeg unutrašnjeg stanja. Za Jevreje je pogrešno ponašanje greh, iako deseta zapovest, koja kaže: ne poželi ženu bližnjega svoga, njegovu stoku i imovinu, pomaže da se odneguju i ispravne emocije.

Hristos govori o ponašanju naše duše, o tome da glavni greh nije spolja, već unutra. Naša rđava osećanja stvaraju agresivno i grešno ponašanje. Spolja pristojno ponašanje, može u sebi da krije perverzna osećanja. Ako u duši nema ljubavi, tada čovek, u svojim najdubljim osećanjima, neminovno postaje potrošač energije, i to će se pre ili kasnije ispoljiti u njegovom ponašanju. To jest, osećaj jedinstva s Tvorcem, koji se realizuje kao ljubav, daleko je bolji učitelj od zapovesti, koje propisuju pravilno vaspitanje.

Nevolja je u tome što mnogi, ako ne i većina, koji sebe nazivaju hrišćanima, nisu naučili pravilno da vole, i, prema judaizmu i njegovim osnovnim zapovestima, odnose se suviše nadmeno. Ispostavilo se da mnogi, koji u školi nisu stekli znanja, pokušavaju odmah da upišu fakultet. Posledično, oni se nalaze na predškolskom nivou.

Previše je onih koji kradu, izdaju, žive po zakonima pohlepe, a istovremeno tvrde da su verujući hrišćani. Deca takvih ljudi često postaju ateisti, ali pritom ne odbacuju veru u Boga, već imaju iskrivljene, pogrešne predstave o Tvorcu. Kod mnogih vernika, božanska logika se neprimetno zamjenjuje ljudskom. Pre ili kasnije, to dovodi do ateizma.

Ljubav je uvek bila, jeste i biće najvažnija od svih najpreciznijih uputstava i pravila. Nijansa je u tome da čovek često gubi realnu božansku ljubav, a da to čak i ne shvata. Međutim, da bi preživeo i sačuvaо potomstvo, on mora da sledi religiozna i moralna pravila, ali mnogi, ne naučivši se ni prvom, da vole, odbacuju i drugo. Kada čovek izgubi sadržaj, on prirasta za oblik. Zbog toga je u hrišćanstvu tako veliki broj različitih pravaca i sekti. Istovremeno je to i razlog što nemilosrdna i neumorna borba protiv jeresi nije mogla da bude efikasna.

Što se tiče budućnosti, upravo je Isus Hristos opisao novu, ogromnu opasnost koja se nadvila nad čovečanstvom. Ispostavilo se da konzumerizam može biti ne samo materijalan, već i duhovan. Kada su moral, pravda, principi i zakoni važniji od ljubavi, takođe dolazi do uništenja budućnosti. A odustati od ljubavi, štiteći duhovne vrednosti, mnogo je lakše, nego štititi materijalno. Duhovnost je oduvek neraskidivo bila povezana s verom u Boga. Nikom nije moglo da padne na pamet da i duhovnost može biti opasna.

Hristos direktno govori o tome da je osuđivanje drugih ljudi i prezir prema njima opasnije od ubistva, preljube i pljačke. Poreznik - čovek koji je u korist Rimljana prikupljaо porez od svoje braće, ali koji je iskreno ispovedao svoje mane tokom molitve, prema tvrdnjama Hrista - stiče božansku milost. Baš on, a ne farisej, koji стоји u središtu hrama, ponoseći se svojom pravednošću i savesnim poštovanjem svih pravila.

Najveći greh u Vasioni je - gubitak ljubavi i jedinstva s Bogom. Odricati se svog osećaja ispravnosti, svog savršenstva, nadmoći u odnosu na druge, ispostavilo se, mnogo je teže nego se odreći novca i bogatstva. Ali, čak i najmanji osećaj nadmoći, svedoči o gubitku ljubavi. S obzirom na to da je ljubav simbol apsolutnog jedinstva Vasione, gde ne postoje ni prostor ni vreme, ona isključuje pojmove višeg i nižeg, većeg ili manjeg. I čovek, koji istrajno neguje osećaj sopstvene nadmoći u odnosu na druge, osećaj ispravnosti i savršenstva, gubi ljubav mnogo brže nego onaj, koji se klanja svojim željama i novcu.

Greh đavola, kao prioritet duhovnih vrednosti nad ljubavlju, ostvaruje se u grehu Eve, koji se manifestuje kroz spremnost da se telо i čula postave iznad ljubavi prema Bogu. Onome, koji je prevazišao podsvesno klanjanje višim aspektima ljudske sreće, lako je da prevlada klanjanje njegovim spoljašnjim aspektima. Život se na našoj planeti

otelotvorio u materijalni oblik pre nekoliko miliona godina, ali na duhovnom nivou polja, postojao je daleko ranije. Dokaz za to je vrlo jednostavan. Kada čovek uđe u komu ili umire, njegova duša nastavlja da postoji u blizini tela, ali odvojena od njega. Dakle, duša je primarna u odnosu na telo. Iako postoji i obrnuta veza - telo, kao instrument, može da utiče na dušu i da je razvija.

Shodno tome, čovek ima različite slojeve svesti: one, koji zavise od tela, i one, koji su primarni, glavni i komandujući u odnosu na telo, to jest one, koji ne propadaju nakon smrti. Dakle, naše materijalno telo stari, propada i umire, i mi podsvesno shvatamo i osećamo njegovu prolaznost. To nam pomaže da prevaziđemo klanjanje telu i materijalnim dobrima. Pošto su duhovne strukture daleko dugovečnije, mnogo je teže prevazići potrebu da im se klanjam i da se oslanjam na njih. Upravo visoka duhovnost, uz gubitak ljubavi, pretvara čoveka u đavola. I, što je sveobuhvatnija njegova duhovnost, što su šire njegove mogućnosti, time je gubitak ljubavi opasniji. Današnja civilizacija se krupnim koracima kreće ka đavolizmu, s obzirom na činjenicu da je u vaspitanju dece postalo najvažnije razviti njihove sposobnosti, intelekt, ambiciju.

Zbog toga se u svetu deset puta povećao broj dece s psihičkom i duševnom patologijom. Zbog toga su tako široko rasprostranjene satanističke sekte. Drvo, koje svojom bujnom krošnjom ubija koren, može se spasiti samo na jedan način - odsecanjem grana, a ponekad i celog stabla do osnove. Tada će koren dopuniti neophodnu vlažnost, oživeće i biće u stanju da omogući početak novom drvetu.

Naša civilizacija, čini se, neće morati još dugo da čeka na pojavu dobrodušnog baštovana. Koliko shvatam, taj period je Hristos nazvao silaskom na zemlju Carstva Božjeg. Budućnost se gradi samo ljubavlju. Ukoliko je gubimo, bilo kakvi spoljašnji pokušaji neće nadoknaditi gubitke.

Često objašnjavam ženama koje ne mogu da zatrudne, zbog čega se to dešava. Kažem im: „Da li znate zašto ne uspevate da zatrudnite? Dete ne može da se rodi zbog vaših principa i pravila, zbog vaših zamerki i uvređenosti, ljubomore i pohlepe. Dete se rađa iz ljubavi. Ako želite da rodite dete, odbacite sve ono što smeta ljubavi. A ukoliko su vaši

principi, pojmovi pravednosti, osećaj sopstvene ispravnosti važniji od ljubavi prema mužu, ne nadajte se detetu. Bogu nisu potrebni đavolčići”.

Svaka žena pre začeća, svesno ili nesvesno, mora da prođe kroz najvažniji test: šta je za nju bitnije - duhovna, materijalna, čulna blaga ili ljubav. U zavisnosti od toga što izabere, energija počinje da struji u jednom ili drugom pravcu, i ona dobija ili isušeno, kamenito tle, koje će se zatim pretvoriti u pustinju, ili plodno zemljište, na kome će biti rascvetali vrtovi i zeleni lugovi.

Nakon seminara, opet sam šetao priobaljem. Nastala je zanimljiva situacija - razmišljaо sam. - Jevreji, koji žive u Izraelu, ne ističu se naročitim sposobnostima i talentima. Ni nauka, ni umetnost, ni ekonomija, ovde se ne razlikuju od prosečnih. Mnogi imigranti su mi s gorčinom govorili kako su kretali u obećanu zemlju, a došli su u običnu kapitalističku državu. Podjednaka je međusobna otuđenost, isti je moral - postoje i prostitutke, a mnogi misle samo na novac. Ali, potrebno je da se Jevrejin nađe u stranoj zemlji, pogotovo u situaciji kada je ponižen, pre svega moralno, i kod njega se iznenada otkrivaju neverovatni talenti. Zašto? Odgovor je prilično jednostavan. Genije bez ljubavi je đavo. Ako čovek nema unutrašnju veru, razotkrivanje talenta za njega postaje fatalno. U genima jevrejskog naroda, već hiljadama godina radi mehanizam težnje da se vrati Bogu u pogubnim situacijama, kada su omalovaženi njihova sudbina, duhovnost i ideali. I tada se kod nekih od njih javljaju mržnja, bes i okrutnost, a potrošačka ideja postaje glavna. Bilo je mnogo takvih ljudi u periodu Oktobarske revolucije. Takvi su bili Marks i Engels. Ali, kod većine se ipak rasplamsava ljubav i vera u Boga. Tada otpočinju otkrića na polju umetnosti, nauke, i postaje moguće blagostanje. Primer Izraela već hiljadama godina predstavlja model moguće smrti i mogućeg spasenja. Vreme će pokazati koji model će prevladati.

GORDOST

Zaista, zaista vam kažem, jedan od vas izdaće Me.

(Sveto Jevanđelje po Jovanu 13,21.)

Preda mnom je Biblija. Ranije, uopšte nisam shvatao smisao onog što je izloženo u njoj. Isprva čitaš i - čini ti se da je sve jasno. I odjednom, nađeš na izjavu s protivrečnim značenjem. Svest ne može da pomiri te dve protivrečnosti i zapada u obamrlost. Odavno sam primetio da se informacija shvata sve lakše, što je više u njoj raznih veza. Da bi došlo do razumevanja, mora da se pojavi osećaj, čulni model objekta ili situacije. Da bi se osetila forma predmeta, potrebno ga je pogledati iz različitih uglova.

Razumevanje predstavlja uopštavanje onih osećaja, koji se pojavljuju u nama. Misao ne može da živi bez osećanja. Kada želim da se prisetim neke misli, odlazim na njeno ishodište, koje izgleda kao osećanje u određenoj boji. Čekam, koncentrišem se na njega i u nekom trenutku se dogodi čudo. To nejasno, nesvesno osećanje, kao još neotvoreni pupoljak cveta, iznenada se otvara u grupu sećanja i misli. Pritom sam primetio da se dešava i obrnuti proces: svaka misao postepeno se okružuje asocijativnim mislima i situacijama, a zatim se pretvara u osećanje. I, u dubini našeg pamćenja, javlja se upravo to osećanje.

U nekoliko prilika, pokušao sam da dijagnostikujem ovaj proces, da vidim na suptilnom planu. Ta mistična transformacija se pojavljuje u glavi ili grudima. Obično glava razmišlja, a srce oseća. Danas postoji nekoliko desetina teorija o poreklu naših emocija, ali gde se nalaze te emocije, još нико nije uspeo da odredi.

I tako, pokušavam da se setim svojih misli. Dosegnuo sam začetak emocije, u kojoj se skrivaju moja sećanja. Upravo se ta emocija transformiše u misao. Pažljivo posmatram kako se to dešava na ultrasuptilnom planu i dolazim do zapanjujućih rezultata: taj proces se ne dešava u glavi, niti u grudima, već otprilike na metar udaljenosti od mog tela. I proces se ne odvija u jednoj tački - uključuje se odmah šest tačaka koje, u obliku luka, zahvataju gornji deo tela. To jest, naše emocije, naša osećanja, postoje izvan granica našeg fizičkog omotača.

Tada je jasno zbog čega se, kada čovek umire, njegov emocionalni i intelektualni život nastavlja. To jest, istinsko „ja“ se krije u čovekovoj strukturi polja. Čovek prvenstveno oseća i razmišlja putem polja, dok telo i mozak rade kao predajnici - u njima se ova informacija samo dublira. Sa našim osećanjima, povezan je periferni nervni sistem, a s procesom mišljenja je povezan mozak, kičmena moždina, i, ma kako čudno zvučalo - creva. Mravi na primer, nemaju mozak, ali su njihovi postupci potpuno razumni. Mravi mogu da predvide budućnost, procene situaciju, da se timski organizuju i ratuju. Do današnjeg dana, nijedan naučnik nije mogao da objasni zašto je na 40 stepeni ispod nule u mravinjaku uvek temperatura u plusu. Naučnici ne mogu da shvate, a mravi osećaju i shvataju.

Listam stranice knjige koja leži preda mnom i nailazim na tekst koji mi je do nedavno bio potpuno nejasan. Isus Hristos govori svojim učenicima da će Ga jedan od njih izdati. Jedan od apostola Ga pita: „Gospode, Ko je to?“

Isus odgovori: onaj, kome ja, umočivši zalogaj, dam. I umočivši zalogaj dade Judi Simonovom Iskariotskom. I po zalogaju tada uđe u njega sotona. Onda mu reče Isus: Šta činiš čini brže. A ovo ne razume niko od onih što seđahu za trpezom zašto mu reče. (Jevanđelje po Jovanu 13, 26-28.).

Šta se ispostavlja? Hristos je isterivao demone dodirom i jednom rečju je mogao da izleći bolesnog. Međutim, odjednom se dešava situacija da On, za tri godine, ne samo što nije uspeo da vaspita i isceli Svog učenika, već i više od toga - posle Njegovog dodira, u ovog je ušao sâm satana. Zašto se, posle izdaje, Juda pokajao, a onda obesio? Satani, kao što je poznato, nije svojstvena griža savesti. Okrećem stranice i vidim sledeću, za mene neočekivanu izjavu Isusa Hrista: Ako li ti sagreši brat tvoj, idi i pokaraj ga među sobom i njim samim; ako te posluša, dobio si brata svog; ako li te ne posluša, uzmi sa sobom još jednog ili dvojicu da sve reči ostanu na ustima dva ili tri svedoka; ako li njih ne posluša, kaži crkvi; a ako li ne posluša ni crkve, da ti bude kao neznabozac i carinik. (Jevanđelje po Mateju 18, 15-17)

Dakle, ako čovek nastavi da istrajava u nemoralnom ponašanju, prema njemu se treba odnositi kao prema paganinu. Potrebno je pronaći u Starom Zavetu, kako su se Jevreji odnosili prema paganima.

Istog dana uze Isus i Makidu, i sve u njoj iseče oštrim mačem, i cara njezina i njih pobi, sve duše koje behu u njoj, ne ostavi nijednoga živog; i učini s carem Makidskim kao što učini s carem Jerihonskim.

Potom otide Isus i sav Izrailj s njim iz Makide u Livnu, i stade biti Livnu: pa i nju predade Gospod u ruke Izrailju i cara njezina; i iseče sve oštrim mačem, sve duše koje behu u njoj, ne ostavi u njoj nijednoga živog; i učini s carem njenim kao što učini s carem Jerihonskim.

Potom otide Isus i sav Izrailj s njim iz Livne na Lahis, i stade u oko pred njim, i stade ga biti. I Gospod predade Lahis u ruke Izrailju, i on ga uze sutradan, i iseče sve oštrim mačem, sve duše što behu u njemu, isto onako kako učini s Livnom. (Knjiga Isusa Navina 10, 28-32.)

Sećam se da u zapovestima, datim Mojsiju, postoji podatak o strancima koji žive pored Jevreja, i pronalazim je u knjizi „Izlazak“: Došljake ne cveli, jer vi znate kakva je duša došljaku, jer ste bili došljaci u zemlji Misirskoj. (Druga knjiga Mojsijeva, „Izlazak“ 23, 9).

Čudno je zašto je u jednom slučaju potrebno sve živo uništiti, uključujući žene, starce i decu, a u drugom - blago se odnositi, ne samo prema sablemeniku, već i prema došljaku, koji živi pored nas. Čitam dalje: Kad te Gospod Bog tvoj uvede u zemlju u koju ideš da je naslediš, i otera ispred tebe narode mnoge, Heteje i Gergeseje i Amoreje i Hananeje i Ferezeje i Jeveje i Jevuseje, sedam naroda većih i jačih od tebe, i pred ih Gospod Bog tvoj tebi, i ti ih razbijesi, potri ih, ne hvataj s njima vere, niti se smiluj na njih; niti se prijatelji s njima; kćeri svoje ne daj za sina njihovog, niti kćeri njihove uzimaj za sina svog; jer bi otpadila sina tvog od mene, i služio bi bogovima drugim, te bi se razgnevio Gospod na vas i potro vas brzo. Peta knjiga Mojsijeva „Zakoni ponovljeni“ 7, 1-4)

Nastavljam s čitanjem i pokušavam da shvatim zašto je Bog naložio takav žestok odnos prema paganima? I pronalazim objašnjenje u knjizi Premudrosti Solomonove:

Prevremenom tugom satrven otac nenadno umrlom detetu napravi sliku pa nekad mrtvom čoveku sada kao bogu odaje poštu i prenosi, na njemu potčinjene, tajne i obrede.

Onda, vremenom održavani bezbožni običaj, kao zakon se čuva, i po naređenju vladarskom izvajanim likovima odaje pošta.

Pošto ljudi, zato što daleko borave, ne mogu neposredno da ih čestvuju, daleki lik, preslikavši vidljivu sliku poštovanog vladara, naprave da bi se odsutnome kao prisutnome sa revnošću klanjali.

Jačanju poštovanja nepoznatih doprinelo je i častoljublje umetnika, naime, želeći da se dopadne vlastodršcu on se vajno potruđi da umetničko obliče bude što lepše; a svetina, privučena blagolikošću dela doskora poštovanoga kao čoveka, sada počinje da smatra za božanstvo.

I to postade zamka životu, jer bilo nesrećom ili nasiljem porobljeni ljudi neizrecivo Ime pripisaše kamenju i drveću.

Pa im ne bi dosta zablude u poznanju Boga, nego živeći pod velikim naletom neznanja ta i tolika zla mirom nazivaju.

Te ili detoubilačke obrede ili skrivene tajne ili razvratne gozbe priređuju sa tuđim običajima; ne čuvaju više ni živote ni brakove čiste, nego jedan drugog ili prevarom ubija ili preljubom bolno povređuje.

Sve je pomešano: krv i ubistvo, krađa i obmana, skrnavljenje, neverstvo, smutnja, lažna zakletva, otimanje dobara, zaborav darova, prljanje duša, protivprirodni život, besporedak brakova, preljuba i raspusnost.

Jer poštovanje bezličnih idola početak je svakog zla i uzrok i svršetak, jer oni ili veseli se besne ili lažno prorokuju ili žive nepravedno, ili se brzo zaklinju. (Premudrosti Solomonove 14, 15-28).

Zašto Bog nalaže tako surov odnos prema paganima? Zato što je stvaranje teško i bolno, a uništavanje - lako i brzo. Ispostavlja se da je proces transformacije paganina u čoveka, koji veruje u Jedinog Boga, ispoveda visoke moralne zakone, spor i vrlo bolan.

Ako čovek počne da se bavi fizičkim vežbama, koje ranije nije praktikovao, isprva ga bole svi mišići, telo se opire i ne prihvata nova opterećenja. Prelazak u novo stanje - kontinuirani je bol, koji ponekad čoveka dovodi do očajanja. To je normalan, prirodni proces. Telo se menja, ali ono ima prag izdržljivosti. Preopterećenja ga mogu ubiti.

Ali čovek se postepeno navikava na novo stanje. Njegovi mišići jačaju i ispunjavaju se energijom. Njegove mogućnosti se proširuju. On

prelazi u potpuno novo stanje i srećno boravi u njemu. Duša, takođe, ima svoju fiziologiju. Promena duše se dešava još teže od promene tela. Prelazak u novo stanje je bolan i opasan, ali bez tih promena neće biti razvoja. Ogroman broj živih bića nestao je sa lica zemlje. Uzrok je jedan - nisu mogli da se promene. Pojavljivala se nova vrsta živih bića i komforno postojala tokom određenog vremena. A zatim se situacija na planeti promenila: isprva, na suptilnom energetskom planu, zatim na fizičkom. Ako nova vrsta živih bića nije prihvatala ove promene, ako nije mogla iznutra da se izmeni, da poveća svoje energetske zalihe, nestajala je sa lica zemlje i smenjivale su je druge vrste. Takav je zakon života: forma se poništava, a sadržaj mora da opstane i da se razvija. Onaj ko ne želi da razvija svoj sadržaj, već prirasta za formu, nestaje zajedno sa zastarem ljušturom.

Paganin može komforno da postoji, sve dok situacija od njega ne bude zahtevala daleko viši nivo energije. A onda će on jednostavno iščeznuti sa lica zemlje. Zapovesti Mojsija mogli su da prihvate samo oni ljudi, koji su bili otrgnuti od klanjanja ljudskim nagonima, zato je i bilo potrebno da ih četrdeset godina vode po pustinji: I opominji se svega puta kojim te je vodio Gospod Bog tvoj četrdeset godina po pustinji, da bi te namučio i iskušao, da se zna šta ti je u srcu, hoćeš li držati zapovesti Njegove ili nećeš; i mučio te je, glađu te morio; ali te je opet hranio manom za koju ti nisi znao ni oci tvoji, da bi ti pokazao da čovek ne živi o samom hlebu nego o svemu što izlazi iz usta Gospodnjih. (Peta knjiga Mojsijeva - Zakoni ponovljeni 8, 2-3).

Kada čovek počne da se bavi sportom, isprva želi da pobegne od bola i preopterećenja, ali zatim se navikava na to stanje. Utrenirani čovek će pri preopterećenju preživeti, a slab može umreti.

Pre tri hiljade godina, visok nivo morala nije bio sasvim jasan uslov dat od Svevišnjeg. A danas, bez visokog moralnog nivoa, civilizacija će propasti. Postoji jednostavan zakon razvoja: duhovni i fizički razvoj ne bi trebalo mnogo da prevazilazi moralni, inače sledi - smrt. Stoga su temelj svake civilizacije uvek bili ljubav i moral. Oni su proizilazili iz religije i učvršćivali je. Civilizacija je propadala, ukoliko je njen tehnički i duhovni napredak umnogome nadmašivao moralne mogućnosti. Kada broj spratova prevazilazi čvrstinu temelja, zgrada će se pre ili kasnije srušiti.

Mešanje jevrejskog naroda sa onima, koji su tvrdoglavo branili svoje paganske poglede, moglo je da dovede do duhovne smrti. Da bi moralni zakoni promenili duhovnu fiziologiju čoveka, učinili ga prijemčivim za nove istine i novo energetsko stanje, moralo je da prođe više hiljada godina. Stranac, koji se naseljavao među Jevrejima, preuzimao je njihovu veru i postepeno se menjao. Oni, koji nisu želeli da se menjaju, uvek su bivali kažnjavani, i to veoma surovo. Kada je Hristos govorio o nemoralnim ljudima koji su tvrdoglavo branili svoje poglede, podrazumevao je da se prema njima mogu primeniti oštре mere. Zbog toga je On prevrtao stolove menjačnica i izbacivao trgovce iz hrama.

Zašto, ako je na pitanje apostola Petra: Koliko puta ako mi sagreši brat moj da mu oprostим? Do sedam puta?", Isus odgovorio: „Ne velim ti do sedam puta, nego do sedam puta sedamdeset". (Sveto Jevanđelje po Mateju 18, 21-22)

S jedne strane, dopušteno je primenjivati oštре mere prema nemoralnim ljudima, a s druge strane, treba im beskonačno praštati. Ranije je to za mene predstavljalo nerazrešivu protivrečnost. Zatim sam shvatio da nejasnoća i nespojivost postoje samo na spoljašnjem nivou. Ako se Hristove reči uporede s događajima opisanim u Starom zavetu, zaključak koji se nameće je sledeći: čovečanstvo se promenilo, njegove mogućnosti za transformaciju su povećane. Oprاشtanje ne isključuje oštra dejstva. Oprашtanje je očuvanje ljubavi prema čoveku koji se nedostojno ponaša. Oprашtanje je činjenje oštريх dejstava, ne da bi se uništio onaj koji nije ispravan, već da bi mu se pomoglo da se kasnije promeni. Isus je prepoznavao u svakoj osobi mogućnost transformacije i prelaska u novo stanje. Stroge mere nisu odsecale tog čoveka od drugih, naprotiv, one su morale da mu pomognu da ih sustigne.

U Drevnoj Indiji, čovek, koji poseduje najviša znanja, prenosio ga je svom potomstvu kroz dvadeset, pedeset, pa čak i sedamdeset pokolenja. Kaste u Indiji su se takođe pojavile s ciljem zaštite onog znanja, koje se hiljadama godina prenosilo od bramina do njegovog sina.

Postepeno je rasla unutrašnja energija čovečanstva. U Drevnom Izraelu, čak je i stranac mogao da primi jednoboštvo i, izvršavajući zapovesti, da dosegne harmoniju. Ali oni, koji nisu želeli da poštuju zapovesti, morali su da budu uništeni.

Pojava Isusa Hrista je obeležila novu etapu u razvoju čovečanstva. Svaki čovek na zemlji može i treba da priđe Bogu. Svaki čovek može da se promeni, poštujući moralne zapovesti i uvećavajući u duši ljubav prema Bogu. Ako se čovek opire i želi da zadrži svoje životinjsko stanje, oštare mere protiv njega su opravdane. Ali putem vaspitanja, a ne uništenja. Osuđivanje drugog čoveka znači podsvesno mu želeti smrt, jer je osuda - ubistvo na suptilnom planu. I ukoliko nekoga osuđujemo, tada ga je vaspitati, to jest promeniti - nemoguće.

Kroz Hrista je čovečanstvo dosegnulo novi nivo razumevanja šta je to duša. Stvar je u tome da ubistvo čoveka, koji brani svoj greh, najverovatnije samo zaustavlja mogućnost počinjenja zločina. Pritom, njegova duša ostaje isto tako zaprljana, a sve naše duše su međusobno povezane. Zbog toga, ubistvo grešnika ne može da reši probleme i zato je Hristos dao drugi model: ne treba uništavati nesavršene, već im s jedne strane treba pomoći da se promene kroz ljubav i oprاشtanje, a s druge - kroz stroge mere. To je bilo ogromno otkrovenje.

Pokušaj da se s problemom izborimo samo na fizičkom nivou, uvek je dovodio do poraza. Pre ili kasnije, prljavština u nesavršenim dušama se nagomilava i počinje da truje celo čovečanstvo, gurajući ga u smrt. Zato, čoveka ne treba osuđivati ni za najveće zločine, čak ni za one koji se kažnjavaju smrtnom kaznom. Ljudsko telo se može ubiti kažnjavanjem, ali se čovekova duša ne sme ubijati time što ga osuđujemo. U svakoj situaciji, uvek treba ostaviti otvorenom mogućnost duši da se promeni i pročisti ljubavlju. Zato, kada su pred Hrista doveli bludnicu, koju je trebalo ubiti zbog njenog ponašanja, On joj nije spasio život Svojim natprirodnim sposobnostima ili čudima, već je apelovao na savest onih koji su želeli da je ubiju, kao i njenu, da bi se pokajala. Rekao je: „Ko od vas nema greha, neka prvi baci kamen na nju”, čime je primorao sve da shvate jednostavnu istinu: uništenje grešnika ne čini druge čistijim. I nijedan čovek nije bacio kamen na tu ženu zato što su svi bili svesni svoje grešnosti.

Nauka danas nudi različite načine uništenja slabih - na primer, posle obavljanja genetskih analiza, ukoliko postoje očigledni znaci patologije u ljudskom embrionu, on može biti uništen u ranim fazama. Kao da sam čovek tu nije ništa kriv - dete je potrebno uništiti u skladu s medicinskim indikacijama. Uskoro će lekari pronaći gen koji čoveka čini zločincem, agresivnim ili pohlepnim. I tada će uništenje nesavršenih

poprimiti sveopšti karakter. Nauka uporno odbija da prizna jedinstvo tela i duše. Moramo vaspitavati i menjati ljudsku dušu i tada će biti manje fizičkih patologija.

Ovu situaciju je veoma dobro opisao jedan pravoslavni sveštenik. Na jednom skupu s lekarima, rekao im je: „Vi određujete da li je biće, koje se nalazi u utrobi majke, nesavršeno i da li ga je zato potrebno lišiti života. Pre nekoliko decenija, ovaj isti princip se široko primenjivao u fašističkoj Nemačkoj. Nesavršene ljudi su takođe lišavali života”. Sva nesavršena bića na Zemlji podležu istrebljenju - u ovome je suština fašističke ideologije. Za razliku od fašizma, u socijalizmu je usvojena ideja prevaspitavanja - stvaranje novog čoveka. Vremenom, taj koncept, preuzet iz hrišćanstva, iščezao je, ustupivši mesto uništenju nesavršenih.

Isus Hristos je okrenuo novu stranicu u istoriji čovečanstva - ne uništiti, već pomoći nesavršenom. Zato je On, za razliku od fariseja, mogao da komunicira s poreznikom i bludnicama, pritom se ne samo ne zaprljavši i ne izgubivši svoju čistotu, već naprotiv, pomažući im da očiste i obasaju svoju dušu. Ako je u judaizmu duševno oboleo čovek podlegao uništenju, hrišćanstvo mu je dalo šansu za promenu i prevaspitavanje. Zadatak Hrista nije bio da uništi greh, već da pomogne čoveku da ga prevlada, da prevlada svoju bolest, svoje nesavršenstvo.

Hristos je prvenstveno isceljivao duše ljudi. Blagovorne promene na duši nisu se odmah manifestovale kroz oporavak fizičkog tela. Mnoštvo oboljenja i veliki broj ljudi koje je Isus iscelio, svedočili su da je imao sposobnost da pomogne duši drugog čoveka. Ali ako duša nije želela da prati Iscelitelja, telo se nije oporavljal. Zašto Hristos nije mogao da izleči ljudi u svom rodnom gradu? Zato što su se oni potcenjivački odnosili prema Njemu, prepoznajući u Njemu sina stolara, Josifa. A osećaj nadmoćnosti, potcenjivanje i arogancija, zatvaraju ljubav.

Ali zašto onda Juda nije mogao da se promeni? Zašto se njegova duša tome opirala? Zašto, tri godine neprekidno komunicirajući s Hristom, on nije pobedio iskušenje da osudi učitelja? Zašto je u njega ušao satana, nakon što ga je Hristos dodirnuo? Udubljujem se u misli, pogleda uprtog ispred sebe. U sećanju isplivavaju scene nedavnih susreta i razgovora. Moja dijagnostika i sposobnost da vidim suptilne planove, često su mi pomagali da shvatim istine koje su kodirane u Bibliji.

Nedavno mi je poznanik ispričao zanimljivu priču koja mu se dogodila tokom putovanja avionom. Počeo je ovako:

- Detaljno ču vam ispričati šta mi se dogodilo, ali prvo bih vas zamolio: da li možete da pogledate moje polje, kao i to kako je avion izgledao na suptilnom planu tokom leta.

Slegnuo sam ramenima:

- Pokušajmo. U avionu, blizu repa, postojala je pukotina, odnosno, avion je mogao da se rascepi ili usled eksplozije, ili mehanički, prilikom sletanja.

- A šta se kod mene događalo? - radoznao je sagovornik.

- Isto kao i ranije, - kažem - izliv agresivnosti prema ženama.

- To bi moglo dovesti do moje smrti?

- Naravno - kažem, - to je jedan od najopasnijih programa.

Agresivnost prema ženama se neizbežno pretvara u agresiju prema sopstvenoj deci. Decu rađaju žene. I čovek, podsvesno shvatajući da deca mogu da umru, prenosi sve na sebe, spasavajući ih. A zatim se dešavaju bolesti ili smrt.

On klima glavom:

- Dobro, sad ču vam ispričati šta se dogodilo u avionu. Posle vašeg predavanja, trebalo je da letim na Kamčatku. Karte sam već kupio i predstojalo mi je devet sati leta. Bio sam odlično raspoložen, prepun energije. U rukama sam držao dve karte - za mene i sina. I tako, ušli smo u avion i približavali se našim sedištima, na kraju trupa. I, šta smo tamo videli? Na mom mestu je sedela žena ogromnih telesnih proporcija, a pored je sedeо njen muž. Žena mi je s prezirom rekla: „Sedite na naša mesta, meni je tamo veoma tesno”, a muž joj je pomagao, i mahao rukom prema nama u smislu „hajde, idite”.

Kao prvo, to je bilo nepravedno, a kao drugo, oni su se ponašali bezobrazno. To me je izazvalo, pa sam ušao u raspravu s njima. Postavio sam ultimatum: ili oni odlaze ili ču im napraviti problem. Na kraju su ustali i otišli na svoja mesta, a moj sin i ja smo seli na mesta koja su nam legitimno pripadala. Ali bilo bi bolje da to nisam uradio! Sada ćete shvatiti zašto. Toliko sam pucao od besa zbog te nepravde, da sam dugo

nastavljao revoltirano da izgovaram reči poput: „Ove babe su se skroz raspojasale, svinjski se ponašaju”.

Ispred mene je sedela žena sa čerkom, koja je verovatno moje reči primila na svoj račun, zato što se odjednom okrenula i pogledala me s mržnjom. Zatim je rekla: „Želim da umreš”. I onda je počela nešto da šapuće, neke kletve, posmatrajući me. Shvatio sam da je to neka veštica ili šamanka, imala je mongolske crte lica. I tako - što se dalje nastavlja, to gore biva. Ustala je sa svog sedišta i stala iza mene, a zatim sam je čuo kako ponavlja: „Ti ćeš uskoro umreti”, a rukama je pravila neke pokrete. Isprva se u meni razbuktao ludački bes, ali nisam pred svima mogao da se bacim na nju pesnicama! Sedeo sam i osećao kako nešto neprijatno prodire duboko u mene. Shvatio sam da je to veoma opasno, ali nisam mogao ništa da učinim. Ne znam šta mi je sve poslala - urok, magiju, kletvu. U to, da je bila veoma moćan mag, nije bilo sumnje.

Osećao sam se kao jagnje koje počinju da kolju, ali nisam ništa mogao da uradim. U tom trenutku sam se setio vaših knjiga i počeo sam da se molim i da joj opravštam. Setio sam se svih uvreda koje su mi žene nanele, i pokušavao sam da prihvatom svaku od njih. Molio sam se i ponavljaо da sve uvrede od žena imaju za cilj spasenje i pročišćenje moje duše. Ona se iznenada sklonila iza mojih leđa i sela na svoje mesto. Video sam da joj je pozlilo. Pravila je neke pokrete rukama, kako bi zaštitila sebe i čerku, ali joj je stanje bilo sve teže. Čuo sam kako šapuće, naginjući se ka svojoj čerki: „To je veoma moćan veštac i obe možemo umreti. Ponavljam bajalicu”. Delovalo je kao da joj se sva njena agresija vratila nazad, a ona to nije shvatala.

Moje stanje se veoma poboljšalo. Ponovo sam se osećao jako i neranjivo.

Pogledao me je ispod oka:

- Znate li šta sam tada uradio? Setio sam se kako ste rastvarali oblake jednim pogledom. Zamislio sam tu ženu kao oblak, i zadao mentalnu komandu da se rastvori.

Hmknuo sam.

- Ali to je prerušeno ubistvo. Zar niste pomislili da će vam se vratiti?

On se osmehnuo:

- U tom trenutku nisam. Imitirao sam nju, koja želi smrt drugome.

Opet me je pogledao:

- Znate li šta se desilo nakon nekoliko minuta? U avionu se odjednom pojavio dim. Izlazio je iz jedne pukotine, pri čemu se zadimljenost sve više povećavala. Deset minuta kasnije, ceo avion je bio ispunjen dimom. Goreo je prtljažni odsek, a tamo se nalaze boce s kiseonikom za slučaj dekompresije aviona. Shvatio sam da će ove boce uskoro eksplodirati. Avion se spustio na visinu od 3.000 metara, leteo je iznad tajge, i u naredna dva sata nije bilo mogućnosti za sletanje.

Shvatio sam da smo osuđeni na propast i opet sam počeo da se molim. Iznova sam oprštao svim ženama i prihvatao svaki bol koji su mi nanele. I evo šta se dalje dogodilo. Ne znam na koji način, ali neko od članova posade uspeo je da prodre u prtljažni deo i ugasi požar. Potom sam pokušao da saznam šta je mogao biti uzrok moguće katastrofe. Pušenje je u avionu zabranjeno, međutim, jedan muškarac je izgleda krišom zapalio cigaretu i opušak gurnuo u neki prorez, koji je upao u prtljažni odsek i to je dovelo do dima i vatre. Čini se da su tog momka kasnije otkrili kao počinioca.

Voleo bih da znam, - nastavio je sagovornik - da li je taj požar mogao biti povezan sa mnom?

Slegnuo sam ramenima:

- Naravno da bi mogao.

Nedavno mi je na predavanju jedna žena predala papirić s pitanjem. Bila je zaposlena u železničkom depou i tamo je došla nova radnica. Tog dana, sva električna čvorista su bila oborenata, čak ni lokomotive nisu mogle da krenu. Pitala me je da li je moguće da čovek tako može da utiče na svet koji ga okružuje? Uveravam vas da može, i to iz godine u godinu, sve više. Pri čemu, ne obavezno u pomenutoj, direktnoj varijanti.

Pre deset godina se dogodila nesreća putničkog aviona. Moj prijatelj, koji je predavao na Vazduhoplovnoj akademiji, pokazao mi je nacrt tog aviona i zamolio me da pokažem mesto koje je bilo izvor

nesreće. Pokazao sam mesto, iza pilotske kabine, gde obično sede stjuardese. Nekoliko meseci kasnije, ponovo smo se sreli.

- Pogrešio si, - rekao je on - razlog nesreće je bio u desnom krilu aviona. Tamo je postojalo oštećenje u senzoru za napajanje gorivom. Gorivo je prestalo da dotiče u desni motor i kompjuter je tada gorivo preusmeravao iz levog krila u oba motora. Autopilot je do poslednjeg trenutka poravnavao nagibanje u stranu aviona, ali kada je levi rezervoar ostao skoro prazan, oprema nije mogla da ispravi nagib i avion se stropoštao u ponor.

Takvi su zaključci komisije, - završio je on.

- A da li su uređaji ukazivali na predstojeću katastrofu? - upitao sam ga.

Zbunjeno je odmahnuo glavom:

- U tome i jeste stvar - pokazivali su. Zašto piloti nisu obraćali pažnju na uređaje, ostaće tajna. Komisija to nije mogla da shvati.

Mesec dana kasnije, ponovo smo se sreli.

- Ipak si bio u pravu - rekao mi je. - Kada su pažljivije proučili podatke iz crne kutije, shvatili su razlog zašto piloti nisu videli stanje na uređajima. U avionu se dogodila neka svađa među posadom. Možda ljutnja, ljubomora, ili se neko ponašao nedolično. Dakle, mesto gde se odvijala ta svađa, nalazilo se upravo tamo, gde si ti locirao. Da nije bilo tog incidenta, verovatno ne bi ni poginuli.

- Mislim da se senzor za dotok goriva takođe nije slučajno pokvario - odgovorio sam mu.

Dobijam stotine izveštaja s pričama o tome kako kompjuteri, automobili i ostali aparati reaguju na emocionalno stanje čoveka. Takvih činjenica je sve više. Mislim da je svađa, koja je izbila u avionu, dovela do oštećenja senzora za snabdevanje gorivom. Ali, oni su s višeg plana dobili još jednu šansu. Da su se na vreme pomirili, tada bi piloti uspeli da vide preteću katastrofu. Ali, sudeći po onome što se dogodilo, ljudi su istrajavali u svojim zamerkama i ljutnjama, i nisu želeli da promene odnos jedni prema drugima.

Promeniti svoj odnos prema situaciji, znači u izvesnoj meri promeniti sebe. Ovaj proces je bolan, ponekad mučan, ali zahvalan. Na kraju dolazi do nagrade za nastale promene, to jest život.

- Zašto je nakon vašeg predavanja nastala ovakva situacija? - zainteresovao se jedan moj poznanik.

- Mislim da je u pitanju klasičan slučaj. Razmotrimo sve, korak po korak. Dakle, prva faza: kod čoveka se povećala energija, povećale su se njegove sposobnosti i mogućnosti. Spoljašnja energija želja i mogućnosti mora da bude striktno usklađena sa zalihama ljubavi u duši. Ko je đavo? To je genije, bez ljubavi. Zato, čim dođe do porasta naših materijalnih ili duhovnih mogućnosti, iz viših ravni odmah sledi provera da li mi isto toliko umemo i da volimo. U kojoj meri je za nas ljubav važnija od bilo kakvih sposobnosti, koliko u sebi možemo da prevaziđemo tendenciju đavolizma?

Šta je potrebno uraditi? Potrebno je suštinski, u samom korenu, poniziti sopstvenu snagu i sposobnosti. I ukoliko u tom trenutku sačuvamo ljubav prema Bogu i ljudima koji nas okružuju, to znači da smo dostojni onih dobara, koje treba da dobijemo i da nas njihovo posedovanje neće ubiti.

Sve forme spoljašnje energije, to jest sposobnosti, snaga i um, proizilaze iz najsuptilnijih planova, sуптиlnih energetskih nivoa. Možemo da ih dosegnemo kroz najuzvišenija, svetla osećanja. Lepota, ideali, pravednost, duhovnost, moral - sve nam to pomaže da prikupimo ogromnu energiju, koja će se zatim ostvariti kroz otvaranje naših mogućnosti i ispunjenje naših želja.

- Nakon predavanja, kod vas je došlo do porasta energetskog nivoa - objašnjavam sagovorniku, - dato vam je iskušenje po pitanju kraha pravednosti i morala. Vi ste se odrekli ljubavi i počeli da istrajavate u osudi. Osećaj ispravnosti vam nije dozvolio da promenite odnos prema ljudima. Otpočela je zaštita sopstvene ispravnosti i pravednosti. Velika energija se odmah pretvorila u razornu mržnju prema ženama. Odnosno, kod žene, koja je sedela pored vas, odmah se pojavio odgovor. Iz viših planova su vam pokazali kako se mržnja prema drugima usmerava na sebe samog, a vi to niste razumeli i počeli ste da koristite magijske prakse, radi uništenja drugog čoveka. Pokrenut program samouništenja odmah je otišao na dublje planove, tamo gde se živo

malo čime razlikuje od neživog. To jest, nastala je situacija u kojoj je katastrofa morala da se dogodi. Da nije bilo tog slučajnog opuška, koji je, neverovatnim sticajem okolnosti zaustavio mržnju i program samouništenja, avion je trebalo da se sruši prilikom sletanja.

Ako kod čoveka iznenada, neočekivano, padne imunitet, koji je vezan za unutrašnju energiju organizma, najverovatnije će umreti od upale pluća, ali uzrok smrti mogu biti i desetine drugih bolesti. Ako se energija subbine potrošila, i čovek mora da umre, onda ga mi, sklanjajući od jedne opasnosti, neizbežno guramo ka drugoj. Čovek ima moć da promeni način na koji će umreti, ali ne može da izbegne približavajuću smrt. To su već odavno ustanovili mistici, proroci i vidovnjaci.

Da bismo preživeli, potrebna nam je nova porcija energije. Ona dolazi samo tada, kada je čovek potpuno otvoren za Svevišnjeg i kad ga ništa ne sprečava da voli. A to može da uradi samo onaj, za koga je ljubav iznad svih zakona, čak i pravednosti; onaj, koji je spremam da se menja, uprkos mukama.

Dakle, prva stvar: ako čovek poseduje visok nivo energije, a pogled na svet mu je nesavršen, to jest podsvesna energija se nepravilno raspoređuje, odmah se uključuje čišćenje - da bi se uskladili prioriteti. Ako, pak, čovek ne može da prihvati krah duhovnosti, pravednosti, lepote, uključuje se program uništenja. Tada on pada na niži nivo. Gordost se pretvara u ljubomoru. Otpočinju problemi, bolesti i nesreće, ali čovek ostaje živ. Ako su stvari veoma loše, on počinje da se klanja materijalnim dobrima. Postaje cinik. Za njega, najvažnije vrednosti postaju materijalna dobra, odnosno vikendica, stan, automobil. I, s obzirom na to da je gubitak novca lakše prihvati od propasti idealja, on se postepeno oporavlja.

- Kod vas - objašnjavam mu, - sve se brzo dogodilo. Najviša moguća osećanja, čovek oseća prema ženi. Ali je uniženje ovih visokih osećanja i najbolnije. Odnosno, agresivnost poseduje velike razmere. Za mržnju prema ženi, morali ste da platite bolešću, koja je mogla da dođe kroz urok ili magiju.

Počeli ste da se molite i, u nekoj meri ste uspeli da prevaziđete klanjanje duhovnosti i pravednosti, a onda ste ponovo nagazili na iste grabulje. I tek kada se avion ispunio dimom, a vi shvatili da možete da

poginete, tada ste se odrekli ne samo duhovnog i materijalnog, već ste pokušali da oprostite ženi, koja je tako brzo odreagovala na vaše stanje, i da se pomirite s njom. Zbog toga ste preživeli. Želim da vas upozorim na budućnost: ako ne odbacite osuđivanje žena, bilo kakav odnos s damom koja vam se dopada, može u najboljem slučaju da se završi vašom bolešću.

Preciziraču vam: prva faza je - erupcija energije, druga je - čišćenje. Ako osoba ne prođe kroz bol, uključuje se treća faza - program samouništenja. Ako ona može da dovede do smrti, uključuje se četvrta - tačka oslonca s duhovnog, prelazi na fizički plan. Nadalje se uključuje peta faza - pročišćenje na fizičkom planu. Ovde postoji velike raznovrsnosti. Mogu da vam ukradu novac, može da vam izgori vikendica, bliski prijatelj može da vas izda, voljena žena da vas prevari, može doći do niza bolesti, itd., itd. U zavisnosti od toga kako prođete sve ove faze, energija će padati, ili, naprotiv, rasti. Tada ćete početi da se oporavljate i stvari će se poboljšati.

Nedavno sam bio prinuđen da razmrsim interesantnu situaciju. Pacijentkinja, koja je kod mene bila više puta na konsultacijama, nije krila svoje iznenađenje. „Naizmenično sam prevazilazila zavisnost od materijalnih dobara, - rekla mi je, - a onda i svoju ljubomoru, to jest vezanost za voljenu osobu, a zatim je, prema vašim rečima, došlo najvažnije iskušenje - prevazilaženje gordosti. Pokušavala sam da sačuvam ljubav pri svakom krahu svesti. I evo, opet dolazim kod vas da bih saznala kako kod mene stoje stvari, a vi mi odjednom saopštavate da nisam završila poglavje ljubomore. Ispostavilo se da sam se opet stropoštala. Objasnите mi zašto se to dogodilo?”

Iskreno, ni sam nisam shvatao zašto je došlo do toga. Shvatio sam tek posle nekoliko dana. Pozvao sam telefonom tu ženu i sve joj objasnio. Ukoliko čovek stalno podiže teg, sve više povećavajući njegovu težinu, postepeno se približava rekordnom rezultatu. Ali, ako u nekom trenutku ne može da ga podigne, potrebno je da se odmah zaustavi i krene ispočetka. Ukoliko čovek pokušava iznova i iznova da podigne istu težinu, može da se prenapregne i umre. Ako je rekord bio 250 kg, treba da se vrati na 150 kg. Ukoliko, pak, jureći rekord, doživi i najmanju povredu, neophodno je da se vrati na najlakšu težinu - isprva 20 kg, zatim 50 kg, 70 kg i tako dalje.

Mehanizam skrivene zaštite postoji ne samo u našem telu, već i u našoj duši. I, ako ste se zbog gordosti opet vratili na ljubomoru, znači da pri slomu duhovnih osnova, još uvek ne možete da sačuvate ljubav. Ako vojska osvaja tvrđavu i ne može da je zauzme napadom, povlači se i prikuplja snagu za novi napad. I tako, do trenutka dok se jasno ne definiše ishod - pobeda ili poraz.

Sopstveni poraz, to jest nemogućnost da sačuvamo ljubav prema Tvorcu i jedinstvo s Njim, čovek obično nosi u grob. Smrt pomaže da se oseti nadmoćnost ljubavi nad duhovnim i fizičkim. U principu, ista stvar se dešava sa čitavim narodima i civilizacijama. Kroz Isusa Hrista nam je dat kompletan mehanizam obnavljanja i vaskrsnuća civilizacije, ali mi još uvek koračamo ka smrti.

Mnogi čak i ne shvataju kolika je ogromna opasnost klanjanja duhovnosti i lepoti. Svest je povezana s telom, tako da su njene mogućnosti ograničene, i slika sveta koju ona proizvodi, ne može biti tačna. Svest je primorana da bude agresivna kako bi zaštitila svoj model sveta, dok ljubav iskonski u sebi nosi potpunu sliku sveta, koja sadrži sve ono što je bilo, što jeste i što će biti. Zbog toga onaj, za koga je ljubav važnija od svesti, neće biti agresivan i uvek će imati više mogućnosti da se prilagodi svom okruženju.

Savremeni napredak nas tera da se klanjamo svesti. Ljudske osobine kao što su agresija, tačnije - težnja ka nadmoći, osuđivanje i mržnja, postale su široko rasprostranjena pojava. Ova tendencija dovodi do toga da muškarci gube snagu i umiru, a žene postaju neplodne.

Jedan od glavnih faktora koji nas lišava mogućnosti da se promenimo jeste - osećaj sopstvene ispravnosti. Nedavno sam savetovao ženu koja ima problem s neplodnošću i objašnjavao joj da svaka žena mora detetu da preda porciju božanske energije, kako bi ono došlo na svet. Ako postoji agresivnost prema Bogu, kako je moguće dobiti tu energiju? Mnoge žene, koje su nezadovoljne svojom sudbinom, nemaju decu ili, ako ih i imaju, postoji mogućnost njihovog umiranja posle nekog vremena. Zašto? Zato što nezadovoljstvo svojom sudbinom predstavlja bogohuljenje, to jest neprihvatanje božanske volje. Ćelija, koja je nezadovoljna organizmom i odbija da mu se potčinjava, pretvara se u kancerogenu. Čovek koji odbija ljubav, uključuje sličan proces, zato

što kroz ljubav prema Bogu dosežemo osećaj apsolutnog jedinstva
Vasione i dotičemo sve tajne postojanja u sadašnjosti i budućnosti.

ENERGIJA LJUBAVI

Svaka žena poseduje zaštićenu zalihu energije namenjenu rađanju dece. Kroz agresivnost prema Bogu, koja se premešta na podsvesni nivo, žena može ovu zalihu da uništi. Stari zavet navodi primer kako žena može postati neplodna: A kad kovčeg Gospodnji ulažaše u grad Davidov, Mihala kći Saulova gledajući s prozora vide cara Davida gde skače i igra pred Gospodom, i podrugnu mu se u srcu svom. (Druga knjiga Samuilova 6, 16)

Kada se David vratio da blagoslovi svoj dom, Mihala, kći Saulova, izašla mu je u susret [i pozdravila ga] rekavši: Kako je slavan bio danas car Izrailjev, kad se danas otkriva pred sluškinjama sluga svojih, kao što se otkrivaju nikakvi ljudi!

A David reče Mihali: Pred Gospodom, koji me je izabrao preko oca tvog i preko svega doma njegovog, te mi zapovedio da budem vođ narodu Gospodnjem, Izrailju, igrao sam, i igraću pred Gospodom; i još ču se većma poniziti, i još ču manji sebi biti; i opet ču biti slavan pred sluškinjama, za koje govorиш. I Mihala kći Saulova ne ima poroda do smrti svoje. (Druga knjiga Samuilova 6, 20-23)

Zašto ga je Davidova žena osudila? Zato što je osećala sopstvenu ispravnost. Taj osećaj joj je pomogao da zaštitи svoju duhovnu teritoriju. Osuđujući muža, spasavala je osećaj sopstvene ispravnosti i nadmoćnosti nad običnim narodom. Plašila se da izgubi osećaj svoje izabranosti, pokušavajući da sačuva svoj duhovni status, koji joj je donosio materijalna blaga. Svaki čovek podsvesno želi da unapredi svoj status. To je dokaz vitalnosti, perspektivnosti, opstanka i postojanja. Svako živo biće želi da živi i da se razvija. Visok status, koji zasluzi živo biće - pokazatelj je visokog nivoa njegove energije i, samim tim, mogućnosti da donese na svet srećno potomstvo.

U svim vremenima, indikator snage i čovekovog bogatstva, potvrda njegovog visokog statusa, bio je novac. Ali još veći pokazatelj je bila vlast i poštovanje od strane drugih ljudi. Novac, na kraju krajeva, može da se izgubi za nekoliko godina ili decenija, ali visoki duhovni kvaliteti mogu da se prenose na desetine pokolenja.

Duhovna bogatstva postoje daleko duže nego materijalna, pa je zato odreći se ljubavi radi ugađanja duhovnosti mnogo lakše. Uzgred,

ma kako čudno zvučalo, klanjanje novcu i materijalnim dobrima može odložiti smrt. Kada se čovek klanja materijalnim dobrima i svojim željama, on postaje agresivan, počinje da oboljeva i može da umre. To je isto kao kada bi se otrov nakupljaо u lišću drveća, koje opada u jesen. Ali ako otrov prodre u stablo i koren, drvo je osuđeno na propast. Dakle, klanjanje najvišim duhovnim vrednostima na štetu ljubavi, prodire u čovekovu dušu veoma duboko, tamo gde je ona ujedinjena sa čitavim narodom ili čak čovečanstvom. I tada se smrću jednog listića drvo ne može spasiti. U svakom narodu, pre ili kasnije, akumulira se otrov greha, a zatim neminovno mora da dođe do uništenja velike grane sa svim lišćem. Ako se u svim granama, to jest u svim narodima, nagomila takav otrov, neophodno je poseći stablo s celom krošnjom.

Tako je bilo pre pojave hrišćanstva. Mnogobrojni narodi i civilizacije su odlazili u zaborav. Današnje čovečanstvo je od nedavno postalo jedinstvena civilizacija. I isto tako će, razumljivo, doživeti svoju propast, ali na nivou čitave planete. Pre dve hiljade godina, kroz Isusa Hrista, dat je model za spasenje ljudske civilizacije. Borba s otrovom, koji truje dušu kroz uništenje pojedinačnih grana, priznata je kao neodrživa. Ispostavilo se da je otrov moguće učiniti neškodljivim, bez uništavanja drveta. Nekada se nova porcija božanske energije mogla dobiti isključivo kroz prolazanje procedure smrti. Narod, zatrovan otrovom greha, morao je da ustupi mesto drugom narodu.

Kroz Hrista je došla nova slika sveta. Svaki čovek, a s njim i narod, mogu nakupljen greh u duši da učine neškodljivim ako ispune ono što se dešava prilikom smrti. A dešava se sledeće: odumiru i zaustavljaju se sve ljudske funkcije, povezane s telom i svešću. Zaustavlja se ljudska logika i pojavljuje se mogućnost potpunog otvaranja božanske logike. Tada se može dobiti nova porcija energije.

Međutim, čovek može da prođe kroz proceduru povezivanja ljudskog i doticanja božanskog ne umirući, ukoliko uspe da se otrgne od ljudske logike i uđe u novu svest. Ali, da bi se to dogodilo, ljubav prema Tvorcu u trenutku kada se raspada temelj duhovne sreće, mora biti nepokolebljiva. Kada se raspada ne samo telo, već i svest u svim svojim oblicima, triumf ljubavi je moguć samo u jednom slučaju: ako prestanemo da štitimo telo i svest i budemo spremni da ih izgubimo. Mnogi vernici se zapravo, obraćanjem Bogu, mole za svoje najviše duhovne potrebe. Moguće je i da se ljubav prema Bogu pretvorи u

čulnost. Takva kriza je otpočela u katolicizmu nakon desetog veka. Mnoge žene, koje su kasnije proglašavali sveticama, osećale su fizičku privlačnost prema liku Isusa Hrista. Debata o tome kakva treba da bude ljubav prema Bogu, postepeno se pretvorila u čulnu, telesnu percepciju Tvorca, to jest, jednoboštvo se postepeno pretvaralo u paganizam.

Poznajem jedan bračni par koji su nekada bili ateisti. Zatim su čitali moje knjige i postepeno postali vernici. Govorio sam im da je kod njih suviše razvijeno klanjanje idealima i da to vremenom može postati vrlo opasno. Zainteresovali su se za religiju, išli su na susrete s pastorom, koji je dolazio iz Australije, neprestano su se molili, a zatim i sami postali pastori i okupljali oko sebe vernike.

Posle nekoliko godina, primetio sam čudnu metamorfozu u njihovom duševnom stanju. Kod muškarca se, usled nečega, uključio program odricanja od najviših nivoa duhovnosti. U jednoj svojoj knjizi, opisao sam satanistički simbol, nacrtan na listu papira. Ako se takav papir ubaci nekome u kuću, ljudi u njoj će se razboljevati i umirati. Čak je moguće da umre i čitava porodica.

Bilo je neophodno da uložim velike napore da bih neutralizovao energetsku komponentu tog simbola. A njegov energetski smisao je bio veoma interesantan - prezrenje prema sopstvenom ocu, osuđivanje i odricanje od njega. Pritom, u tom simbolu, otac je bio uopšten pojam, to jest u njemu je bio ugrađen program odricanja od ljubavi prema Bogu. Kada sam pogledao polje svog poznanika, bio sam zapanjen sličnošću njegove deformacije sa satanističkim znakom, koji sam video pre nekoliko godina.

Apsolutno mi ništa nije bilo jasno. I još više sam se zapleo, kada sam dijagnostikovao polje njegove žene. Kod nje je težište bilo na čulima i ljudskoj ljubavi. Pokušao sam da ovaj proces razmotram u vremenu, i sve mi je postalo jasno. U toj crkvi, kojoj su oni pripadali, nije bilo klanjanja Tvorcu kao apsolutnoj ljubavi, koja ničim nije uslovljena. U toj crkvi su pokušavali da Boga spoznaju pomoću ljudske logike i svesti. Ali Tvorca nije moguće spoznati pomoću svesti, mentalne vizualizacije tu nisu ni od kakve pomoći, tako da su oni iz prvog i čistog impulsa, neprimetno skliznuli u klanjanje najvišim nivoima svesti. Nekada bi ih to učinilo neverovatno duhovnim i naprednim ljudima, a sada je ova tendencija postala opasna.

U Drevnoj Indiji, ljudi su se takođe klanjali duhovnosti, ali ta duhovnost se može uporediti sa dva ili tri sprata koji su sagrađeni na temelju predviđenom za deset spratova. A zatim su na tom temelju sagradili dvadeset spratova i žele da grade i dalje. Nije teško pogoditi šta će se dogoditi sa zgradom. Temelj - to je energija, a energija proizilazi iz ljubavi. Čim temelj počne da slabi, zgrada se ruši. Prvih nekoliko spratova su - kultura, naredni spratovi su - civilizacija. Ako civilizacija malo nadmašuje kulturu, temelj počinje da puca i zgrada se ruši, sahranjujući pod sobom i kulturu i civilizaciju.

Kada čovek oseti da je osuđen na propast, tada se odriče najviših nivoa duhovnosti i prebacuje svoju vezanost na spoljašnje, materijalne planove. Đavolizam, koji je otpočeo u srednjem veku, kao posledica razotkrivanja sposobnosti, i s kojim se, preko inkvizicije, borila katolička crkva, prešao je u poklonjenje materijalnom bogatstvu i označio početak ere kapitalizma.

Ako se osobi koja živi u takvom sistemu vrednosti, ponudi odricanje od klanjanja materijalnim dobrima, svojim željama i nagonima, ona jednostavno to neće moći da učini. Međutim, klanjanje duhovnim vrednostima za nju je još opasnije.

Istina, to je pitanje odlaganja, ne i spasenje. Ispostavlja se da mnoge izgubljene civilizacije jednostavno nisu uspele da ciklus svog razvoja zaokruže u prsten. Porcija božanske energije dovodila je do pojave mističnih otkrovenja, pojave religije i najviših oblika duhovnosti. Na tom plodnom zemljištu, bujno su iznicale klice kulture, koje su objedinjavale religiozno-mističnu viziju sveta s realnim životom čoveka, menjajući ga i razvijajući.

Moćna religija i kultura davali su polet sposobnostima, poslovnoj energiji čoveka. Ostvarivala su se otkrića, pojavila tehnička dostignuća, razvijala se civilizacija. Izmenjeno okruženje menjalo je čoveka, i ono, što je ranije bilo dato pojedincima, prosvetljenim ljudima, postepeno je postajalo dostupno svakome. Materijalno je postajalo sve duhovnije. Duhovno je težilo misticima i religiji. A zatim je društvo došlo na glavnu prekretnicu, kada je sve duhovno, postepeno se približavajući najvišim aspektima, moralo opet da se pretvori u ljubav i vrati Tvorcu.

Za sve pređašnje civilizacije ta barijera se pokazala nepremostivom, pa su zato i nestajale sa lica zemlje. Juda nije mogao da

pobedi duhovnost, ispravnost i pravednost. On je bio osuđen na propast. Kontakt sa Hristom ubrzao je sve procese koji su se dešavali u njegovoј duši, a samoubistvo je donekle ubrzalo proces smrti. U jednom trenutku sam shvatio šta se podrazumeva pod frazom: „Satana je ušao u Jedu”. U to vreme, hleb je bio osnovna, a počesto i jedina hrana siromašnog naroda. Hleb je bio simbol života i ljudske sreće. I kada je Hristos rekao svojim učenicima: „Jedan od vas će me izdati”, to je bio pokušaj da spase Jedu, da mu pomogne da prevlada klanjanje sopstvenoj svesti. Isus je pogledao Jedu u oči i shvatio da njegova duša ne može da se izbori i ne može da prati ljubav. Tada mu je Hristos dao poslednju šansu. „Onaj, koji sa mnom spusti ruku u činiju, taj će me izdati”, - rekao je On. Čini mi se da je ovo označavalo sledeće: izdaće me onaj za koga je hleb važniji od svega u životu - i od reči Božje i ljubavi Božje, - i posle toga, umočivši hleb, dao ga je Judi. I kada ga je ponovo pogledao u oči, video je da je Juda bio osuđen na propast. Barijera duhovnosti i ispravnosti za njega je bila nepremostiva. Potom je Isus rekao: „Ono što ćeš učiniti, učini brže”. Shvatio je da je Jedu nemoguće spasiti.

Njegov učenik je načinio izbor. Za njega je duhovno jednoznačno postalo važnije od ljubavi. On nije mogao da oprosti Učitelju. To je razlog što se kaže da je u njega ušao satana. Satanizam - i jeste nadmoć najviših momenata ljudskog nad božanskim. Pružajući hleb Judi, Hristos je pokazao da zna šta je ovaj naumio. Ali Juda nije mogao da pobedi svoju svest.

Zamišljeno listam stranice Biblije. Svaki čovek teži samopotvrđivanju. Povišavanje svog statusa, osećaj sopstvene vrednosti, potreban je svakom čoveku. Najvažnije je shvatiti u čemu treba da budemo predvodnici u odnosu na druge. I ispostavlja se da čoveka bogatim ne čini novac, društveni položaj ili intelekt. Energija ljubavi je glavni pokazatelj čovekovog bogatstva. Razvijati svoje umeće ljubavi, povećavati intenzitet ljubavi, uvećavati rezerve ljubavi u duši - to je ono ka čemu svako pre svega treba da teži. Zatim će se najviša energija transformisati u duhovnost, čulnost, razotkrivaće se kroz sposobnosti i čovekove želje. Najvažnije je - ne izgubiti tu prvu kariku. Taj gubitak, po pravilu, dešava se neprimetno. Božanska logika se odjednom pretvara u ljudsku. Zašto nije dozvoljeno slikati Boga? Zato što pripisivanje ljudskih osobina Tvorcu neprimetno može jednoboštvo da

pretvori u paganizam. Klanjanje čoveku, kao Bogu, dovodi do istog. Nije slučajno Hristos neprestano naglašavao da je On Sin čovečji.

I gle, neko pristupivši reče Mu: Učitelju blagi! Kakvo će dobro da učinim da imam život večni? A On reče mu: Što me zoveš blagim? Niko nije blag osim jednog Boga. (Sveto Jevanđelje po Mateju 19, 16-17) Šta znači biti blag? To je odsustvo greha. Bezgrešan je samo Bog. Čovek ne može biti bezgrešan. Ako je čak i andeo, po biblijskoj legendi, mogao da se pogordi i postane grešan, šta onda reći o čoveku. Zbog toga, s jedne strane, Hristos naglašava da je On pravi, živ čovek, a s druge strane, naglašava da je jedno s Tvorcem. To jest, ljubav koja Ga sjedinjuje s Bogom ni od čega ne zavisi. Zašto Isus sebe naziva Sinom Božjim? Sin je onaj, koji u sebi nosi unutrašnju, neraskidivu vezu sa svojim ocem. Zašto su se mirotvorci prozvali sinovima Božjim? Zato, jer mir, između dve sukobljene strane nije moguć bez stvaranja jedinstvenih ideja i pravila. A simbol najvišeg jedinstva sa Vasionom jeste ljubav. I svaki čovek je jedno s Tvorcem u dubini svoje duše.

Kod Isusa Hrista je ta povezanost bila realna, vidljiva i opipljiva. Što je veća razmara istine, time ju je teže shvatiti. Površno tumačenje velikih istina može dovesti do njihove potpune diskreditacije. Zamenjivanje božanske logike ljudskom, neprimetno može da izobliči realnu sliku sveta. Mislim da je teza o nepogrešivosti Pape Rimskog, bio jedan od važnih faktora zašto se katolicizam survao u paganizam. Hristos je naglašavao da On ne može biti bezgrešan, a da ne pominjemo apostola Petra, kod koga je isprva ljudsko više puta prevagnulo nad božanskim. Ali je zato verski hijerarh priznat bezgrešnim.

Vasiona je jedna. Svih šest stotina trinaest zapovesti judaizma, svode se na deset, osnovnih, a tih deset se na kraju svode na jednu, čije je značenje jednostavno: ljubav prema Jedinom Bogu je najviša vrednost. Ako čovek krši samo jednu zapovest, ali sveto poštuje preostalih devet, u stvarnosti će on kršiti svih deset zapovesti.

Zamislite čoveka koji kaže: „Ja priznajem Jedinog Boga, poštujem oca i majku, ne svedočim lažno niti zavidim ikome, nikada nisam ništa ukrao. Istina, nedavno me je jedan čovek naljutio i ja sam ga ubio. Ali ostale zapovesti sveto poštujem“. Može li se takav čovek nazvati moralnim? Verovatno, teško.

Ako ubijaš ljubav u svojoj duši ili duši drugog čoveka, to jest kršiš prvu, glavnu zapovest, pre ili kasnije ćeš prekršiti sve zapovesti. Čovek koji u svojoj duši ruši mostić, koji ga spaja s Bogom, pre ili kasnije će prestati da poštuje svoje roditelje, biće zavidan, klevetače, krašće i ubijače. Mnogi to već čine u svojoj duši, ali pritom sebe smatraju uglednim ljudima zato što to ne rade na fizičkom planu. U stvari, samo je pitanje vremena. Ako ne urade oni - uradiće njihova deca i unuci. A sve otpočinje s rušenjem mostića koji povezuje čoveka s Tvorcem i koji se zove ljubav.

KONFLIKTI

Vasiona je apsolutno jedna. Bez obzira koliko se uvećava spoljašnja raznolikost, unutrašnja veza s Prauzrokom ostaje uvek sačuvana. Drevni narodi su verovali da u čitavom svetu vreme teče na isti način, jer je vreme glavna, fundamentalna veličina u Vasioni. Staroindijski rukopisi govore o tome da je vreme Prauzrok svega u Vasioni. Vreme stvara prostor i materiju.

Početak dvadesetog veka obeležio je slom uobičajenih gledišta na Vasionu. Ispostavilo se da je vreme potčinjeno gravitaciji i brzini. Brzina svetlosti se smatrala graničnom za svaki objekat u Vasioni. Materialisti su trijumfovali: svet nije jedan, dakle, ne može biti Jedinog Tvorca, i, znači, religija nije u pravu kada govori o moralnosti, koje moraju da se pridržavaju svi ljudi. Svaka osoba može imati svoj moral i svoju moralnost, to jest, slobodna je. Ali iz nekog razloga, posle nekoliko decenija, u čitavom svetu je došlo do naglog pada morala: povećao se broj homoseksualaca i pedofila, pojavile su se satanističke sekte, broj perverznjaka i mentalno obolelih ljudi povećan je više od deset puta.

Ispostavilo se da je svet ipak jedan i da pogrešan pogled na svet pre ili kasnije dovodi do degradacije tela i duše. Nedavno su se i naučnici začudili kada su shvatili da je Vasiona apsolutno jedna. Utvrđeno je da postoje slojevi vremena, u kojima se veza između objekata može ostvarivati momentalno, na bilo kojoj udaljenosti. Uzajamna povezanost fotona, elektromagnetnih polja, pa čak i kosmičkih objekata, može se realizovati brzinom, koja je milijardu puta veća od brzine svetlosti. To potvrđuje tezu o tome da je Vasiona na suptilnom planu apsolutno jedna.

Nedavno sam pročitao tekst u vezi s činjenicom, koju nauka ne može da objasni. Na jednom od ostrva u Indijskom oceanu, majmuni su naučili da ljušte orahe. Drugi majmuni, koji uopšte nisu komunicirali s njima, nego su živeli na drugim ostrvima, takođe su, posle nekoliko dana, naučili ovu veštinu.

Ovaj fenomen može biti objašnjen samo na sledeći način: život postoji prvenstveno kao struktura polja, i na nivou polja, majmuni određene vrste predstavljaju jedinstven organizam. Postoji mehanizam razmene informacija, koji deluje na nivou polja. Ako odemo još dublje,

čitav život na Zemlji takođe je jedan organizam. Setite se mislećeg okeana „Solaris”. Ako odemo na još suptilniji plan - čitav život u Vasioni predstavlja jedan organizam. Ako pogledamo još dublje, tada se razlika između živog i neživog briše, i čitava Vasiona izgleda kao jedan živ organizam. Ovo je potpuno logično i proizilazi iz postulata jedinstva Vaside.

Božanska energija dolazi u taj svet i pretvara se u vreme. Vreme stvara prostor i materiju, a zatim ta energija, prolazeći ciklus transformacije, mora da se vrati nazad, u Prauzrok. To jest, čovek, koji teži ka Bogu, isprva mora da prevaziđe zavisnost od materijalnih dobara, zatim - od duhovnih. Na kraju treba da pobedi vreme, kako bi se vratio nazad, Tvorcu. Otići van granica vremena moguće je samo kroz ljubav, stoga ljubav prema Bogu mora da bude najviša vrednost i absolutna sreća.

Za paganina je nemoguće da prođe kroz takav ciklus. Danas su mnogi vernici zapravo pagani, i ne sluteći o tome. Često ih na to navodi površno tumačenje biblijskih istina. Čovek čita Bibliju i saznaće da je pre propovedanja i spasavanja ljudi Hristos bio iskušavan od đavola. Ako je đavo - realni entitet, koji se ne potčinjava Bogu, znači da postoje dva boga - jedan - dobar, drugi - zao. Tada je teško poverovati u to da sve što se dešava u Vasioni potiče od Boga.

Onako, kako paganin personifikuje svoje potrebe i materijalizuje ih kroz idole napravljene od drveta, tako i čovek, koji nije naučio da voli, personifikuje zlo, nazivajući ga đavolom ili satanom, ne shvatajući da je đavolizam - samo tendencija, infekcija, koja se pojačava srazmerno tome kako duša gubi ljubav i jedinstvo s Bogom. Mnoge biblijske priče ne mogu biti shvaćene ako se formalno tumače. Neophodno je gledati dublje ispod forme. Posmatrajući šta se dešava s dušama pacijenata, shvatio sam zašto se u Bibliji govori o iskušenju Hrista od strane đavola.

Najlepše, najinteligentnije i najsavršenije biće na svetu je đavo. Prema legendi, anđeo se pretvorio u đavola kada su vlast, moć, savršenstvo, lepota i um za njega postali važniji od ljubavi prema Bogu. Što je lepša i sveobuhvatnija druga karika, time je lakše zaboraviti na prvu. Đavo je savršenstvo koje je izgubilo ljubav, lepota koja je izgubila ljubav, svest koja je izgubila ljubav.

Posle ljubavi, najveća vrednost je - energija. Ova primarna, suptilna energija, stvara duhovnost, lepotu, savršenstvo i upravlja svetom.

Svaki čovek koji je dobio novu porciju Božanske energije, mora pravilno da je rasporedi. Ako je za nekoga smisao života u seksualnom zadovoljstvu, nova, dolazeća porcija energije će ga pretvoriti u seksualnog manijaka. Ako mu je najvažnija sreća - novac, tada, dobivši novu energiju i daleko veće mogućnosti, čovek zbog novca može da počini bilo koje zločine. Na taj način, velika količina energije može biti smrtno opasna za čoveka koji ima nesavršen pogled na svet. Najopasnije je klanjanje osnovi onoga, što nazivamo ljudskom srećom. Ako čovek ne može da prevaziđe klanjanje duhovnosti, lepoti, savršenstvu, moći, vlasti, tada će ga nova porcija božanske energije pretvoriti u đavola. Iskušenje o kome govori Biblija, dešava se svakog trenutka u duši svakoga od nas i mi često nesvesno biramo put Jude, odričući se ljubavi pod jednim ili drugim izgovorom.

Isus Hristos je načinio izbor: nije se poklonio đavolu zarad duhovnih i materijalnih bogatstava. Pre otpočinjanja Svoje misije, verovatno je prolazio kroz mnoge situacije u kojima je bilo potrebno da odredi šta je važnije: um, moć, novac, sreća ili ljubav. On je načinio Svoj izbor i sva Njegova kasnija dejstva bila su potvrda tog izbora i radila su za dobrobit spasenja duša ljudi koji su Ga okruživali.

Duša, koja se odrekla ljubavi prema Bogu, mrtva je. Hristos je to video, zato je govorio: „Neka mrtvi sahranjuju svoje mrtve”. Zašto je On mogao da isceljuje ljude od raznih bolesti? Zato što je bolest - gubitak energije. Roditelji gube ljubav, nastavljaju pogrešno da se ponašaju, ali se pritom osećaju odlično. A njihova deca se potom razboljevaju i umiru. Mehanizam uništavanja ljubavi u duši se odvija postepeno. Dakle, Hristos je s jedne strane, čoveku davao energiju ljubavi, a s druge strane, objašnjavao mu da ne treba da greši.

Samo jednog čoveka nije lečio, ali je on ozdravio sam, uvidevši koliko je za Hrista ljubav važnija od snage, moći i pravednosti. To je bio razbojnik na krstu. Zašto se očistila njegova duša? Koji to najveći greh nije bio u stanju da prevaziđe? Analiza istorijskih događaja omogućava nam da to shvatimo. Stvar je u tome što su na krstu Rimljani razapinjali neprijatelje. Jevreji su ih kamenovali ili bacali u provaliju. Ko je bio

razbojnik razapet na krstu? Najverovatnije, borac za oslobođenje Izraela, koji se pobunio protiv rimske vladavine. Mrzeo je Rimljane i njihove pomagače. On nije želeo da radi, shvatajući da će mu najveći deo bogatstva i imovine oduzeti Rimljani. Takvu nepravdu i gaženje svoje subbine on nije mogao da prihvati. Lakše je bilo pljačkat i ubijati. Ova tendencija se zatim realizovala tokom judejske pobune, koja se završila tragično. Godine 73-te, Jerusalim je srušen sa zemljom, a jevrejski narod je rasejan širom sveta.

Zašto je Bog tako surovo kaznio Jevreje rukama Rimljana? Kakve su zapovesti oni prekršili? U vremenima egipatskog ropstva, jevrejski narod je prošao kroz ogromna poniženja, i to ga je podsticalo na veru u Svevišnjeg i nadu u Njega. Tokom vavilonskog ropstva, ne samo što je poginulo mnogo ljudi, već je bilo zabranjeno ispovedati jednoboštvo. Međutim, jevrejski narod je preživeo. Vera u Boga i unutrašnja kohezija naroda postali su još jači.

Tokom perioda rimske vladavine, bilo je dozvoljeno ispovedati svoju religiju, živeti svoj život. Bilo je potrebno samo priznati suverenitet Rima i uredno plaćati poreze. Odakle se onda pojavilo toliko mržnje i spremnosti na samoubilačke postupke? Ovo se može objasniti samo na sledeći način: značaj materijalnog i duhovnog blaga uveliko je premašio opasnu granicu. Osuda, mržnja, želja za osvetom - sve se to nakupljalo u dušama ljudi, i, pre ili kasnije, moralo je dovesti do odlučnih akcija.

Najopasnije je bilo klanjanje najvišim duhovnim aspektima. Izraelu je data šansa. Kroz Hrista, Svevišnji je stavio do znanja da je ljubav važnija od pravednosti. U Jevanđelju se kaže: Zato vam kažem da će se od vas uzeti carstvo Božje, i daće se narodu koji njegove rodove donosi (Sveti Jevanđelje po Mateju 21, 43.). Dugo nisam mogao to da shvatim i tek nedavno sam uspeo. Pre dve hiljade godina, na teritoriji Izraela je napravljen model uništenja civilizacije. Da nije bilo judejskog rata, stanovnici Izraela bi nastradali iz drugih razloga. Onako kako je Juda, koji je ljubav menjao za pravednost bio osuđen na propast, isto tako su bili osuđeni žitelji čitave države. Materijalna i duhovna bogatstva bacili su senku na božansku ljubav. Narod, koji je živeo u Izraelu, počeo je da gubi najvišu energiju, koja hrani dušu. Društvo i država su bili osuđeni na propast. Spasenje je došlo u vidu Rimljana, koji su uništili državu i izbrisali Jerusalim sa lica zemlje.

Razmišljam o današnjoj civilizaciji koja se nalazi u sličnom položaju. Kakvo će biti spasenje naših duša? Kroz kataklizme, nove bolesti ili nuklearni rat? Na suptilnom planu, verovatno, scenario je već napisan. I sudeći po mnogim znamenjima, nije preostalo dugo da se čeka.

Razbojnik, razapet na krstu, postao je zločinac zato što su za njega pravda, ispravnost, osećaj duhovne nadmoći, bili mnogo važniji od ljubavi, isto kao i za Judu. Ali, on je načinio suprotan izbor. Smrt, koja mu se približavala, pomogla mu je da načini pravilan izbor. Kada je ne samo video, već i osjetio koliko je ljubav prema Hristu važnija od života, pravednosti i moći, u njegovoj duši je nastupilo prosvetljenje. U tom trenutku se promenio kao ličnost. Božansko je za njega došlo na prvo mesto. Telo je umiralo, ali je duša bila spasena. I to je značilo da jevrejski narod ima šanse da prezivi posle hiljadugodišnjeg ponižavanja, bola i gubitka. Znači, ima šanse da prezivi čitava današnja civilizacija.

HOMEOSTAZA DUŠE

Ako se Vasiona širi svakog delića sekunde, ako se u njoj dešava neprestano kretanje, znači da se svakog delića sekunde svako živo biće, kao uostalom i neživo, uzajamno povezuje sa energetskim tokovima. Kod primitivnih živih bića, energija se raspodeljuje pomoću nagona. Za čoveka, ogroman značaj imaju karakter i pogled na svet.

Čime se živa ćelija razlikuje od okruženja? Homeostazom - fizičkom, hemijskom, temperaturnom i informacionom stabilnošću. Da bi se homeostaza podržala, potrebna je energija suptilnog plana. Što se više menja okruženje, time je potreban veći utrošak energije na homeostazu, da bi se izbegla smrt. Što više unutrašnje energije ima živo biće, time manje zavisi od okruženja i time jače može da utiče na njega. Virusi i bakterije mogu da opstanu u kosmosu na temperaturi bliskoj apsolutnoj nuli - najjače temperaturne i hemijske oscilacije ne uništavaju njihovo informaciono jedinstvo. Za toplokrvne životinje, pad telesne temperature za deset stepeni, označava smrt.

Za razliku od bakterija i životinja, u visokorazvijenom biću, kakvo je čovek, potrebno je očuvati ne samo običnu homeostazu povezanu s telom, već i jedinstvenu homeostazu povezanu sa osećanjima, to jest neophodno je podržavati ne samo fizičko, hemijsko, temperaturno i informaciono, već i emocionalno jedinstvo, povezano s pojmom moralnosti. I što je viši nivo duhovne čovekove energije, time za njega moralni zakoni treba da budu neprikosnoveni. Homeostaza duše mora da se održava.

Zamislite automobil koji se polako pokreće s mesta, ali, iznenada, vozač naglo okreće volan. S obzirom na to da je brzina mala, to neće dovesti do opasnih posledica: automobil će se zaljuljati na putu, ali s njim se ništa neće dogoditi. A sada zamislite da to isto vozač učini na brzini od 180 km/h. Posledice će biti potpuno drugačije. Ako čovek pet sati odlično vozi automobil, a zatim samo na sekund naglo okreće volan, posle čega automobil odleti u jarak, prethodnih pet sati odlične vožnje mu neće spasiti zdravlje i život. Taj jedan sekund će prevagnuti.

Kada sam čitao Stari zavet, bio sam zapanjen ogromnim brojem borbi i smrти u njoj. Onda sam shvatio da se paganin potčinjava samo zakonu sile. On nema energiju da bi sebe i svog neprijatelja osetio kao

jedno. Zbog toga, scenario može biti samo jedan: ili ti ubijaš, ili ubijaju tebe. Razvoj bilo kog društva, nemoguć je bez sukoba, i jedan od glavnih faktora razvoja paganskih plemena bili su ratovi. Oslabljena država bila je izložena napadima od strane jačih suseda. Tako je dolazilo do uzajamnog prožimanja kultura, običaja, tehničkih dostignuća.

Ukrasti, opljačkati, ubiti predstavnike susednog plemena, bilo je dostignuće, time se ponosilo. Ostvariti pobedu - značilo je da si jak, da možeš da opstaneš i daš snažno potomstvo. Tada tvoju decu neće ubiti stranci i učiniti ih svojim robovima. Ratovi su neprekidno trajali, i što je bilo više pronađenaka, oni su postajali sve krvaviji. U ranim fazama razvoja čovečanstva, takav model mišljenja je funkcionalno podnošljivo, ali da bi došlo do višeg stepena razvoja, bilo je neophodno prihvati novi, složeniji model odnosa.

Pre tri i po hiljade godina, Mojsije je dobio zapovesti homeostaze duše. Ispostavilo se da čovek ne treba da postane objekat pljačke, zavisti, da ne sme ubiti drugog čoveka kako bi postao bogatiji, da je neophodno poštovati i voleti bližnjeg. To je bio potpuno novi nivo odnosa među ljudima i davao je priliku za opstanak u budućnosti.

Ispostavilo se da ljudi, koji ispovedaju Jedinog Boga, i pored bilo kakvih spoljašnjih različitosti, mogu biti ujedinjeni. Pripadnost drugoj nacionalnosti, odnosno drugom plemenu, drugi običaji, odeća, način života, ne moraju obavezno da izazovu sukob, smrtonosan za jednu od strana, jer pri spoljašnjim razlikama postoji mogućnost za unutrašnje ujedinjenje. Svaki stranac, koji je dolazio na zemlju Izraela, imao je priliku da se ujedini s njegovim narodom, primajući jednoboštvo i pridržavajući se moralnih zapovesti. U suštini, to je bio korak ka spasenju cele ljudske civilizacije u budućnosti. Zašto je onda u Tori opisan tako neverovatno surov odnos prema paganskim plemenima? Shvatio sam to kasnije, iznova i iznova čitajući Svetu pismo.

Paganska plemena principijelno nisu želela da prihvate jednoboštvo. Oni su odbijali unutrašnji razvoj i zadržavali pravo na nemoralno ponašanje, koje zatvara mogućnost duši da voli i da se usavršava. Zbog toga su bili osuđeni na izumiranje ili uništenje. Ova plemena bi svejedno stradala, stoga su ove civilizacije morale da budu sravnjene sa zemljom. Njihovo vreme je prošlo. Da bi se prilagodilo

novim uslovima života na planeti, bilo je potrebno mnogo više unutrašnje energije nego ranije.

Svaki predmet pamti informaciju o svom vlasniku. Energija svakog predmeta poseduje određenu usmerenost - ona je strukturisana. Mnogo puta sam analizirao energiju ukradenih stvari. Ispostavilo se da je prilično loša i može biti opasna za novog vlasnika. Prosto govoreći, onaj, koji svesno kupuje ukradene stvari, ne može biti srećan. Polje čoveka pamti apsolutno svu informaciju o njegovom ponašanju. Predmeti takođe pamte svu informaciju i ona deluje na svet koji nas okružuje.

Uzgred, juče sam na internetu pronašao upečatljiv slučaj dijagnostike, koje je sprovela Vanga, bugarska vidovnjakinja. Posetio ju je jedan čovek i podelio s njom svoj bol. Imao je nekoliko dece i sva su bila nema. Lekari nisu mogli da objasne šta je u pitanju. „Zašto me je Bog kaznio”? - pitao je čovek Vangu. - Zašto moja deca ne mogu da govore?” - Dok još nisi imao decu - odgovorila mu je vidovnjakinja, - živeo si u selu. Jedne noći, u štali, pored tvoje kuće, počeo je da bleji ovan, a ti si se toliko razlutio, da si usred noći otisao u štalu, zgrabio ovna i odsekao mu jezik”. Zapanjeni muškarac je bio primoran da prizna da je bilo tako.

Mržnja i nasilnost, nastali iz sopstvenog samoljublja, neizbežno se talože u duši i prenose na potomstvo. Za paganski pogled na svet pojmovi kao što su nasilje, krađa i zavist, klasični su i uobičajeni.

Ali, zakoni univerzuma su objektivni, i ne mogu da se opozovu. Odricanje od ljubavi, za čoveka bilo koje rase, nacionalnosti i veroispovesti završava se istim. Sećam se priče prikazane na televiziji pre deset godina. U Rusiji je takođe postojao čovek koji je mogao da vidi grehe i bolesti koje proizilaze iz njih. Mislim da mu je ime bilo - brat Jovan. Ljudima, koji su došli kod njega za pomoć, odjednom je rekao: „Vaše dete ima epilepsiju. Ono cepa svoju odeću i grize sebe, ne zato što je poludelo, kako vi mislite, nego je drugi razlog u pitanju. Vi ste ukrali vola od udovice. Vratite joj to što ste ukrali i vaš sin će ozdraviti”. Tako se i dogodilo. Ženi, koja mu je došla s rukama prekrivenim krastama, rekao je: „Ne razvodnjavaj mleko koje prodaješ, prestani da budeš tako pohlepna i tvoja bolest će proći”.

Prisećao sam se ovih slučajeva, i do mene je počelo pomalo da dopire zašto je u vreme Mojsija vladala takva okrutnost. Zaštita duše

zahteva mnogo više napora nego zaštita tela. Duhovnu homeostazu je mnogo teže očuvati nego fizičku. To zahteva mnogo više energije. Zbog toga, ako su se neka plemena veoma nemoralno ponašala, nakon njihovog uništenja bilo je zabranjeno uzeti ma koji njihov pribor, pa čak i životinju. To jest, uništavalo se sve ono što je u sebi nosilo opasnu informaciju.

U razgovoru s jednom ženom, koja se razumela u judaizam, kazao sam da ne shvatam neopravdanu surovost Jevreja, koji su u gradu ubili sve stanovnike samo zato što su pripadali drugom plemenu. Pritom sam imao u vidu sledeću priču iz Biblije: mladić se nije izborio sa svojim željama i silovao je devojku. Moralni zločin se u pređašnjim vremenima kažnjavao daleko surovije nego fizički, i stanovnici grada su shvatili da zbog toga mogu da odgovaraju smrću. Da bi umilostivili Jevreje, oni, ne samo što su doneli bogate poklone, već su izvršili i obrezanje, to jest primili su judejsku veru. Uspostavljen je primirje. Stanovnici grada su odahnuli, misleći da je neizbežna nesreća iza njih. I tada su podmukli Jevreji napali taj grad i ubili sve koji su se tamo nalazili.

„Ovo je vrsta izdaje - rekao sam. - Ljudi su se pokajali, žalili zbog toga što se dogodilo, i čak primili judaizam. Zašto su ih ubili?” - „U suštini, oni nisu primili judaizam, - odgovorila je žena. - To je bilo učinjeno samo zbog straha od odmazde. Na unutrašnjem planu se nisu promenili, što znači, mogli su takođe nastaviti da vrše slične zločine i da neprimetno, svojom nemoralnošću, truju one na koje su naizgled ličili. Najstrašniji gubici su oni, koje ne primećujemo. Dakle, moralno truljenje duše daleko je opasnije od fizičkog ubistva, zato što smo na nivou duše svi jedno.

U poslednje vreme, sve češće mi na konsultaciju dolaze ljudi koji mi govore o tome kako odjednom počinju da im umiru prvo bliski ljudi, a zatim i dalji rođaci. „Čini mi se da je iz viših planova data komanda da se istrebi naša vrsta” - rekla je jedna žena.

Vasiona je jedna, i razvoj predstavlja povećanje jedinstva sa svetom koji nas okružuje. Dakle, mi smo odgovorni ne samo za ono što se dešava u našoj porodici, i ne samo za ono će se dogoditi našoj deci i unucima, već smo odgovorni za ono što se dešava u dvorištu suseda, što se dešava na našoj planeti i za ono što se dešava u čitavom univerzumu. Za počinjen fizički zločin, čovek može sam da odgovara, ali za njegov

moralni zločin, može da plati njegova rodbina, pa čak i ceo narod. Teoretski, zbog moralnog zločina jednog čoveka, može da plati čitavo čovečanstvo degeneracijom i smrću. Fizički zločin se može uporediti sa kidanjem lišća s drveta, a moralni - s njegovim uništenjem iz korena.

Mi čak i ne slutimo koliko se moralni zločin snažno ukorenjuje u podsvesti i koliko se dugo prenosi potomstvu. Odricanje od ljubavi, uništavanje unutrašnjeg jedinstva sa drugom osobom - sve to predstavlja odricanje od Tvorca i od energije, bez koje nije moguć život. Osobe, u čijoj su podsvesti nagomilani ožiljci mržnje, okrutnosti, nasilja, poseduju malo energije. Kod njih su sužene mogućnosti duše i značajno smanjen obim dozvoljene ljudske sreće.

Moralni zločin, koji u duši ubija ljubav i jedinstvo s Tvorcem i svetom koji nas okružuje, proizilazi iz pogleda na svet i čovekovog karaktera. Ispunjavanje osnovnih zapovesti, omogućava da se ispravno odnosimo prema ljudima, svetu i sebi. Čovek, koji ne poštuje svoje roditelje, podsvesno ne poštuje Boga, što znači da je spremam da prekrši i druge zapovesti. Čini se da je sve jasno i logično. Zašto su onda, u mnogim zapadnim zemljama, deca prestala da poštiju svoje roditelje, a isto tako i u Izraelu? To dovodi do degeneracije društva. Prva stvar koju treba shvatiti jeste da je to zakonomeran proces, i da nije potrebno tražiti krivce, već uzroke koji su doveli do ovakve situacije. Zaključci koje sam izveo, zanimljivi su. Ispostavilo se da je to povezano sa filozofijom materializma i našom podsvešću.

Počnimo od podsvesti. Jedna žena mi je nedavno prenela zanimljivu informaciju. Širom sveta, često se dešavaju napadi borbenih pasa na ljude, a najčešće od ugriza stradaju deca. Razlog nije u tome što je dete slabo, već je ovde reč o drugom mehanizmu. Ova tema je ozbiljno zainteresovala Japance. Fenomen napada psa na ljude nazvali su „alfa“ sindromom i veoma ozbiljno analizirali sve slučajeve napada, uključujući i uslove u kojima žive životinje. Ispostavilo se da pas-agresor ne poštuje vlasnika, nije spremam da mu se povinuje, zbog čega je kod njega veoma snažno razvijena želja da potčini sve oko sebe. S obzirom na to da prema detetu odrasli pokazuju povišenu pažnju i brigu, napadom na dete, pas sebe oseća dvostrukim liderom. Konačno, naučnici su došli do poražavajućeg zaključka: vlasnika je prestao da poštuje onaj pas, kog je on prvo hranio. Ako je vlasnik prvo sam doručkovao, a zatim nahranio psa, životinja nije bila agresivna. Razlog je

ležao u podsvesti. Pas je - životinja koja živi u čoporu i mora bezuslovno da se potčinjava vođi, koji se prilično krvoločno ponaša da bi održao liderstvo. Jedan od glavnih faktora potvrde liderstva je taj, da vođa jede prvi i tek zatim dopušta da jedu ostali članovi čopora. Isto važi za svaku životinjsku zajednicu. Nijedna životinja se ne usuđuje da se baci na hranu, pokazujući na taj način prezir prema vođi. Ako se to dogodi - čopor je uništen, zajednica postaje životno neodrživa. Zbog toga je vođa, po pravilu, najjači mužjak.

Zašto mužjak? Zato što je za kontrolu stada, njegovu zaštitu, održavanje reda, potrebno mnogo energije. Vođa je istovremeno i sudija i učitelj, on pomaže u rešavanju svih sukoba, time pomažući održanju i razvijanju odnosa unutar čopora. Energija ženke mora da bude usmerena na rađanje i vaspitanje mladih, to jest njen krug interesa je okrenut na materijalnu stranu.

Dakle, ako vlasnik prvo hrani psa, a tek potom on jede, životinja prestaje da ga doživljava kao predvodnika i smatra sebe glavnom. Životinja ne može sebe da oseća u istom rangu s čovekom. Pas se potčinjava gazdi, ili neprimetno počinje da oseća nadmoćnost i trpi čoveka samo zato što ga on hrani. U bilo kojoj neočekivanoj situaciji, takva životinja prestaje da se potčinjava.

Tokom stotina miliona godina, u našoj podsvesti evolucija čuči veoma istrajno. I ako dete u porodici oseća da je na prvom mestu, i da sve, uključujući i hranu, prvo ono dobija, na podsvesnom nivou kod njega počinje da se pojavljuje nepoštovanje prema roditeljima. Sve što se danas dešava u zapadnom svetu, Rusija je već prošla. Početkom prošlog veka, boljševici su objavili da je u sovjetskoj zemlji jedina privilegovana klasa - deca. Njihova prava su bila postavljena iznad prava roditelja. Za kažnjavanje deteta, moglo se završiti u zatvoru. A zatim je otpočeo nagli raspad porodice i morala, i sovjetska vlast se na brzinu okrenula na potpuno drugu stranu.

Materijalizam, koji proizilazi iz klanjanja novcu, parčetu hleba, neizbežno na kraju prelazi u klanjanje životu, kao najvažnijoj komponenti ljudske sreće. Simbol života predstavlja žena. Zbog toga, pre ili kasnije, materijalizam, kao paganski tok, mora početi da se klanja ženi, seksualnosti i višem simbolu života, koji predstavlja dete. Ali ako je u paganskim plemenima klanjanje ženi, seksu i životu bilo rezultat

nerazvijenosti duha, u savremenom svetu je to rezultat degradacije duha, to jest slabljenja vere i akumulacije unutrašnje nemoralnosti.

Uzgred da kažem, u poslednje vreme se često diskutuje o problemima čečenskog rata, i mnogi objektivni istraživači u prvom redu govore o ekonomskim faktorima i uzrocima. Čini se da je sve u najboljem redu. Nafta u Čečeniji je veoma visokog kvaliteta, može se koristiti u hemijskoj industriji, a ne samo kao gorivo. Čečeniju su prvo naoružali, a zatim gurnuli u ekonomsku i vojnu izolaciju pod sloganom: „Uzmite nezavisnosti onoliko, koliko možete”. Vlast u Moskvi se pokazala kao trošna i slaba. Zemlja se raspala, novac je isčezao. I parola: „Uzmite nezavisnosti onoliko, koliko možete”, brzo je postala parola: „Spasavaj se ko može”. Čini se da je Lenjin bio potpuno u pravu kada je rekao da je politika - koncentrisana ekonomija. Ali stvar je u tome da je ovo samo delić istine. Ekonomija je samo vidljivi deo ledenog brega, koji je najvećim delom sastavljen od psihologije.

Raspad zemlje nije otpočeo zato što je vlast praktično ostala bez novca. Ekomska paraliza je bila rezultat daleko opasnije, moralne paralize. Socijalistička moralnost se srušila, a novo rukovodstvo nije ništa moglo da ponudi kao zamenu.

Zašto se Gorbačov tako ropski klanjao Zapadu? Zašto je bio spremjan da pravi bilo kakve ustupke, uništavajući održivost sopstvene zemlje? Zašto je taj, poslednji sovjetski predsednik, govorio tako nerazgovetno i besmisleno? Zato što u njegovoju duši nije postojao cilj, već samo moralna praznina.

Tragedija čečenskog rata je tragedija Čečenije i čitave Rusije. To je tragedija nemoralnog, neprincipijelnog i slabog centra. Svi su videli i shvatili da je s takvim rukovodstvom zemlja osuđena na propast, da ne može da preživi. Svaki region se pripremao na samostalni opstanak, i to je bio najvažniji adut u borbi čečenskog naroda za svoju autonomiju.

Na Kavkazu, dete u porodici nikada nije bilo na prvom mestu. Tamo je uvek postojalo bezuslovno poštovanje ne samo roditelja, nego uopšte starijih, pre svega oca. Pritom, to nije bilo toliko povezano s religijom, koliko sa intuitivnom željom da se preživi. Za mali narod, mnogo je teže da sačuva sebe, svoju celovitost. I tamo gde je fizički aspekt slab, potrebno je pojačati moralni. Svoju malobrojnost, planinski narodi su kompenzovali strogom disciplinom i intuitivnim poštovanjem

zakona Vasione. Poštovanje prema roditeljima, zakoni gostoprimestva, striktno su se podržavali.

Krađa i preljuba su se strogo kažnjavale. Zaštita moralnosti uvek je bila važnija od fizičke zaštite. Život nikada nije bio na prvom mestu. Upravo zbog toga se u devetnaestom veku, u jednom od adigejskih zaseoka, dogodilo ono što zapadni čovek nikad neće razumeti.

A dogodilo se sledeće: jedan žitelj sela ubio je svog gosta, jer se polakomio na njegov novac i bogatu konjsku opremu. Kada su za to saznali stanovnici okolnih sela, okupili su se i ubili sve stanovnike ovog sela, zajedno s prestupnikom. Činjenice su tvrdoglava stvar i svedoče o jednom: čim se za čoveka ili zajednicu duhovni i moralni pojmovi guraju u stranu, a pobeđuju telo i materijalistička psihologija, nestanak takvog čoveka ili države sa lica zemlje - samo je pitanje vremena. Pri tome - relativno kratkog vremena.

Najvažnija energija, neophodna za postojanje, razvoj i obezbeđivanje budućnosti, jeste energija duha, a ne tela. Zanimljivo je što su na Kavkazu uvek bile prilično jake paganske tradicije, i glavni moralni faktor nisu bili hrišćanstvo ili islam, koliko lokalni običaji. Upravo su oni najjače uticali na plemensku, klanovsku svest gorštaka. Ali moralna načela su pritom bila daleko viša od onih, u civilizovanoj Evropi.

Hristos ima parabolu o dva sina, kojima je otac naredio da obave određeni zadatak. Jedan je pristao, ali nije ništa uradio, drugi je odbio, ali je zatim otišao i uradio sve što je otac tražio od njega. Savremena zapadna civilizacija je postala nalik prvom sinu. Spolja je sve pristojno i civilizovano, a ono što se dešava unutar duše, malo se koga tiče. I evo, ministar kulture Francuske, stiže na otvaranje TV kanala za homoseksualce - i to nikoga ne iznenađuje! A najmanji ekonomski problemi dovode do agresivne pobune narodnih masa. Francusku potresaju štrajkovi sa zahtevom za povećanje plata.

Dakle, ako čovek svesno ili nesvesno krši najviše zakone koji su predstavljeni u Božjim zapovestima, na kraju on za to plaća cenu gubitkom duhovne energije. Čini se da je već nekoliko hiljada godina ljudima poznato da su nemoralni čovek ili društvo neodrživi. Zašto se onda ipak kotrljaju ka tome? Ispostavlja se da čak i strogo izvršavanje zapovesti ne garantuje da će duša biti spasena od greha. Zašto su katolicizam i pravoslavlje počeli da klize u paganizam? Zašto ta

tendencija jača u islamskim zemljama? Možda postoji nesvesna narušavanja, o kojima i ne slutimo?

Mnoge žene ne shvataju koliko je opasno osuđivanje oca ili muža, da to izobličuje dušu njihove dece. Koliko je kod mene bilo žena na konsultacijama koje su sebe smatrali istinskim vernicama, naročito onih, što ispovedaju islam, koje su se pet puta dnevno molile i strogo pridržavale svih zapovesti, a deca su im patila od užasnih izobličenja! Jedno je imalo - tešku fizičku bolest, a drugo - gadnu narav. A žena je „samo“ u mladosti osuđivala svog oca, a u braku, koji je smatrala ne baš uspešnim, bila nezadovoljna svojom sudbinom. I sada, s tugom i mukom gleda kako njena deca boluju, čine zločine i umiru.

Naizgled pristojno ponašanje, danas više ne može da spreči opasnost koja postaje sve realnija. Samo pristojno ponašanje nas neće spasiti. Hteli ili ne hteli, vraćamo se na ono što je Isus Hristos govorio o tome da najveći greh nije spolja, već unutar čoveka, u njegovim osećanjima i mislima. I često ono što ne doživljavamo kao prestup, može biti izuzetno opasno.

Kroz Hrista je dat još jedan, viši nivo jedinstva duše, njena homeostaza. Ispostavilo se da duša mora da bude ne samo moralna, već da je za novi nivo postojanja i razvoja neophodno da neprestano oseća ljubav. Pri prelasku na taj nivo, čovek se iz temelja menja i oseća Tvorca ne kao neku ličnost, koja njime upravlja iz viših ravni, već oseća Boga u sebi. On oseća prisustvo Tvorca u svemu što se dešava kao i najviši smisao u svim dešavanjima u svetu koji ga okružuje. Za takvog čoveka je osuđivanje roditelja ili nezadovoljstvo sudbinom - bogohuljenje, a odricanje od ljubavi prema drugom čoveku se malo čime razlikuje od ubistva ili samoubistva.

Nedavno sam došao na interesantnu misao. Ni za koga nije tajna da odnos, koji žena ima prema svom ocu, prenosi i na svog muža. Nisam video ženu koja je srećna u braku, a da u duši nosi veliku ljutnju na oca, mržnju prema njemu, čak i ako je prošlo deset ili dvadeset godina. Ispostavilo se da to ne zavisi od proteklog vremena. Ta matrica, prema kojoj je energetski organ izgrađivao odnose sa ocem, kasnije se ispoljavao kroz odnos prema mužu. To su zakoni biologije.

U jednom časopisu sam pročitao članak o malom detetu, zaraženom AIDS-om. Roditelji su mu najverovatnije umrli. Medicinske

sestre su s njim malo komunicirale. Kada je napunio tri godine, pronašao ga je rođeni brat, koji je želeo da dečaka uzme kod sebe. Ali, bilo je prekasno. Dete je bilo osakaćeno, pretvorilo se u životinju, ostalo je zauvek mentalno zaostalo. U ranom uzrastu, s njim nisu komunicirali stariji, i ono nije moglo da nauči ništa, kada je bilo potrebno. Od roditelja dete ne usvaja samo navike u komunikaciji, ono od njih uči da voli. Međutim, ako tu veština ne dobije, male su šanse da će preživeti.

U Japanu takođe postoje dečji domovi. Ceo svet je sada u krizi, roditelji umiru ili napuštaju svoju decu. U jednom okrugu, primećena je neobična činjenica: visoka smrtnost odojčadi. Pritom, u istom takvom dečjem domu u susednom okrugu, smrtnost je bila znatno manja. Ispitivali su uzroke i došli do zapanjujućih rezultata. Ispostavilo se da smrtnih slučajeva praktično nije bilo u dečjem domu gde žene-volонтери nisu samo brinule o deci, već su ih grlili, milovali, privijali uz sebe, razgovarali s mališanima i pevali im pesme. To se ispostavilo kao najbolji lek protiv bolesti i smrti.

Dete od roditelja preuzima model interakcije sa spoljašnjim svetom. Ako ono podsvesno usvoji odnos koji roditelji imaju jedno prema drugome, dobija deformisan model i često je već osuđeno na propast - njegov život će biti nesrećan. Vrlo često mi žene pišu da ponavljaju sudbinu svojih roditelja i da njihova deca takođe ne mogu da se otrgnu iz začaranog kruga - ponavlja se istovetna nesrećna sudbina. A ovo je „samo“ posledica pogrešnog odnosa prema roditeljima i pogrešnog modela odnosa prema voljenoj osobi, koje je dete preuzelo od roditelja.

U onome, što sada osećamo u dubini duše, već je ugrađen model kakva će nam biti porodica, kakva će nam biti deca i da li će ih uopšte biti. U našim osećanjima, već je kodirana naša buduća sudbina i događaji koji će se desiti. Ali, ono što je najvažnije, jeste da se ta osećanja mogu promeniti, a samim tim se može promeniti i naša budućnost.

Da bismo promenili naša osećanja, to jest sami sebe u dubini, potrebna je energija. Energija se pojavljuje kod onoga, ko je navikao da je pruža, pa zato čovek koji je pohlepan, sebičan i lako se vređa, to jest potrošač, gotovo da nema nikakve šanse da se promeni. Onaj, ko od roditelja želi da dobije sva blaga, ali ne želi da izvršava roditeljske molbe i potrebe, a kada odraste, ne želi da brine o roditeljima, često se

pretvara u zločinca. Greh dovodi do moralnog, a nemoralnost do fizičkog zločina. Sva dobra, koja su nam poklonjena, moraju u nama izazvati želju da se zahvalimo. Pritom, u još većoj meri od one, koju smo dobili. Ukoliko roditelji nisu naučili dete da brine o njima, da ih sluša, žrtvuje se, ono će izrasti u zločinca.

Šta je poslušanje roditelja? To je sposobnost da žrtvujemo svoje vreme, svoje želje, svoje ambicije, svoju energiju - kad to roditelji zamole. Nepoštovanje roditelja je tesno povezano sa sebičnim odnosom prema njima. Ako čovek ne želi da brine o roditeljima, to je lako prikriti nepoštovanjem prema njima. Isprva čovek osuđuje roditelje, zatim prestane da ih poštuje, a zatim u njemu nestaje želja da se brine o njima, ili obrnuto. Sebičnost ohrabruje na nepoštovanje i osuđivanje. Da bismo opljačkali čoveka, prvo je potrebno da loše o njemu pomislimo - s prezirom, nepoštovanjem, pokidamo unutrašnje jedinstvo s njim. Tada, oduzimajući i pljačkajući drugog, navodno nećemo ubiti sebe.

Ali kada se odričemo od ljubavi prema drugim ljudima i kidamo unutrašnje jedinstvo s njima, mi otimamo i pljačkamo sopstvenu dušu. Ispostavlja se sledeće: da bismo fizički opljačkali drugog čoveka, isprva moramo da moralno opljačkamo sebe. Mi ne shvatamo koliko je u našoj podsvesti važan model odnosa prema roditeljima. Teško nam je da zamislimo koliko to snažno utiče na karakter, sudbinu i zdravlje.

Život se nije pojavio kao materijalna, već pre svega kao duhovna komponenta, tako da je naš istinski roditelj Tvorac Vasione. To znači da sebičan odnos prema Bogu može neprimetno da pokvari našu dušu. Ali ako razmislimo o ovome, vidimo da se kod većine vernika sve molitve završavaju molbama: Gospode, pomozi, zaštiti, daj, učini nam dobro! Takav odnos, čovek podsvesno prenosi na čitav svet. I ispada da je moguće izvršavati glavne zapovesti, dok Bogu šaljemo sebične molitve i time kvarimo svoju dušu.

Religija nikada nije postojala bez žrtvovanja: da bi se osetilo jedinstvo sa najvišim, potrebno je žrtvovati sekundarnim. Čime čovek može da zahvali Bogu, Koji mu poklanja najvažniju energiju, što napaja život i sve duhovne i materijalne komponente sreće? Najveće bogatstvo Vasione je ljubav. Znači, Bogu je potrebna naša ljubav, ništa manje nego što je potrebna našim roditeljima. Potrebno je da se trudimo da Bogu pružimo više ljubavi, nego što je dobijamo od Njega.

Ako volimo drugu osobu i počinjemo da se vezujemo za nju, premeštajući svu ljubav na njeni telo i svest, tada, tom ljubavlju počinjemo tu osobu da ubijamo. I često se nesavršen čovek plaši da zavoli, podsvesno osećajući da to može da ga dovede do smrti. Nedavno mi je jedna žena ispričala neverovatnu priču.

- Zaljubila sam se iznenada. Osetila sam da mi je taj čovek veoma blizak, čim smo se prvi put videli. Pojavio mi se osećaj da ga odavno poznajem. Čudno, ali je istovremeno postojao i osećaj opasnosti, kao da mi je nešto govorilo: „Zabranjeno vam je da se volite”. Međutim, nesavladiv osećaj me je uvlačio kao vrtlog, i ja ništa nisam mogla da preduzmem. Kad sam došla na vaš seminar, odmah mi je bilo lakše. Unutrašnja ludačka vezanost negde je iščezla, i taj muškarac je odjednom nekud nestao, više me nije ni zvao. Posle nekog vremena, saznala sam da je umro. I sada se mučim i patim. Možda sam ja kriva za njegovu smrt?

- Niste vi krivi, - odgovorio sam joj. - Trebalo je oboje da umrete. Najveća sila u Vasioni je - ljubav. Ako niste prevazišli sebičan odnos prema Bogu, vaša ljubav će ubijati svakoga, kome se približite.

Ljubav prema Tvorcu nikada ne može da se pretvori u vezanost. Što je više ima, time ona čoveka čini srećnjim. Zbog toga na Tvorca treba da gledamo pre svega kao na Onoga, Koji može da prihvati našu ljubav. Tada se ljubav prema drugom čoveku neće pretvoriti u vezanost, a potom u strah, ljubomoru i mržnju. Zato je u Tori i Novom zavetu, najviša zapovest bila: „Voleti Boga iznad svega”, a druga: „Voli bližnjeg svog kao samoga sebe”.

Većina prikriva svoju sebičnost težnjom ka pravičnosti: „Zavoleću ga onda, kada nešto uradi za mene”. Ali, simpatiju ne treba mešati s ljubavlju. Simpatija zavisi od spoljašnjeg izgleda, ponašanja, dobrih postupaka, itd. Ljubav ne treba ni od čega da zavisi. U jednoj knjizi sam pročitao interesantnu priču: Mladić je sedeо s naramkom drva pored peći i govorio joj: „Ubaciću drva i raspaliti vatru, ako mi prvo daš toplotu”.

Dakle, simpatiju možemo očekivati, ali ljubav ne možemo. I onaj, koji to razume, neće postavljati uslove i zahteve da bi osetio ljubav. Mnogi pseudovernici kažu: „Poverovaću u Boga, ako se dogodi čudo.

Poverovaću u Boga ako me On isceli. Poverovaću u Boga ako vidim da On brine o meni". To jest, oni žele prvo da dobiju, i da na osnovu toga izgrade svoju veru. Takav odnos prema Tvorcu opredeliće njihov odnos prema ljudima, sopstvenoj slobodi, koju će nadalje i oblikovati. Dakle, pogrešno izgrađen odnos prema Bogu i ljudima, može dovesti do bolesti duše, a isto tako tela i slobode.

Kako izgleda pogrešan odnos prema drugom čoveku? U čemu je smisao međuljudskih odnosa? Naposletku, upravo je raznolikost odnosa čoveka učinilo čovekom. Komunikacija i govor su instrumenti razvoja tela, duha i duše čoveka. Komunikacija je jedan od osnovnih faktora razvoja. Dakle, pogrešan odnos prema komunikaciji, može biti najjači faktor degradacije. Razmišljajući o tome, došao sam do zanimljivih rezultata. Ispostavilo se da uzrok mnogih bolesti i nesreća može biti u nesposobnosti da stupamo u konflikt. Razvoj nije moguć bez konflikta. U čemu je suština razvoja? Dvostruko zahvaliti onom, ko nam je učinio dobro, pružiti roditeljima ljubav, brigu i toplinu u većoj meri, nego što smo dobili od njih. A onda će i nama naša deca pružiti više ljubavi, brige i topline. To jest, razvija se onaj, koji želi višestruko da zahvali za dobijenu pomoć.

U čemu je, recimo, suština razvoja kada je reč o ćeliji? U tome da kao ćelija oseti jedinstvo s celim organizmom. To je realizacija principa apsolutnog jedinstva Vasiona. Potrebno je da bilo koji objekat, u skladu sa svojim razvojem, ne samo iznutra, već i spolja, oseti apsolutno jedinstvo sa svim postojećim, ne samo u vremenu, već i u prostoru.

Ako to primenimo na čoveka, može se reći da on treba da oseti potpuno jedinstvo s Vasionom, obuhvativši je od trenutka njenog nastanka, pa sve do povratka u početno stanje. Pritom, prostor i vreme će se sažeti u tačku, i čovek će se sliti sa Prauzrokom. Tada će se razvoj završiti. Prostor i vreme se sažimaju ljubavlju. Razvoj predstavlja unutrašnju akumulaciju ljubavi i energije. Uvećavajući se, ljubav počinje da objedinjuje nepomirljive protivrečnosti i potpuno neprijateljske suprotnosti, sve dok se oni ne osete potpuno jedinstvenim. Znači, razvoj - nije samo sukob između suprotnosti, to je pojačanje konflikta i istovremeno jačanje međusobnog jedinstva kroz uvećanje ljubavi. Ako nema dovoljno ljubavi, konflikt može biti fatalan za obe strane. Svaki odnos između dvoje ljudi - uvek je sukob, jer se njihovi interesi na

spoljašnjem planu nikada ne mogu podudariti. Oni imaju različita tela i različite želje.

Pravilno rešen konflikt mora da poveća energiju i proširi čovekove mogućnosti. Kada roditelj komunicira s detetom - to je konflikt. Kada muž komunicira sa ženom - to je takođe konflikt. Kada razmišljamo o svojoj sudbini ili se posmatramo u ogledalu - to je takođe konflikt. Kada u novinama čitamo šta se dešava u zemlji, ili gledamo televizor, mi smo takođe u konfliktu. Najvažnije pitanje je: kako se pravilno sukobljavati?

Setio sam se epizode sa jednog od mojih nedavnih predavanja. Započeo sam ga važnim, po mom mišljenju, trenutkom. Pojam zdravlja je neraskidivo povezan s prisustvom suptilne energije u telu. Naveo sam primer majmuna. Naučnici su obavili eksperiment u toku kojeg su ove životinje plašili, uvodili u stanje stresa. Oni, koji su se ponašali agresivno, štitili se, preduzimali neka dejstva, lako su izdržavali stres i sačuvali zdravlje. A životinje koje su prestajale da se brane i ponašale se pasivno - teško su se razboljevale. Tada su naučnici zaključili da agresija može poboljšati zdravlje. Takav zaključak je bio površan i potpuno pogrešan. Stvar nije u agresivnosti, već u veštini izlivanja energije.

Energija, koja se stvara prilikom stresa, namenjena je zaštiti živih bića. Agresivnost je jedan od najprimitivnijih oblika zaštite. Ako životinja oseća strah, ali se ne brani i ne odašilje energiju, tada energija, koja se oslobađa prilikom stresa, odlazi na samodestrukciju. Dakle, tako je i čovek, koji odbija da preduzme aktivna dejstva u trenutku stresa, osuđen na zdravstvene probleme. Druga je stvar što ova aktivna dejstva mogu da se realizuju ne samo na spoljašnjem, već i na unutrašnjem nivou. Tada se odbrana pretvara u upravljanje.

Ali kod svakog čoveka se odmah pojavljuje pitanje: a šta ćemo sa Isusom Hristom? Šta s Njegovim poznatim rečima: „Ako te udari po jednom obrazu, podmetni i drugi”? Bukvalno, površno tumačenje ove fraze, dovelo je do njene potpuno pogrešne interpretacije. Zapravo, Hristos je govorio o suprotnom. Ne možemo se mržnjom zaštiti od onoga, ko nas je uvredio. Potrebno je nastaviti voleti onog, ko nas je uvredio, to jest energija ljubavi ne bi trebalo da se ograničava ni pod kakvim uslovima. Hristove zapovesti se pre svega odnose na unutrašnje čovekovo stanje. Hristos je govorio o tome koliko je opasno potiskivati svoju ljubav i unutrašnju energiju, svoje snove i želje.

Ranije nisam shvatao priču iz Jevanđelja o talentu, zakopanom u zemlju. Ali sve mi se odmah iskristalisalo kada sam shvatio da je talenat, dat nam iz viših ravni - energija koja postoji u čovekovoj duši. I što više pružamo energije, brinući o sebi i drugima, time je više dobijamo iz viših planova. Ako čovek odustane od svojih snova, svog razvoja, mnogovrsnih oblika pružanja energije, on će biti kažnjen iz viših planova, a tada će od njega biti oduzeto čak i ono što ima. To jest, njegova unutrašnja energija će se smanjiti, a on će se razboleti i umreti.

Ali postavlja se drugo pitanje: Isus Hristos se nije branio kada su hteli da ga ubiju, On nije ništa uradio da se spase: znači, On se uopšte nije borio? Taj ispravan zaključak, izведен površnim tumačenjem, može da se ispostavi kao potpuno pogrešan ukoliko pogledamo dublje. U stvari, Isus Hristos se borio, vrlo aktivno se borio. Ali On se borio ne toliko za Svoje spasenje, koliko za spasenje drugih, za najvažnije spasenje - koje nije u sadašnjosti, već u budućnosti. Da bi se spasila budućnost, sva energija mora biti usmerena na ljubav, a ne na agresiju prema ljudima ili upravljanje njima. Ali, sačuvati osećaj ljubavi kada te izdaju, kada te zlostavljaju, muče i ubijaju, bilo je nedostizno za ljude tog vremena. Oni su razmišljali samo o spoljašnjoj zaštiti. O tome, da duša, lišena ljubavi, umire, a nakon toga je na propast osuđeno i telo, oni nisu imali predstavu. Isus je stalno govorio učenicima o nedopustivosti suzbijanja ljubavi i onih želja i snova, koji su povezani s njom.

Šta je vera? To je neprestano ulaganje energije u ono u šta veruješ. „Tražite, i daće vam”, - govorio je Hristos. - „Tražite, i naći ćete; kucajte, i otvoriće vam se”. Možemo sputavati želju da budemo bogati, suzbijati požudu i halapljivost, ali ljubav u svojoj duši nikada ne smemo suzbijati. Životinjsku prirodu je neophodno suzbijati i vaspitavati, ali božansko u duši je nedopustivo suzbijati.

Ispričaću vam jednu priču: despotski vladar, koji je živeo na Istoku, teško se razboleo. Svi iscelitelji su se utrkivali, pokušavajući da mu pomognu, ali niko nije u tome uspeo. Na kraju su pozvali iscelitelja, koji je bio u nemilosti vladara, i kog je vladar pre toga ponizio i uvredio. Rekao je da će ga izlečiti, ali je zatražio da ih ostave nasamo. Kada je uslov ispunjen, iscelitelj je počeo da se smeje i ruga caru: „Konačno mogu da ti se osvetim”, - likovao je. Zatim ga je pljunuo u lice i, za kraj, otkopčao pantalone i pomokrio se po njemu. Eksplozija revolta i besa kod vladara je bila takva, da kada je video da iscelitelj beži, načinio je

napor da se pokrene i paraliza je počela da prolazi. Vratila mu se snaga i energija, pa je, skočivši na konja, pohitao da sustigne onog, koji ga je naljutio. I, odjednom, neočekivano je počeo da se smeje, shvativši da je ozdravio. Na prvi pogled, pacijenta su izlečili gnev i mržnja, ali zapravo ga je spasla energija usmerena na zaštitu. Tek kasnije se pretvorila u gnev i mržnju.

Druga priča. Jednoj ženi je umiralo dete, bolesno od poliomielitisa. Majka je pozvala nekoliko lekara, da bi održali konzilijum i rekli kakve su detetove šanse. Oni su pregledali nesrećnog dečaka i saopštili majci da joj je dete osuđeno na smrt, da mu je ostalo svega tri dana života. „To je neizbežno, i potrebno je da to shvatite i prihvate” - rečeno je ženi. Majka je ridala, a dečak je ležao u postelji i gledao kroz prozor. Veoma je želeo da vidi zalazak sunca, ali visoka škrinja, koja je stajala pored prozora, smetala mu je u tome. On nije rekao majci da zna sve o svojoj bolesti. Zamolio ju je da pomeri škrinju. Pola dana je bila zauzeta pokušajima da je pomeri, a sin joj ništa nije objašnjavao. On nije odustajao od želje da živi. Hteo je da bude srećan, da vidi zalazak sunca. I, njegova majka, umesto da upadne u depresiju i očajanje, bila je prinuđena da se gnjavi sa škrinjom, ulazući fizičku i nervnu energiju. Zatim je dečak izgubio svest, i tri dana se nalazio u komi. Nakon toga, oporavio se i počeo da pomaže drugim ljudima. To je bio poznati američki psiholog Milton Erikson.

On je shvatio da je njegov glavni zadatak - probuditi u ljudima unutrašnju energiju, pomoći im da odbace sve što smeta toj energiji da slobodno protiče i transformiše okruženje. Ispostavlja se da su naši neuspisi i gubici u životu određeni našim pogrešnim stavom prema njemu. Psihološki treninzi Eriksona omogućili su reprezentaciji SAD pobedu na Olimpijadi 1980. godine.

Isprva je on posmatrao ponašanje strelaca. Nakon deset pogodaka u centar, strelac je počinjao da promašuje. Nakon dostizanja određenog rezultata, osećao je strah i prestajao da veruje u sebe. Pojavile su se sumnje u sopstvene mogućnosti i rezultati su se naglo pogoršavali. Psiholog je pomagao sportistima da prevaziđu psihološku, a time i energetsku barijeru. On ih je učio da zaborave na deset uspešnih pogodaka, a da svu energiju usmere na jedanaesti. Strahovi, sumnje i nesigurnost su nestajali, dolazilo je do porasta energije. Uporedo s njom, poboljšali su se i rezultati. Deset, petnaest, dvadeset, dvadeset

pet, trideset, trideset pet - broj pogodaka se povećavao za desetinu. Čovek je prestao da u svojoj svesti zadržava sve pucnjeve i sve pogotke u metu. Razmišljaо je samo o jednom hicu, a sve drugo je radila podsvest.

Sledeću priču sam pročitao u jednoj knjizi. Dogodila se tokom rata, kada su u bolnicu dovezli pilota na smrтi. Lekari su ga pregledali i zaključili: dani su mu odbrojani. Na nosilima su ga preneli u hodnik i ostavili tamo da umre, ne obavljujući prethodno nikakvu operaciju. Ranjenik je neprekidno stenjao i tražio da piye vode. Medicinska sestra, koja je prolazila tuda, sažalila se na njega i donela mu je iz operacione sale čašu vode. Ranjeni pilot ju je požudno pio, a zatim je počeo da medicinskoj sestri upućuje komplimente, pa čak i da je miluje, s očiglednom željom da s njom nastavi poznanstvo. Zatim je počeo da traži da ga operišu, jer je želeo da živi. Lekari su raširili ruke, ali su popustili pred željom pacijenta. Operacija je protekla normalno i ranjeni pilot je preživeo. Kasnije se saznao razlog za takvu radost umirućeg čoveka. Medicinska sestra mu je greškom dala da popije čašu alkohola, umesto vode.

Alkohol dovodi do oslobođanja energije, te se zbog toga kod osobe pod dejstvom alkohola, pojavljuju euforija i radost. Konzumiranje alkohola tokom kraćeg vremena, može da aktivira najviše resurse organizma. Ukoliko se često upotrebljava, naprotiv, može da isuši i umrtvi organizam. U primeru s pilotom, alkohol je bio okidač: blokirao je bol i aktivirao mu želju da preživi. Otvorio se izvor unutrašnje energije. Energija se pokrenula i to je dovelo do spasenja.

Zaključak je jednostavan: zdrava osoba je ona, koja ne uništava svoju unutrašnju energiju uninijem, lošim mislima o sebi i svojoj sudbini. Zdrava osoba je ona, koja ne potiskuje svoje želje i ne okreće leđa svojim snovima. Zdrava osoba je ona, koja ne potiskuje najvišu energiju ljubavi osuđivanjem, ljuntnjama, strahovima i uninijem. Čini se da je sve jednostavno. Najvažnije je održati visok nivo energije i realizovati ga. Zbog čega onda ljudi to ne čine? Zašto je u svetu toliko bolesnih, nesrećnih i neuspešnih ljudi?

VASPITAVANJE DRUGIH

Sećam se jednog mladića koji je došao kod mene na konsultaciju.

- Odmah želim da vam kažem da nemam zdravstvenih problema, - rekao je, - i, generalno, nemam neke naročite probleme. Samo želim da me pregledate.

Slegnuo sam ramenima:

- Hajde da probamo.

Prvo što sam video u njegovoj auri, bila je skoro crna kvadratna mrlja u zoni, koja je povezana sa sudbinom. Smrt žene. „Odakle u njemu takva neverovatna agresivnost prema ženama”? - pomislio sam. - Čini se da je u prošlom životu nekoga ubio ili je tukao ženu koju je voleo. Zanimljivo, zašto?” Dalja dijagnostika je pokazala uzrok. U jednom od prošlih života, ovaj čovek je živeo u Izraelu, i bio je veoma pobožan. Ispunjavanje zapovesti je uzdizao do apsoluta i bio je spremjan da ubije ženu u slučaju preljube. Pravednost je za njega bilo mnogo značajnija od ljubavi.

Ali, deca se ne rađaju iz pravednosti ili poštovanja principa, već iz ljubavi. I evo, pre začeća dece, data mu je prilika da prođe kroz iskušenje i ljubav prema Bogu stavi iznad svega. Umesto toga, on je omrznuo ženu, kroz koju je došao krah njegovih predstava o moralu i pravičnosti. Znači, njegova deca su životno neodrživa i teško da će u ovom životu uopšte imati porodicu. Očevidno je da nije mogao da prihvati bol, koji mu nanose žene. Ali pre ili kasnije, iskušenje će svejedno morati da prođe. Da bi olakšao ovaj zadatak, on, očigledno, mora da izgubi svoju duhovnost i principijelnost. „Kod njega mogu nastati psihički problemi - razmišljao sam, posmatrajući pacijenta - i najverovatnije oni već postoje. Može da se pretvori u duševno beskrupuloznu osobu, da se bavi krađom, to jest da objektom klanjanja ne učini duhovnost, već novac. U svakom slučaju, njegovi postupci moraju na neki način da budu povezani s kršenjem moralnih normi”.

Mladić se osmehuje, gledajući me:

- Pa, šta ste videli u mom polju, šta možete da mi kažete?

- Prvo, želim da vam postavim jedno pitanje. Recite mi, kako kod vas stoje stvari sa ženama?

Gledao me je, žmirkajući:

- Nikako. Ja sam homoseksualac.

- Onda ću vam postaviti drugo pitanje. Kakvim poslom se bavite?

Razmislio je neko vreme, a zatim odgovorio:

- Moj posao je vezan za organizaciju rada porno sajtova. Takođe, rešavam niz pitanja, vezanih za internet - borba sa spamom, hakovanje i tome slično.

- Teško će vam biti da poverujete - rekao sam, - ali vremenom možete da promenite ne samo radno mesto, već i seksualnu orijentaciju. To će biti teško, ali je moguće.

Ispitivački me je pogledao i rekao:

- Recimo da bih želeo da se promenim. Šta je pre svega potrebno da uradim?

- Prvenstveno je potrebno da se nikada ne odričete od ljubavi prema Bogu, svetu koji vas okružuje, drugim ljudima i sebi. Da nikada, ni pod kakvim okolnostima, ne potiskujete ljubav u svojoj duši. Sve ostalo su - sitnice.

Kasnije sam razmišljao o problemima ovog čoveka. Njegova unutrašnja energija je bila veoma velika, ali konflikt sa ženom koju voli, nije doveo do razvoja, već do degradacije. Što je više imao energije i što su snažnija bila osećanja prema ženi koju voli, time je strastvenije želeo da je ubije kada je otkrio da ga je prevarila. Dakle, nije dovoljno samo imati visoku energiju; potrebno je umeti pravilno je koristiti. Ispostavlja se da nesposobnost da stupamo u konflikt s bližnjima i svetom koji nas okružuje, može dovesti do teških bolesti i nesreća. Takođe, agresija može da se nagomila zbog pojačane vezanosti za ljudsku sreću. Razlog agresije može biti u pogrešnom odnosu prema Bogu, kao i nemogućnosti da stupamo u konflikt sa svetom koji nas okružuje.

Ali, kako se pravilno stupa u konflikt? Zar stvarno treba mirno gledati kako se žena, koja nam je bliska, ponaša neprilično i razvratno? Gledati kako postepeno degradira i ubija svoju dušu? Nalazimo se pred nerešivom kontradikcijom. Ali u Starom zavetu je rečeno da su potomci bludnice prokleti do devetog kolena. I tolerisanje raspada duše - takođe predstavlja zločin. Tada proizilazi da je i u slučaju oprاشtanja i

prihvatanja, kao i u slučaju neprihvatanja i izliva mržnje, čovek osuđen na patnju i bolesti. Dakle, na kraju krajeva, možda je potrebno oprostiti razvratnoj ženi i ne osuđivati je? To je ipak bolje, nego je mrzeti i želeti joj smrt.

Evo šta je napisao u svojoj knjizi Sveti Luka (Vojno-Jasenicki): „Primeri da se duh nasleđuje, poznati su i nesumnjivi. Dvadesetih godina prošlog veka, u Americi je živila mlada žena, izuzetno razvratna. Još u mladosti je osuđena na smrtnu kaznu vešanjem, ali je izbegla kaznu, udala se i rodila mnogo dece. Nakon šezdeset godina, imala je osamdeset direktnih potomaka. Među njima, dvadesetoro je bilo kažnjavano za prestupe, a preostalih šezdeset su bili alkoholičari, ludaci, idioti i prosjaci”.

Već krajem XVII veka, primećeno je da se u poznatoj francuskoj porodici Lemuane, naslednim putem prenose najplemenitije osobine. To je jedna od onih porodica, u kojima se rađaju, čini se, samo zbog pravde i milosrđa, u kojima se vrlina prenosi krvlju, neguje savetima i podstiče velikim primerima.

Istorija starih rimskih carskih poroda, kao i kraljevskih španskih i francuskih, poseduje mnogo poznatih, istaknutih primera moralne i intelektualne degeneracije.

I dalje sam zaokupljen mislima. Ispada kao neka vrsta ultimatum: u prvom slučaju - agresivnost prema drugima, a u drugom - prema sebi. Šta izabrati?

Najzanimljivije je to što izlaz postoji, samo što nije primetan na prvi pogled. Na nivou unipolarne svesti, kada čovek može da radi samo u jednom režimu: potčinjavanja ili potiskivanja - funkcioniše jezik ultimatuma, to jest maksimalnog konflikta, pri čemu je on nerazrešiv. Ako pređemo na novi nivo mišljenja, gde istovremeno funkcionišu dva suprotna procesa, to jest dve suprotnosti koje se međusobno bore - slika može izgledati drugačije.

Sećam se razgovora s jednim biznismenom. U jednom razgovoru sam rekao da sve ono što doživljavamo kao politiku, ekonomiju, biznis - nije ništa drugo do psihologija. U poslednje vreme, u svetu su se pojavile interesantne knjige, koje opisuju životno iskustvo bogatih ljudi. Nema sumnje, glup i lenj čovek ne može da bude bogat, već može biti samo sin, unuk ili praučuk bogate osobe. Ali sposobnost da se zaradi novac -

uvek je rezultat visoke unutrašnje energije, a glavni uzrok zašto ljudi postaju bogati - jeste njihovo umeće da pravilno razmišljaju, da su unutrašnje nezavisni. Ljudi često ne mogu da se obogate zato što nisu u stanju da promene svoj način razmišljanja.

Međutim, gotovo svi oni koji su stekli veliko bogatstvo nisu imali odlične ocene u školi i na fakultetu. Bila Gejtsa su izbacili s fakulteta i on nije imao visoko obrazovanje. Tek nedavno su mu ipak uručili diplomu, priznajući da, kao specijalista, nije tako loš. Skoro svi bogati ljudi, bez obzira na samopouzdanje i visoku intuiciju, u početku su se suočavali sa veoma velikim teškoćama.

Upravo im je iskustvo prevazilaženja neuspeha, preživljavanja u teškim uslovima, pomoglo da promene način razmišljanja. Naučili su kako da pokušaju ne jednom, već stotine i hiljade puta, što ih je i dovelo na taj nivo, gde bogatstvo i novac prestaju da budu sreća, već predstavljaju samo pokazatelj unutrašnjeg razvoja. Stereotipi koji su se utvrdili u zapadnom društvu, čvrsto vezuju bogatstvo čoveka za novac. Ali nije san svakog čoveka da postane biznismen. Možete biti odličan inženjer, slikar, muzičar. Istina, često takvi ljudi skoro da nemaju novca - društvo ne uspeva uvek da proceni talenat.

Dakle, jedan od glavnih uslova unutrašnjeg čovekovog bogatstva, jeste sposobnost da se razvija i usavršava, da ne zavisi od nagrade. U indijskoj filozofiji to se naziva nevezanošću za plodove rada. Ako svoj status i svoju unutrašnju energiju čovek vezuje samo za zaradu, on ne može dalje da se razvija. Svi oni, koji su mnogo postigli, nikada nisu energiju svog delovanja i ciljeva vezivali za zaradu, promociju, popularnost i tako dalje.

Gurđijev ima jednu interesantnu priču: učenik je došao kod učitelja i rekao da hoće da spozna najviše istine. Učitelj se složio. „Reći će ti gde treba da podješ kako bi video potpuno harmoničnog čoveka, onoga što je dotakao najvišu istinu koja ga je postepeno učinila tako harmoničnim”, - rekao je on. - „Taj čovek radi na gradskoj pijaci, kao kasapin mrtvih lešina. Idi i pogledaj kako radi, kakvi su mu pokreti i tada ćeš i ti dotaći istinu”.

Vratimo se na moj razgovor s biznismenom.

- Naše psihičko stanje određuje naše sposobnosti i nivo unutrašnje energije - rekao sam mu.

Moj sagovornik je klimnuo glavom:

Apsolutno se slažem. Dakle, imam energije napretek. Sa sigurnošću mogu da kažem da sam veoma inteligentna osoba i da imam mnogo iskustva u biznisu. Ali, stalno me prate neuspesi. Nedavno sam napravio spisak poslova koje sam organizovao i koji su se uspešno završili. Moj ideo je iznosio oko milijardu dolara. Ali na neki neobjašnjiv način, ili sam u poslednjem trenutku napuštao posao, ili se situacija razvijala tako, da sam gubio novac.

Posedujem sve, - rekao je uzbudeno, - iskustvo, energiju, pamet, informaciju, kontakte, a nema lopate za zgrtanje novca. Gde je ta lopata?

Posmatram ga i razmišljam da je u pravu. Zaista, zašto ga prate neuspesi? Zašto mu se zatvaraju veoma profitabilni poslovni projekti? Potrebno je ozbiljnije se pozabaviti ovom problematikom.

- Koji su bili tvoji poslednji neuspesi?

Raširio je ruke:

- Evo, reći će ti. Nekoliko godina sam razrađivao veoma perspektivan poslovni projekat. Sve sam organizovao, okupio različite ljude. Da, opterećenja su bila velika i u jednom trenutku mi je bilo muka od čitave te gungule. Osetio sam da neću i ne mogu više time da se bavim. Sve sam predao svojim prijateljima, bez ikakve nadoknade, i napustio projekat. Nakon petnaest dana projekat je krenuo, i moj ideo, vredan dvadeset miliona dolara, izmakao mi je ispred nosa.

Usredsradio se, pogleda uprtog ispred sebe:

- Druga situacija: razrađujem poslovni projekat. Pokrećem veze, pronalazim prave ljude. Privlačim poznanike, koji mogu da ulože novac u projekat. Svake godine, projekat bi trebalo da donese profit od minimalno desetak miliona dolara. I, čime se sve završava? Kada je bilo potrebno da se potpišu papiri, moji poznanici, potencijalni investitori, ponudili su mi ne 50%, ne 40%, i ne 20%, već su mi obećali samo menadžersku platu.

Raširio je ruke:

- Rekao sam: društvo, evo vam sva dokumenta, evo informacija, telefona. Nastavite sami, ja izlazim iz posla.

- I, šta se dalje desilo? - radoznalo sam ga upitao.

On se nasmejao:

- Ušli su u taj posao i do sada su izgubili oko dvadeset pet miliona dolara. Projekat još uvek ne donosi novac. Napravili su nekoliko grešaka, zato što nisu u potpunosti kontrolisali situaciju. Ne samo što su ostali bez profita, nego su upali i u minus.

Opisao je još nekoliko situacija i malo po malo mi je sve postalo jasno.

- Može izgledati čudno - rekao sam mu - ali ti sam odbacuješ lopatu, koja bi mogla da zgrće novac. Razlog je u tvojoj nesposobnosti da stupaš u konflikt. Svaki biznis predstavlja komunikaciju s ljudima, što znači da je potencijalno konfliktan. Konflikt se ne javlja samo na spoljašnjem planu, već i na unutrašnjem, emotivnom. Nesposobnost ulaska u konflikt dovodi do nagomilavanja unutrašnje agresivnosti. I što su veća primanja koja ostvaruje čovek koji nema sposobnost da se sukobljava, time je to opasnije za njega i njegovu decu. Novčana dobit, kao podstrek za samosavladavanje, mora da ojača tendenciju razvoja, a ne degradacije. Što osobi kod koje se pojačava unutrašnja agresivnost posao ide uspešnije, manje su šanse da ima zdravu decu.

U prvom slučaju, nesposobnost stupanja u konflikt dovela je do nagomilavanja agresivnih emocija, što je opasno po život. Pritom je jaka želja da se napusti posao, nastala neposredno pre ostvarenja novčane dobiti. Proradio ti je nagon samoodržanja, a spolja je to izgledalo kao tvoj veliki neuspeh.

Sagovornik me je znatiželjno posmatrao:

- Zar se može naučiti kako ispravno ući u konflikt? Kako to učiniti?
- Sada ću reći - odgovorio sam - ali počeću izdaleka.

Poslednjih nekoliko godina, svake zime putujem sa sinom na skijanje u Austriju. Tamo postoje izvori radona, i u hotelu se mogu koristiti lekovite kupke. Kada sam prvi put pročitao anotaciju njihovog terapeutskog efekta, veoma sam se iznenadio. Dolazilo je do značajnog poboljšanja kod Alchajmerove bolesti, to jest senilne demencije,

Parkinsonove bolesti, impotencije, bolesti zglobova, itd., itd.

Zainteresovao me je mehanizam ozdravljenja. Počeo sam da pratim kako sopstveno, tako i polje drugih osoba pre i posle kupke, i došao do zaključka da se sve krije u unutrašnjoj čovekovoj energiji.

Radon emituje blagu radijaciju, koja protresa ne samo čovekovu fizičku, već i strukturu polja. Dolazi do neprimetnog, ali veoma snažnog stresa. U takvim okolnostima, čovek se podsvesno fokusira na ljubav, na ono što može da ga spase. Dolazi do rasplamsavanja energije, koja dovodi do izlečenja bolesti, pa čak i do podmlađivanja. Kada čovek više puta primenjuje takve kupke, on se podsvesno preorijentiše, prelazeći na viši energetski nivo i to za njega postaje uobičajeno.

Uzgred da napomenem da je za naučnike bila neobjašnjiva sledeća činjenica: svi znaju koliko je opasna radijacija. Ona može da dovede do neplodnosti, impotencije, neizlečivih bolesti. Pa, tako za posao u černobiljskoj zoni, često su se prijavljivali oni, koji nisu imali šta da izgube. A onda, iznenada, posle takvog posla, neplodne žene su počele da rađaju, a impotentni muškarci su postajali normalni, zdravi muškarci. Dakle, radijacija može biti korisna, ali je to na neki način povezano sa unutrašnjim čovekovim stanjem.

Čuo sam priču o spasiocima, koji su radili u zoni reaktora i primili smrtonosne doze radijacije. Lekari su im ponekad iskreno saopštavali da nemaju šansu da prežive, da su osuđeni na propast. Takvim osobama je preostalo još samo da na kraju sebi priušte sreću, naravno, pod uslovom da su shvatali da svaki minut života predstavlja - sreću. Često su se opijali da bi isključili svest, koja im je neprestano ponavljala: uskoro ćeš umreti. Jednog od njih, koji se predao alkoholu, nakon mesec dana, prijatelji su izvukli iz kuće: pošto još nije umro, hajdemo kod lekara na pregled. U bolnici su bacili njegov zdravstveni karton, jer šanse da preživi nije bilo. Morao je da otvori novi. Potpuno neočekivano, analize su pokazale da je bio zdrav. Neprestano delovanje pozitivnih emocija, odsustvo straha s jedne i veliki stres u vidu radijacije s druge strane, doveli su do takvog rezultata. Aktivirala se životna energija, koja je neutralisala sve posledice zračenja.

Ali to nije sve - rekoh, posmatrajući mog klijenta. - Na televiziji su prikazali šokantnu informaciju, istina, čas posle ponoći. Kao i obično, sve gadosti, naizmenično s reklamama - prikazuju uveče, a dobre stvari -

noću, kada svi spavaju. Dakle, u noćnom programu su prikazali ljudi koji su se vratili da žive u černobiljskoj zoni. Zamisli prizor: operateri idu ulicom, Gajgerov brojač na skali pokazuje da je svuda ozračeno. Ulaze u kuću, u kojoj žive vernici, a na zidovima vise ikone - brojači čute, zračenje je - nula. To je nemoguće, ali je istina. Tamo, gde su štala, šupa, - zračenje je isto kao na ulici, ali u kući u kojoj vise ikone, radijacije nema.

Nastavio sam:

- Jednog jutra, moj sin i ja smo sedeli u restoranu hotela.

Prethodno sam dostigao stanje nevezanosti, neophodno za dijagnostiku, pogledao njegovo polje i bio zapanjen jer sam video snažne deformacije: eksploziju agresivnosti prema svetu i snažan program samouništenja. Zaprepašćeno sam gledao njegovu auru i ništa mi nije bilo jasno. Znam da u poslednje vreme nije imao stresne situacije, niti snažnih uvređenosti. Ipak, situacija je bila izuzetno opasna i problem je morao da se razreši. Pokušao sam da ustanovim odakle dolazi ova negativna energija, koja situacija je izazvala takvu erupciju agresivnih emocija. I, iznenađeno sam video da se situacija ne nalazi u prošlosti, već u budućnosti. To su bile radon kupke. To jest, unutrašnji emocionalni disbalans radioaktivno zračenje čini neverovatno opasnim. Eto zbog čega za neke ljudi, čak i male doze zračenja, mogu da budu smrtno opasne.

Znaš li šta je najzanimljivije? - pitao sam sagovornika. - To što stres, koji organizam dobija od radijacije, izgleda isto kao i stres prilikom izdaje voljene osobe, propasti idealja, nepravedno nanete uvrede. To jest, čovek, koji je vezan za duhovnost, sa izoštrenim osećajem za pravdu, idealista, čak i od najmanjih doza radijacije može da dobije neizlečive bolesti. Shvatio sam da moj sin nipošto ne sme da primenjuje radon kupke, ali sam onda počeo stvari da posmatram logički. Izbegavanje stresa pruža samo privremeno olakšanje zato što je to pokušaj da se pobegne od konflikta. Ali, pre ili kasnije, konflikt će se svejedno dogoditi.

Zatim smo on i ja pokušali da uradimo sledeće: da kroz pokajanje i molitvu otklonimo sve uvrede koje su nam naneli bližnji, nezadovoljstva samim sobom i sudbinom. Bilo je potrebno s ljubavlju prihvati krah idealja i najviših osećanja. Posle nekog vremena, bio sam iznenađen kada sam primetio da je njegov organizam počeo drugačije da reaguje na

naredne radon kupke. Prolazak kroz buduće stresne situacije podigao se na neophodnih 50-70%.

Ove godine, početkom februara, ponovo smo otišli u Austriju. Ja sam skijao, a moj sin i njegov priatelj su vozili snoubord. Ponovo smo zakazali radon kupke. Po navici, opet sam dijagnostikovao njegovu unutrašnju pripremljenost na stres. Pokazalo se da je nedovoljna - samo 30%. Uzrok je bio u nepodnošenju stresa prilikom omalovažavanja duhovnosti, plemenitosti i idealja. Bio sam uznemiren. Kroz pokajanje je moguće ukloniti nagomilane uvrede i osude, ali šta činiti ako se u komunikaciji s ljudima ponovo nagomilaju?

U hotelskoj sobi sam sinu rekao da sedne da bismo razgovarali.

- Kakav je tvoj odnos s prijateljem?

Slegnuo je ramenima i pogledao u plafon:

- Potpuno normalan, sve je u redu.

- A zašto ga onda i dalje osuđuješ?

On se branio negiranjem:

- Ma, tata, to su besmislice, ne obraćaj pažnju.

- To nisu besmislice, - insistirao sam. - Razdražljivost i osuda su - buduća bolest. Radon kupke mogu da ubrzaju ovu bolest, a ja uopšte ne bih želeo da dođe do toga. Još jednom, objasni mi zašto osuđuješ prijatelja.

On se s dosadom mrštio, a zatim je progovorio:

- Pa, on često ispoljava egoizam, nepažljiv je prema meni, preterano je ambiciozan, stalno nekoga pritiska kako bi unapredio svoj status, često kasni, pa moram dugo da ga čekam.

- Sve je jasno - odgovorio sam mu. - Znaš li u čemu je tvoj problem? Ti smatraš da su plemenitost i ispravnost - definitivno dobri. Međutim, to ima i svoje nedostatke. Na primer, čovek, koji je duhovan, moralan i ispravan, daleko češće osuđuje druge, jer sebe smatra ispravnim. Pred Bogom nema ispravnih i krivih. Svako ko smatra sebe apsolutno ispravnim ili krivim, odriče se od Boga.

- Dobro, dobro, - odgovorio je. - Bolje mi objasni kako da se ponašam prema njemu.

- Uzmimo na primer dve osobe: prva je gruba i egoistična, a druga je ispravna i principijelna. Koja će biti boljeg zdravlja? - I odmah sam mu odgovorio: - Gruba. Ona ne guši energiju ljubavi, ne zaustavlja je. Kod nje je ta energija nekultivisana. Ona još uvek nije naučila pravilno njome da upravlja. A ispravan i principijelan čovek se lišava ljubavi i gubi najvišu energiju. Ako ne veruješ u Boga, biti ispravan i principijelan je opasno po zdravlje. Ali, to ne izaziva samo bolesti. U vreme sovjetske vlasti, prvenstveno su ubijali upravo najintelligentnije, principijelne i duhovne. Što je ateista bio intelligentniji, duhovniji i talentovaniji, time je bio opasniji za okruženje. Dakle, duhovnost, principijelnost i plemenitost su takođe bogatstvo koje može biti opasno ako se prema njemu pogrešno postavimo.

- Pa, dobro, dobro, - rekao mi je - ali ipak, kako da se postavim? Da ne obraćam pažnju na takvo ponašanje?

Zavalio sam se udobnije u fotelu.

- Sada ću ti navesti nekoliko modela interakcije sa situacijom. Možeš odabratи bilo koji.

Dakle, postoji konflikt - otpočeo je razvoj.

Prvi model ponašanja: osoba je ljuta, uvređena, iznervirana i to je pokreće na aktivna dejstva.

Drugi model: osoba je ljuta, uvređena, ali ništa ne preduzima. I ukoliko u prvom slučaju u njoj raste mržnja prema drugima, tada u drugom dolazi do izliva mržnje prema sebi, nagomilava se uninije, nespremnost za životom, otpočinje depresija.

Postoji i treći model ponašanja: neulaženje u konflikt. Osoba se ne ljuti, ne vređa se, i ne preduzima ništa.

Četvrti model ponašanja: osoba nije ljuta i nije uvređena, ali preduzima aktivne korake da promeni situaciju.

Peti model ponašanja: osoba razume da situaciju nije moguće odmah promeniti, tako da ona, pre svega, počinje da menja sebe.

Kao što znaš, najbolji model ponašanja predstavljaju aktivna dejstva, s ciljem promene sveta koji nas okružuje, sa unutrašnjom dobrodušnošću. Kada razmišljamo na jednodimenzionalan način, možemo izabrati samo jednu od dve pozicije: ili se naljutiti na grubog čoveka i suprotstaviti mu se, štiteći sebe i braneći svoje interese, ili mu se potčiniti i popustiti, postepeno se lišavajući snage i energije.

Čovek sa jednodimenzionalnim načinom mišljenja, može biti gospodar ili rob. Na višem nivou razmišljanja, možemo biti agresivni spolja i dobri iznutra, to jest kombinovati u sebi dve suprotnosti. I tada se agresija i potiskivanje druge osobe pretvaraju u njeno vaspitanje.

Tada, u konfliktnim situacijama, mi ne pritiskamo drugog i ne susprežemo sebe - već vaspitavamo i sebe i njega. Svaki proces komunikacije među ljudima uvek je proces vaspitanja. I u konfliktu, bez kojeg nije moguć razvoj, energija mora da odlazi, ne na uništenje drugog ili sebe, već na vaspitanje.

Da bismo vaspitali drugog, potrebno je usvojiti samo nekoliko ključnih principa:

1. Uvek sačuvajte ljubav. Zašto? Zato što vaspitanje podrazumeva promenu čoveka, a promena je bez ljubavi nemoguća. Ako nema ljubavi i dobrodušnosti u vaspitnom procesu, tada se surovost brzo pretvara u uništenje.

2. Čovek se ne može odmah promeniti. Zato je u vaspitanju neophodno strpljenje i višestruko ponavljanje pokušaja. Pre ili kasnije, svaki čovek će se promeniti.

3. Pre nego što nekoga izgrdimo, treba ga uvek pohvaliti. Ako otpočnemo sa optužbama i zamerkama, momentalno se rasplamsava odbrambena reakcija, i tada se osoba neće promeniti.

Postoje dve sheme vaspitanja. Prva je primitivna, na životinjskom nivou - pokušaj vaspitavanja putem pokude i kazne zbog greške, zbog onog lošeg. Ovo potiskuje unutrašnju energiju i minimalizuje mogućnost razvoja. Drugi model je višeg nivoa. Umesto da grdimo zbog lošeg, potrebno je da hvalimo za dobro. Mnoge žene pokušavaju da vaspitavaju muževe stalno ih grdeći, prekorevajući i ispoljavajući nezadovoljstvo, a potrebno je da nauče kako da ih hvale za dobro.

Svadljive, neprestano nezadovoljne žene - neuspešni su učitelji. Ali njihova nesposobnost da stupaju u konflikt, može da se preokrene u bolesti i nesreće njihove dece. U Zakoniku Manua, koji u Indiji postoji još od davnina, govori se o tome da ako je žena neplodna, posle nekoliko godina dopušteno je oženiti drugu ženu; ako žena rađa decu koja umiru, posle deset godina je dozvoljeno ponovo se oženiti; a ako je žena svadljiva, druga žena se može pronaći odmah.

Tako sam podučavao sina kako da stupa u konflikt i ispričao mu o osnovnim principima vaspitanja. Sledećeg dana opet je trebalo da idemo na radon kupke. Uobičajeno sam dijagnostikovao njegovo stanje i bio sam iznenađen: polje je bilo veličanstveno, spremnost za podvrgavanje stresu - 130%, to jest - sa zalihom.

- Šta si to radio danas? - pitao sam ga u neverici. - Da li si imao konflikt s prijateljem i oprostio mu? Objasni mi, šta se dogodilo?

Uместо odgovora, on se samo nasmejao:

- Samo sam ga vaspitavao.

- Pa, - nastavio sam obraćajući se biznismenu, koji je sedeo pored mene, - naša uvređenost, zloba i mržnja - samo su primitivni oblici vaspitanja, komandovanja drugim ljudima. Na niskom nivou energije, oni su prirodni i ne predstavljaju naročitu opasnost, ali na nivou svesti, na koji mi moramo preći, takvi načini konflikta nam jednostavno oduzimaju šanse za opstanak.

Postoji japanska mudrost koja kaže: u sukobu ne treba tući kamenom, već vodom. To znači sledeće: voda može da se menja, a kamen - ne može. Osećaj važnosti, nepokolebljivosti, nadmoći, suština je kamena, i on će je braniti. U kamenu postoji jedan obrazac ponašanja, jedan način povezanosti sa okruženjem, a u vodi postoje stotine i hiljade. Zbog toga će voda uvek pobediti kamen. Klanjanje budućnosti, to jest principima, idealima, pravdi, čoveka pretvaraju u kamen. Ono čemu se klanjamo, treba da bude neponovljivo. Nemoguće je istovremeno trčati u nekoliko pravaca. Što se čovek više klanja budućnosti, ostaje mu manje mogućnosti za razvoj. Na kraju, opstaje samo jedan model, jedna varijanta razvoja. Čovek počinje panično da se plaši raspada tog modela i mrzi svakog koji bi mogao da mu poremeti planove. Univarijantnost događaja čini ga neverovatno ranjivim i dovodi

do pada njegove energije, usled čega dolazi do postepenog gašenja i gubitka budućnosti.

Ako se čovek klanja ljubavi, tada on može imati desetine i stotine scenarija razvoja budućnosti. Što je viša energija, više je varijanti mogućih situacija. Čovek prestaje da bude rob budućnosti. Dakle, polazna tačka za vaspitanje drugog čoveka mora biti ljubav, a ne principi, ideali i pravednost. Potrebno je pokazivati optimizam i strpljenje, i preduzimati mnogobrojne i najrazličitije pokušaje rešavanja konflikta.

Ako ovaj način razmišljanja primenimo u biznisu, rezultati će biti odmah vidljivi. Da bi zamišljeni projekat bio uspešan, potrebno je promodelovati najrazličitije negativne posledice, to jest simulirati mogući raspad planova u budućnosti. Ali ako se osoba moli za budućnost, njen krah nikada neće moći da prihvati. Za takvog čoveka je neverovatno bolno i da zamisli neki problem u budućnosti, kod njega je u svesti uništen mehanizam povratne sprege.

Malo dete hoće da puži ispod kreveta, ali bolno udari glavu o njega - to je mehanizam povratne sprege. Bol nas podseća na to da je slika sveta koji nas okružuje nesavršen model. I bol signalizira o tome, podstičući dete da se razvija. Ako bi se otklonio bol i ostavile samo pozitivne emocije, slika sveta i model ponašanja postali bi nesalomivi, statični, i razvoj bi se zaustavio. Zatim će sve to zasigurno doživeti propast, ponekad zajedno sa zdravljem i životom. Zato je u Rusiji poznata poslovica: „Hteli smo najbolje, a ispalo je kao i uvek”. U Sovjetskom Savezu su se svi klanjali budućnosti i pokušaj da se uključi povratna sprega, protivrečila je ideji komunizma. One, koji su sumnjali u nepokolebljivost planova komunističke partije, koji su se rukovodili zdravim razumom i pokušavali da proanaliziraju moguće greške i slabosti, bili su jednostavno ubijeni. I danas, ljudi iz navike prave planove, ne razmišljajući o njihovim posledicama.

Zašto se biznismeni, od pametnih, energičnih ljudi snažne volje, često pretvaraju u beskrupulozne, bezobzirne i pohlepne? Odgovor je jednostavan: onaj, koji je vezan za budućnost, ne opstaje u biznisu. S obzirom na to da poništenje zavisnosti od budućnosti kroz ljubav mogu da učine samo pojedinci, većina će početi da se klanja ne budućnosti, to jest duhovnosti i pravednosti, već svojim željama, novcu i materijalnom zgrtanju, i kod njih će se naglo poboljšati finansijski poslovi. Ali pritom se

često dešava duševna, moralna degradacija. Sve dok nije razvijen duhovni potencijal, stvari će ići više-manje normalno, ali kod dece i unučadi mogu da se ispolje vidljivi znaci degeneracije.

Jedan bogataš mi je nedavno postavio veoma interesantno pitanje: zašto je kod prve generacije bogatih ljudi uglavnom prisutna energija, volja, radna sposobnost, oni zarađuju novac, postavljaju temelj? Zašto se kod druge generacije obično dešava otkrivanje brojnih mogućnosti: ispoljavaju se inteligencija, talenat i sposobnost? Ali kod treće generacije se pojavljuju očigledni znaci degeneracije, dolazi do gašenja voljnih kvaliteta i talenta?

Objasnio sam mu da se takva tendencija ne zapaža kod svih. Ako je porodica pobožna, pridržava se zapovesti i poštuje moralne norme, tada se materijalna i duhovna bogatstva, mogućnost njihovog razvijanja i akumulacije, ponekad prenose na nekoliko pokolenja. U ateističkim i nemoralnim porodicama, visok energetski impuls ne traje dugo. U ateističkom, to jest paganskom društvu, bilo kakva konfliktna situacija se rešava ili kroz podređenost, ili kroz gušenje protivnika, ili kroz njegovo uništenje. Socijalizam je isprva pokušao da pozajmi od hrišćanstva ideju vaspitanja i promene čoveka. Ali taj pokušaj je bio osuđen na propast, jer samo jednoboštvo može da ujedini apsolutno različite ljude i otvoriti mogućnost za njihovu promenu. U ateističkom društvu, hrišćanske ideje ljubavi, saosećajnosti, pomoći, vaspitanja i promene, prilično brzo su se izjaloile.

Prvobitni slogan „Čovek je čoveku drug, prijatelj i brat” postepeno je izgubio svoj smisao. U prvim godinama sovjetske vlasti, podrazumevalo se da ljudi u zatvorima i koncentracionim logorima treba da se prevaspitaju. Neprestano se govorilo o stvaranju novog, sovjetskog čoveka. Postepeno je reč „vaspitanje” zamjenjeno rečju „proganjanje”, „potiskivanje” i „represija”, a dvadeset godina posle Oktobarske revolucije, kompletno vaspitanje se svelo na sveopšte istrebljenje onih, koji se nisu uklapali u Prokrustovu postelju (proizvoljan oblik ili kalup u koji neko silom hoće da ugura neku stvar-prim.prev.) komunističkih ideja.

Paganizam je konačno uništil sve što su komunisti pokušali da pozajme od hrišćanstva. Uništene su nezavisne zajednice s kolektivnom

svojnom izgrađene na principu ranih hrišćanskih zajednica. Ostale su zadruge, koje su u potpunosti zavisile od paganske elite. Neverovatna okrutnost boljševičkih lidera bila je uslovljena njihovim načinom razmišljanja. Jedan od lidera države, Mikojan Gurjevič, 50-ih godina prošlog veka, u razgovoru sa rođacima je priznao da su svi na vlasti - jednostavno banda kriminalaca i ubica.

Zašto je odzvonilo socijalizmu? Zato što je za vaspitanje neophodno osetiti jedinstvo s drugim čovekom - tada se kazna neće pretvoriti u uništenje. A jedinstvo bez ljubavi je nemoguće. Povratna sprega se pojavljuje kada se bol, koji se nanosi drugoj osobi, doživljava kao bol koji se nanosi sebi. A za ovo je potrebno da nivo jedinstva i intenzitet ljubavi budu veoma visoki.

U hrišćanstvu je sve to postojalo. U socijalizmu, pak, ove tendencije su postojale samo na spoljašnjem nivou. Ateistički socijalizam po svojoj suštini uvek je bio duboko nemoralan. Zato je degeneracija bila prilično brza.

Nesposobnost stupanja u konflikt za mnoge ljudе se pretvara u gubitak porodice, zdravlja i sreće. Nesposobnost države da se sukobljava dovodi do daleko strašnijih posledica. Fašistička Nemačka je koristila paganski oblik konflikta. Zajednički jezik s drugim rasama i narodima ne može da postoji. Vaspitanja ne može biti. Dakle, put razvoja Nemačke samo je jedan - gaženje i uništavanje svih nesavršenih ljudi, razaranje i uništavanje opoziciono orijentisanih država. Da je Hitler uspeo da napravi atomsku bombu, posledice takvog načina razmišljanja bile bi katastrofalne za čitavo čovečanstvo. Ali, balansirajući na granici između Trećeg svetskog rata i nuklearnog rata, da li je čovečanstvo naučilo da se sukobljava? Do sada to nije vidljivo.

Pre nekoliko dana sam na televiziji gledao zapadni šou program koji privlači desetine hiljada gledalaca - američki boks. Publika vrišti, viče, maše rukama. Čuju se krizi „Ubij, ubij ga“. I, zdravi mladići na sceni demonstriraju kako se međusobno ubijaju. Publika je pomahnitala i aplaudira. Desetinama hiljada ljudi, a putem televizije i milionima, nudi se optimalan način rešenja sukoba - kroz uništenje protivnika. Ovaj šou sam video i ranije, što mi je omogućilo da primetim interesantnu tendenciju. Ranije nisu dirali sudiju, bez obzira koliko učesnici na sceni, koji pucaju od zdravlja, tuku jedni druge. Samo zamahnuti na sudiju ili ga

blago gurnuti, bilo je nešto nepojmljivo. Zatim su počeli da zamahuju na sudije. Kasnije su počeli da viču na njih i da ih vređaju. Na kraju su počeli da tuku sudije, a publika je pritom urlala i besnela još više. U poslednjem šou programu, sudiju su jurili po sceni, a zatim, na apsolutno zadovoljstvo mase, izbacili ga iz ringa. Zatim se dogodila veoma zanimljiva scena. Jedan od boraca je prišao drugom, glasno izražavajući svoje prividne zahteve - izgledalo je kao da podiže ruke i želi nagodbu. Ali videvši da se protivnik smirio i okrenuo, iznenada ga je udario s leđa i oborio. Ovaj se, padajući, srušio na devojku, koja je učestvovala u šou programu. Nakon što se borac pridigao, ona je ostala da leži. To je bio potpuno novi element kompozicije. Jasno je da se sve rezira i da se visoko profesionalni borci trude da ne povrede jedan drugog. Da, to je šou, namenjen oslobođanju adrenalina kod publike. Ali ako gledamo kako se živom čoveku odseca glava, adrenalin će se takođe oslobođati. U starom Rimu, tokom gladijatorske borbe, tako se i dešavalо.

Danas su mnogi zapadni šou programi suštinski nalik gladijatorskim borbama. Glavni cilj je - postići oslobođanje adrenalina kod publike i dokazati svoju fizičku superiornost nad drugim.

Pitao sam se zašto je potrebno tući sudiju? Zatim sam shvatio. Sudija koči međusobni osećaj nadmoćnosti rivala, želju da se uništi protivnik. Sudija - to je ljubav. On mora da oseća potpuno jedinstvo dvaju sukobljenih strana. On mora da pomogne da se unutrašnja energija ne usmerava na uništenje, već na razvoj, i neophodno je da nemilosrdno priguši svaki pokušaj vređanja, ponižavanja ili želje da se neprijatelj uništi. To jest, sudija pomaže da se proces sukoba pretvorи u razvoj, a ne u degradaciju.

U Japanu je postojao kodeks časti pod nazivom Bušido. U skladu s njim, protivnici nisu imali pravo da se bore, ukoliko su osećali mržnju ili prezir jedan prema drugom. To jest, čovek sa agresivnim emocijama nije imao pravo da se sukobljava pomoću pesnica ili mača. U današnjem svetu počinje da pobeduje kodeks beščašća. I, milioni ljudi sa oduševljenjem gledaju kako se u ringu krše moralna pravila. Naravno, to je igra, ali svrha svake igre je ovladavanje veštinama ponašanja u svetu koji nas okružuje.

U poslednje vreme, u ovu igru se ozbiljno uključuju države koje poseduju nuklearno naoružanje. Amerika, demonstrirajući svoje vojne mišiće, spremna je da slomi svaku državu, i, grubo kršeći međunarodne etičke norme, zahteva da joj pritom aplaudira Evropa. Kao najmoćniji i najveći borac, Amerika prestaje da obraća pažnju na mahanje rukama i povike sudije, a zatim mu prilazi i sočno ga pljuje u lice. Mislim da će čitalac pogoditi ko je ovaj sudija. To su Ujedinjene Nacije. Ako igrači prestanu da obraćaju pažnju na sudiju, oni se pretvaraju u gladijatore i u areni počinje da dejstvuje samo jedan zakon - zakon sile. Savremenom svetu, sa svojom tehničkom opremljenošću, takav način razmišljanja ne ostavlja nikakve šanse.

Sećam se mnogobrojnih zapadnih crtanih filmova, koji stotine miliona dece uče da stupaju u konflikt. Ali se ne sećam da su u ovim filmovima bili sižeći o vaspitanju, promeni, ljubavi i dobrodušnosti. Ranije je ključna ideja bila snaga, agresivnost i uništenje protivnika, danas je osnovna ideja - pravda, principijelnost, um, volja, potiskivanje i uništenje neprijatelja.

Država i umetnost ne uče ljudi da se sukobljavaju. Svuda trijumfuje sila, koja prelazi u gušenje i uništavanje drugog. U paganskom Sovjetskom Savezu, omladina se okupljala u horde po teritorijalnoj osnovi, i između tih hordi su se stalno dešavale tuče. U današnjoj Rusiji, omladina rešava konflikte na isti način, s obzirom da drugačije ne ume. Grupe mladih se naoružavaju gvozdenim šipkama, seku jedni drugima prste i probijaju glave.

Razvoj - to je uvek sukob. Ali kada sukob teče kao fašistički, paganski sistem gušenja i uništenja, mi znamo čime se to mora završiti. Činjenica da u zapadnim zemljama ljudi sve više uzimaju puške, pištolje i počinju da ubijaju svoje sunarodnike bez ikakvog vidljivog razloga - samo je posledica nesposobnosti da se stupa u konflikt.

Čovek suspreže sebe, svoju agresivnost, pritvorno se osmehujući i ponašajući se uljudno, ili nagomilani bes eksplodira i nastoji da uništi okruženje. Ogroman broj Amerikanaca, Švedana, Finaca, pogodjenih depresijom - rezultat su potisnute agresivne emocije. Država može da potisne i učini bezopasnim spoljašnji proces i spoljašnje agresivno rešenje sukoba, ali ona uporno ne želi da primeti da se spoljašnji zločin dugo priprema u čovekovoj duši i predstavlja odraz njegovog

unutrašnjeg stanja. Lideri mnogih zemalja su uvereni u to da je pomoću blagostanja, parčeta hleba i povećanom disciplinom, dušu moguće dovesti u red na isti način, kao i telo. Život dokazuje suprotno.

Misli me opet vraćaju u prošlost. Jedno sećanje smenuje se drugim. Kada sam počeo ozbiljno da se bavim isceliteljstvom, video sam koliko je opasno ubijati ljubav u duši. Najvažnije je bilo - ne ubijati ljubav, ne odricati se nje, ne diskreditovati je, ne stavljati je u zavisnost od bilo čega, ne kontrolisati je.

Zatim je to osećanje polagano ojačalo u duši. Ako ljubav živi, tada se pitanje postavlja na drugi način: kako je zaštitići i ojačati? Ako je u početku jedino sredstvo bilo pokajanje, praštanje i molitva, tada bi, ako je reč o osnaženju ljubavi, trebalo govoriti o pravilnom načinu života, ishrani, odnosu prema okruženju i prema sebi. Potom, radeći s neizlečivim, teško obolelim pacijentima, ili onima na samrti, pokušavao sam da shvatim zašto su oni preživeli, šta im je omogućilo da prevaziđu bolest? Zašto pri istim preporukama jedni umiru, a drugi prevladavaju svoju bolest? I došao sam do zaključka da je potrebno govoriti o trećoj fazi.

Potrebno je povećati intenzitet ljubavi. Ljubav je najviša energija. I, ako se ona ne samo rasplamsava, već aktivno sija i živi u duši, smrtno bolestan čovek se oporavlja, ubice se pretvaraju u dete po karakteru, potpuno menjajući svoj odnos prema okruženju. To jest, spasava se ne samo telo, već i duša. Kroz najdublju promenu karaktera, moguće je prevazići čak i autizam, šizofreniju, manično-depresivnu psihozu. Čini se da je konačno sve postalo jasno i razumljivo. Pronađen je univerzalni eliksir za telo i dušu. Preostaje samo da se zakorači u taj prelepi i zdrav svet. Do raja je preostalo otprilike dva koraka, i odjednom se ispostavlja da je intenzivna ljubav - ogromna energija, a neumeće da je koristimo, brzo dovodi do sloma ne samo tela, već i dušu.

Pogrešan pogled na svet, nemogućnost da se rešavaju konflikti, dovode do toga da razbuktala ljubav pruža čoveku samo dve mogućnosti: ili da uništi druge i sebe, ukoliko ne zna kako da se nosi sa ogromnom unutrašnjom snagom, ili da izgubi energiju i ljubav da bi preživeo, to jest da se vrati unazad, na niske energetske nivoe. Ako čovek zaboravi na to da svaka komunikacija i razvoj predstavljaju vaspitanje, i da je za promenu drugoga neophodno vaspitati sebe, tada u

konfliktu sa svetom koji ga okružuje, ili samim sobom, on gubi ljubav i počinje da se uzda samo u energiju i snagu. Tako otpočinje proces đavolizma.

Ranije nisam mogao da razumem zašto je religiji potreban koncept đavola. Jasno je da đavo ne postoji, već postoji tendencija ozlojeđenosti duše usled gubitka ljubavi. Zatim sam shvatio da je infekcija potrebna ne samo telu, već i duši. Ukoliko se naše telo, gubeći energiju, ne bi razbolelo usled permanentnog napada mikroba, tada ne bi postojao mehanizam povratne sprege. Ne bi se uključivala crvena lampica, koja govori o tome da naš sadržaj umire, što znači da je na propast osuđena i forma.

Bolna degeneracija tela pod uticajem bolesti, nagoni organizam da forsira nagomilavanje suptilne energije, neophodne za život i razvoj. A ukoliko se u duši, koja gubi ljubav i jedinstvo sa Bogom, ne bi pojatile tendencije degeneracije, to jest đavolizma, čovek ne bi ni primećivao opasnost od gubitka jedinstva s Bogom. Tendencija satanizma, Sodome i Gomore, koje osnažuju u savremenoj civilizaciji - samo su lakmus papir unutrašnjeg stanja duša savremenih ljudi. „Ohlade ljubav mnogih zbog umnoženja bezakonja” - Hristove su reči. Čini se da se te reči odnose na naše vreme.

ZAPOVESTI BLAŽENSTVA

Pokušavajući da shvatim kako ispravno ulaziti u konflikt, kako pravilno vaspitati druge, odjednom sam shvatio smisao devet jevanđeljskih zapovesti blaženstva. Vaspitanje podrazumeva promenu, ali bez ljubavi, čovek ne može da se promeni. Kakav bi trebalo da bude čovek koji voli? Šta smeta čoveku da se promeni?

Ne može se promeniti onaj, koji sebe smatra absolutno ispravnim. Ukoliko sam ja u pravu, tada je drugi kriv i on treba da se menja. Ja ne treba da se menjam. Ako je svet okrutan i nepravedan, tada je kriv svet, i ja takođe ne treba da se menjam. Ako se pridržavam svih zapovesti, ali me je Bog ipak kaznio, tada On nije u pravu, a ja ne treba da se menjam. Čovek koji se klanja duhovnosti, klanja se statičnosti i nepromenljivosti svojih predstava o svetu. On ne želi i ne može da se promeni.

Blaženi su siromašni duhom, jer njihovo je Carstvo Nebesko (Jevanđelje po Mateju 5, 3).

Zašto se u prvoj zapovesti blaženstva govori da će siromašni duhom zadobiti Carstvo Nebesko? Zato što je Carstvo Nebesko - Božja ljubav. Onaj, za koga je ljubav iznad pravičnosti, neće izgubiti ljubav.

Primetio sam jednostavnu stvar: ukoliko je prva emocija koja izbije u trenutku konflikta - osuda ili mržnja, normalno rešenje konflikta je nemoguće. Dolazi ili do potiskivanja i uništavanja, ili potčinjavanja i dodvoravanja. Ako je osećanje koje izbije - ljubav, onda je moguća jednakost, kompromis i prihvatljivo rešenje spora za obe strane. Ispostavilo se da u toku rasprave istina može ne samo da se rodi, već i da umre. Istina umire onda, kada je jedan od učesnika u sporu fokusiran na sopstvenu ispravnost, pokušavajući da degradira drugog, odnosno podigne svoj status kroz omalovažavanje drugih.

Dakle, ispostavilo se da ukoliko pri uvredjenosti na oči navru suze, drugog je nemoguće mrzeti. Suze predstavljaju žrtvu, gubitak, one pomažu da se voli, što znači da one otvaraju mogućnost vaspitanja sebe i drugih.

Blago onima koji plaču, jer će se utešiti (Sveto Jevanđelje po Mateju 5, 4).

Svako želi sebe da oseti bogatim. Svakog delića sekunde, podsvesno se pitamo: imam li snage da preživim? Koliko sam uspešan? Šta mi nedostaje, da bih obezbedio svoj opstanak? Podizanje sopstvenog statusa predstavlja razvoj unutrašnje energije, što znači povećanje mogućnosti za opstanak. Međutim, mnogi ljudi se, pokušavajući da dokažu svoju imućnost, ponašaju kao životinje. Oni se osećaju sigurno samo degradirajući druge ili ih ponižavajući. Pokušavaju da proguraju svoje želje i nateraju druge da prihvate njihove uslove.

Sećam se razgovora s jednim čovekom. „Imao sam mnogo poznanika među kriminalcima”, - rekao je on. - Danas su 60-70% njih pod zemljom. Prilično je jednostavno predvideti da li su takvoj osobi odbrojani dani. Što jače pritska okruženje, ali ne spolja, već iznutra, manje su joj šanse da će preživeti”. Slažem se s njim. Kada pokušavamo iznutra da gušimo druge i potčinjavamo ih sebi, isti takav obrazac ponašanja prenosimo na okruženje i na svoju sudbinu. A sudbina ne prašta nasilje nad sobom. Stoga, onaj, koji ne može da ukroti svoje želje i za koga najvažniji status predstavlja moć, a ne energija ljubavi, pre ili kasnije će biti lišen onoga čemu je težio, često zajedno sa životom.

Bogatstvo može da sačuva onaj, ko je naučio da obuzda svoje želje.

Blago krotkima, jer će naslediti zemlju (Sveti Jevanđelje po Mateju 5, 5).

Želja je energija. Ako mi neprestano nešto želimo, tada u tom pravcu dolazi do neprekidnog oslobađanja energije koje će nam omogućiti da ostvarimo željeno. Postoji davnašnja izreka: „Mi smo ono čime se hranimo”. Ona postoji s razlogom, jer hrana utiče na čoveka i može da doprinese, ali i smeta njegovom razvoju. Ali, u još većoj meri mi smo ono čemu težimo. Čovek se poistovećuje sa onim čemu stremi.

Onaj, koji teži ka pravdi, teži ka istini. Nemoguće je pravilno shvatiti svet koji nas okružuje polazeći od koncepta crnog i belog. Svet se može razumeti samo ako se obuhvate sve njegove suprotnosti. Potpuno razumevanje bilo kog procesa, moguće je kada se uzrok i posledica objedine u tačku, postanu zajednički cilj. Povezati dve suprotnosti bez ljubavi je nemoguće. To znači da istina predstavlja ljubav. Onaj koji teži

ka pravdi, teži ka ljubavi. I što je postojanija njegova težnja, time će više ljubavi dobiti.

Blago gladnima i žednima pravde, jer će se nasititi (Sveto Jevanđelje po Mateju 5, 6).

Svaki konflikt predstavlja vaspitanje, a vaspitanje je postepen proces. Veoma je važno shvatiti da čovek nikada neće biti savršen. Apsolutno savršen je samo Tvorac. Sve dok se čovek ne vrati Prauzroku, uvek će imati nedostatke. Kada želimo da vidimo i učinimo drugog savršenim, kada precenjujemo granice mogućnosti, i zahtevamo od drugog hitne promene, mi gubimo ljubav i ispunjavamo se prezirom i mržnjom. Dakle, u vaspitanju su neophodni blagost i strpljenje. Drugoga ne smemo prezirati zbog mana, osuđivati ili pokušavati da ga uništimo. Potrebno mu je pomoći da prevaziđe mane. Popustljivost, u kojoj je skrivena ljubav - jedno je od glavnih pravila pedagogije.

Blago milostivima, jer će biti pomilovani (Sveto Jevanđelje po Mateju 5, 7).

Želja da se uguši, nanese udarac, prevari, u konfliktu s drugom osobom se ispoljava intenzivnije, što manje osećamo jedinstvo sa njom. Ukoliko, pokušavajući da vaspitamo drugoga, zadržimo osećanje nadmoćnosti, pedagogija se odmah pretvara u represiju i demonstraciju sopstvene snage.

Iskrenost isključuje osećaj nadmoćnosti prema drugima. Iskrenost je - potpuna bespomoćnost duše. A duša, koja je potpuno bespomoćna, ima samo jednu tačku oslonca - ljubav. Što je čovek iskreniji, time snažnije podsvesno teži Bogu.

Dešava se da je veoma teško prihvati gubitak novca, vikendicu izgorelu u požaru, uništeno blagostanje. Još teže je prihvati krah duhovnih vrednosti, kada se ruše nade, kada raspad doživljavaju svest, sposobnosti, volja i talenat. Još teže je sačuvati ljubav kada su nam pljunuli u dušu ili kada nas svesno ili nehotice vredaju bližnji i voljena osoba.

Odricanje od materijalnih dobara i materijalne zaštićenosti može izgledati kao podvig. Ali, odreći se od duhovne zaštićenosti, to jest vlasti, uvaženosti, priznanja, dvostruko je teže. Iskrena osoba odriče se i od zaštićenosti duše, a to je moguće samo kroz neprekidnu težnju ka ljubavi. Takva osoba može da dotakne božansko i da nikad ne umre.

Blago onima koji su čistog srca, jer će Boga videti (Sveto Jevanđelje po Mateju 5, 8).

Međuplemenski i međudržavni konflikti mogu se završiti isključivo uništenjem ukoliko ne postoje pravila, kojima moraju da se potčinjavaju obe strane.

Tokom Prvog svetskog rata, korišćeni su otrovni gasovi - posledice su bile zastrašujuće. Nakon toga je usvojen dogovor o neprimenjivanju hemijskog oružja. U svakom društvu, ako ono ne umire, već se razvija i želi da preživi, moraju postojati opšta moralna pravila, kao i sudije, koje pomažu obema stranama da razreše konflikte.

U vreme sovjetske vlasti, nije bilo jasnih moralnih normi. Pravila su se menjala svakog dana. Ljudi su videli da je država potpuno lažna. Svaka grupa je stvarala svoja pravila. Među zatvorenicima, koji su zauzimali prilično visoko mesto u društvu, formirali su se sopstveni pojmovi o moralu, kao i zakoni. Za razliku od socijalističkog morala, oni su bili otporniji i izvršavali su se bespogovorno. Vođe, izabrane iz redova zatvorenika - lopovi po zakonu - izmirivali su konflikte, izricali kazne prestupnicima i odgovarali za moralnu klimu u kolektivu. Eto zbog čega je sovjetska vlast u više navrata pokušala da uništi „pravnu instituciju”.

Svaki sudija je morao da poseduje određene karakterne crte.

Prvo: morao je da bude miroljubiv, to jest, morao je da miri sukobljene strane, a ne da ih svađa. Sudiju zbog toga i pozivaju, da se sukob ne bi pretvorio u ubistvo.

Drugo: sudija je morao da bude častan i nepotkupljiv. Ako se proda bilo kojoj strani, smisao suđenja nestaje. Sukob prerasta u agresivniju fazu.

Sudija je morao da bude inteligentan, iskusan, da vlada kompletном informacijom - tada neće biti grešaka i konflikt se neće pogoršati.

Ljudi koji umeju da pomire neprijateljske strane, tokom čitave istorije čovečanstva, uživali su veliko poštovanje. Rešenje konflikata mirnim putem, pomagalo je da se izbegnu ubistva, krvne osvete, ratovi, međusobno uništavanje mnogih ljudi i naroda.

Što je više ljubavi u čovekovoj duši, veće su šanse da pomiri sukobljene strane. Dakle, po pravilu, najviši autoriteti u sukobima između plemena i naroda bili su sveci.

Savremeni svet se približava pogibelji, i čini se da je za opstanak neophodno da se ljudi kardinalno promene. Danas se težnja ka Bogu mora ispoljavati u svakom čoveku, ne s vremena na vreme, već neprestano. Sin u sebi nosi neraskidivo jedinstvo sa svojim ocem. Da bi osetio Boga u sebi, čovek mora neprestano da podržava u svojoj duši osećanje ljubavi. Ovo osećanje mora biti neprestano.

Blago onima koji mir grade, jer će se sinovi Božji nazvati (Sveto Jevanđelje po Mateju 5, 9).

Energija ljubavi, koja nam pritiče, razgranava se na nekoliko tokova. Prvenstveno odlazi na postojanje i razvoj duše, zatim na - svest, a potom na - telo. Potrebe duše, duha i tela se stalno takmiče s ljubavlju, i, da bi se osetila nadmoć ljubavi nad svim, povremeno je potrebno prolaziti kroz uniženje tela, uma i duše.

Često interesi tela, uma i duše ulaze u nesaglasnost s ljubavlju, i osoba, koja prati ljubav i živi kroz njenu logiku, suočava se sa strahom, otporom i agresijom ljudi, za koje je ljudsko važnije od božanskog. Tada je potrebno odustati od ljubavi i prihvati manjkavu logiku onih, koji iznutra izumiru, to jest pobediti u sadašnjosti, ubijajući svoju budućnost, ili, ipak, spasavati ljubav i svoju budućnost, prihvatajući ograničenje u sadašnjosti.

Sećam se fraze iz pesme Vladimira Visockog: „Mi ne umiremo mučnim životom, mi ćemo dobrom smrću oživeti”.

Blago prognanima pravde radi, jer je njihovo Carstvo Nebesko (Sveto Jevanđelje po Mateju 5, 10).

Zapovesti, koje je ostavio Hristos, površno gledano su nerazumljive, nelogične i protivrečne. Sistem uzajamnog odnosa čoveka sa okruženjem je u Tori sazdan izuzetno jasno. Judaizam - nije samo religija, već i nauka.

U šest stotina i trinaest zapovesti, sadrže se filozofija, ekonomija, pravo, posao, porodica, vaspitanje dece i politika - sve što se može zamisliti. Izgrađen je kompleksan sistem pravilnog odnosa prema svetu. Ali upravo logičnost, preciznost, jasnoća i razumevanje na najvišim nivoima, mogu da bace senku na ljubav.

Ono o čemu je govorio Hristos, nije podlegalo direktnoj logici, već se zasnivalo na nerazumljivom, nepredvidivom i nelogičnom osećanju ljubavi, koje treba da bude iznad zakona i zapovesti. Međutim, bez tog osećanja, nemoguće je ostvarenje osnovnih zapovesti judaizma.

Da bi se spoznalo da je Bog jedan, neophodno je imati veoma visok nivo ljubavi i energije. Da bi se osetila ljubav prema Bogu kao najviši užitak, s kojim nije uporediv nijedan drugi, potrebno je naučiti voleti, a za to je potrebno postati drugačiji. Potrebno je promeniti se, proći kroz ponižavanje, uništavanje tela, uma i duše. I ukoliko se posle gubitka svega sačuva ljubav i postane jedina vrednost, tada se može osetiti i spoznati da je Bog večan i da ljubav prema Njemu zaista predstavlja najveću sreću i užitak, a da su svi drugi oblici sreće i ljubavi usmerene ka njima, kratkotrajni, prolazni i da se pre ili kasnije gube.

Blago vama ako vas uzasramote i usprogone i kažu na vas svakojake rđave reči lažući, Mene radi (Sveto Jevanđelje po Mateju 5, 11).

Do danas čovek sebe i dalje deklariše kao „homo sapiens” - razuman čovek. Ali, đavo je takođe razumno biće. Prošlo je dve hiljade godina od toga kako je Hristos nabrojao devet zapovesti blaženstva i pružio razumevanje da je čovek prvenstveno biće stvoreno da voli. Jedina šansa za spasenje savremenog sveta jeste u razumevanju ove poruke.

FIZIOLOGIJA ISKUŠENJA

Svet je uvek bio prepun paradoksa. Paradoks predstavlja spolja nepomirljiv sukob između dve istine, dve tvrdnje. Najparadoksalnija religija je hrišćanstvo. Sećam se reči jedne žene: „Hrišćanstvo se razlikuje od drugih religija time što su glavne Hristove zapovesti neprimenljive”.

Postoji mnogo sličnih izjava:

„Biblij je kontradiktorna i neshvatljiva”;

„Hristos prvo tvrdi da su svi ljudi braća, a zatim odbija da pomogne ženi iz drugog plemena, to jest nejevrejki”;

„On proteruje trgovce iz hrama, a zatim poziva da se ne suprotstavljamo zlu”;

„On govori da je novac zlo, i da bogat čovek neće ući u carstvo Božje, ali donacije, za koje je bio zadužen Juda, od bogatih ljudi je prihvatao”;

„On Sebe naziva te Sinom Božjim, te Sinom čovečjim, tvrdi da može da oprosti ljudske grehe, i zato leči ljude, a u svom rodnom mestu nikoga nije mogao da izleči”.

Glavni razlog privlačnosti hrišćanstva je u isceljivanju bolesnih. Bez ovih čuda, hrišćanstvo bi teško moglo da se toliko rasprostrani. Ali, izlečeni ljudi uglavnom nisu postali bolji i moralniji. Od deset gubavaca, koje je Isus Hristos iscelio, devet je zaboravilo na zahvalnost, i samo se jedan, koji pritom nije bio Jevrejin, već Samarićanin, vratio da prizna slavu Bogu i zahvali Spasitelju.

Tema oproštaja grehova, koju su navodno nastavili Hristovi sledbenici, dovela je do razvraćanja mnogih ljudi i ignorisanja zapovesti. Zaista, zašto se baviti sopstvenim vaspitanjem, promenom svog karaktera, kada se može dati ulog za potrebe crkve i dobiti oprost grehova.

Ono što su govorili apostoli, nije se uvek podudaralo sa rečima njihovog Učitelja. Jedinu molitvu, koju je Hristos dao, bila je „Oče naš”, koja se završava čudnim rečima: ne uvedi nas u iskušenje, no izbavi nas

od zla (Sveto Jevanđelje po Mateju 6, 13). Sveti apostol Jakov tvrdi suprotno: Nijedan kad se kuša da ne govori: Bog me kuša; jer se Bog ne može zlom iskušati, i On ne kuša nikoga, nego svakog kuša njegova slast, koja ga vuče i mami; tada zatrudnevši slast rađa greh; a greh učinjen rađa smrt. (Poslanica apostola Jakova 1, 13-15).

U Bibliji postoji toliko mnogo protivrečnog i neshvatljivog, da se pojavljuje osećaj da je Hristos govorio na drugom jeziku, koristeći neku sopstvenu, mnogima nerazumljivu logiku. Pažljivim ponovnim čitanjem Biblije i sprovodeći istraživanja, koja su mi pomogla da ozdravim i da mnoge ljude izbavim od problema, došao sam do zaključka da je Isus Hristos posedovao nov način mišljenja.

Čime se taj nivo razlikuje od nivoa prethodnih načina mišljenja? Da li je moguće dostići takav nivo? Možemo li, počevši da razmišljamo na drugačiji način, shvatiti šta je imao u vidu Isus Hristos? Ispostavilo se da možemo. Za svako živo biće, misaoni proces je proces nagomilavanja i uopštavanja iskustva, sposobnost predviđanja, upravljanja budućnošću s ciljem sopstvenog opstanka i zaštite. Razvoj mišljenja nije moguć bez komunikacije, bez davanja i primanja informacija. Prilagođavanje okruženju predstavlja konflikt, koji svako živo biće rešava na različit način. Odnos s drugim bićem - takođe je konflikt, koji može dovesti do bolesti i smrti, ali i do ozdravljenja, sreće i razvoja.

Kada se čovek posmatra u ogledalu i vidi sopstveni odraz - to je takođe konflikt. Ako je ozlojeđen zbog bora koje su se pojavile i drugim znacima starosti koje vidi u ogledalu, znači da se u njemu razbuktava uzrujanost, nezadovoljan je svojim izgledom, samim sobom i, konačno, svojom sudbinom. Na taj način se ispostavlja da svaki pogled u ogledalo izaziva izliv agresivnih emocija i postavlja temelj budućih bolesti, ubrzavajući proces starenja. Postoji druga varijanta reakcije na odraz u ogledalu - to su uninije i depresija. Ali, takva reakcija vodi do propasti vrlo brzo, pa čovek teži da što brže pređe na treći način rešavanja konflikta. Taj metod je - napuštanje traumatične situacije. Čovek uklanja iz svoje kuće sva ogledala i neko vreme mu postaje lakše.

Stotine i hiljade godina, čovečanstvo je rešavalo sukobe upravo na ovaj način. Neophodno je poraziti i potčiniti protivnika. Ako nisi u mogućnosti, tada - udovoljavaj i pokoravaj se. Možeš mu se klanjati i

pritom čekati kada će on da oslabi, pa ga udariti s leđa. Možeš pokušati da se sakriješ, pobegneš od sveta, izgradiš za sebe raj na zemlji, gde neće biti konflikata.

Države su ratovale, propadale, međusobno se smenjivale. Da bi preživeli, plemena i narodi su morali da vode neprekidne ratove. Država je naglo slabila i rasparčavala se ukoliko je počelo da se gubi unutrašnje jedinstvo. Krvavi međusobni sukobi brzo su rušili integritet i dovodili do uništenja i raspada najmoćnijih imperija. Naravno, vladari su primenjivali najstrože mere za jačanje jedinstva države. Ali ako su se najvažniji konflikti rešavali pogrešno, nikakve stroge mere nisu spasavale narod. Stub države oduvek je bila porodica, narod. Ako je porodica bila celovita, ujedinjena i prosperitetna, a narod nije mrzeo vladare, država se razvijala i doživljavala procvat.

Jedan od prvih mehanizama rešavanja najvažnijeg konflikta, nastao je u Indiji pre nekoliko hiljada godina. Zavist siromašnog prema bogatom, zavist slabog, lenjog, glupog, obespravljenog prema pametnom, jakom i energičnom, uništavala je porodice i državu. I, u Indiji su se pojatile kaste. Od tada, siromašni nisu imali pravo da zavide bogatima. Pojavile su se kaste duhovnih ljudi, vladara i ratnika, trgovaca i sluga. Čovek, koji se rodio u određenoj kasti, nije mogao da promeni svoju sudbinu. Žene su morale da ugađaju svojim muževima i da im se pokoravaju. To je predstavljalo ogromno dostignuće u istoriji čovečanstva. Životinjska osećanja su bila zakočena, unutrašnja, strateška energija je od pljačkaške i potrošačke počela da se pretvara u stvaralačku, neagresivnu. Najopasnije u konfliktu jeste akumulacija agresije, pogibeljna kako za pojedinačni organizam, tako i za celu državu. U Drevnoj Indiji, podela na kaste je pomogla da se pronađe izlaz iz tog opasnog konflikta.

Kako je vreme prolazilo i unutrašnje mogućnosti ljudi su se razvijale, došlo je i do porasta njihove sposobnosti za promenu. Ljudi su dosegli novi nivo mišljenja - pojavio se judaizam. Priznata je jednakost ljudi. Rečeno je da je bližnjeg treba voleti kao samoga sebe, a da su pljačka, krađa i zavist neprihvatljivi. Energija je morala da odlazi na sopstveni razvoj, a ne na potkradanje komšije. Čovek je morao da stvara sopstvenu sreću mnogobrojnim naporima, sopstvenom energijom. Što je čovek manje sklon krađi, zavisti, lažima - time će više energije biti u

njegovoju duši, time će veći biti njegov stvaralački potencijal i time će se pred njim otvoriti veće mogućnosti.

Jedan od najvažnijih izvora agresivne potrošačke psihologije jeste pogrešan stav prema Bogu, roditeljima i seksu. Boga je neophodno voleti iznad svega, roditelje je neophodno poštovati više od svih, a u seksu je potrebno biti uzdržan. Tvrdeći to, judaizam je stvorio uslove za nastanak novog čoveka. Oteti i ukrasti - više nije predstavljalo zadovoljstvo i sreću. Sreća se sastojala u umeću žrtvovanja, brizi i stvaranju. Za takav nivo razmišljanja, bila je potrebna mnogo veća zaliha energije. Da bi se obezbedio ostanak na tom nivou, bilo je neophodno strogo poštovanje moralnih zakona. Oni, koji su ih kršili, bili su podvrgnuti osudi, a često i surovom kažnjavanju. To je bila nova faza u razvoju čovečanstva.

Prolazile su godine i vekovi, i čovek je u svom razvoju neizbežno morao da stupi na novi nivo, da pređe na novi način razmišljanja. Kakav je trebalo da bude novi način razmišljanja? Kakav treba da izgleda novi čovek? Kako treba da razmišlja i šta treba da oseća?

Počnimo od najjednostavnijeg. Energija novog čoveka mora da bude daleko viša nego što su je imali ljudi prošlosti. Energija uvek predstavlja razliku potencijala, to je merilo konflikta koji se odvija u svesti. Čovek sa novim načinom mišljenja, treba da ima mnogo više ljubavi u duši, njegova energija treba da bude daleko obimnija, a nivo unutrašnjeg jedinstva daleko veći.

Život se može nazvati borilačkom veštinom. Jedno vreme sam proučavao istoriju i psihologiju borilačkih veština. Dakle, u zavisnosti od unutrašnje energije, svi borci se dele na kategorije. Najslabiji su se plašili konflikta i trudili su se da ga izbegnu. Sposobnost da se izbegne opasan okršaj predstavljal je umetnost. To je prirodno - ako nema snage i veštine, nenaoružani sukob je samoubistven. Slab borac je bio paralisan strahom i razmišljao je samo o tome kako da se zaštiti.

Viši nivo borca bio je povezan s njegovom visokom energijom. Unutrašnje snage su orijentisane na razvoj veština, na sposobnost napada, a ne samo odbrane. To jest, snage je bilo dovoljno ne samo za zaštitu, već i za napad. Borac je celog sebe ulagao u napad, pokušavajući da potisne i pokori neprijatelja. Ako napad nije krunisan uspehom,

prelazio je na odbranu. Najviše majstorstvo posedovali su samo odabrani.

Ali, postojali su ljudi sa još većim nivoom energije. Njihovo unutrašnje emocionalno stanje je bilo za stepen više. Visoka energija im je omogućavala da jače sabijaju unutrašnje vreme. Slab čovek, koji se plaši neprijatelja, i razmišlja samo o odbrani, posle nekog vremena mašta samo o tome da napadne protivnika i da mu se osveti, to jest, faze zaštite i napada kod njega mogu da se protegnu u vremenu, čak i na više godina. Osoba sa visokim nivoom energije sažima uzrok i posledicu. Fazu napada smenjuje faza zaštite nakon nekoliko sekundi. Kod još viših energija, vreme se još jače sažima i tada faze napada i zaštite postoje istovremeno u svesti i emocijama.

Sposobnost da se u svesti zadrže dve međusobno isključive suprotnosti - znak je veoma visoke energije. Za profesionalca visokog nivoa, zaštita je uvek bila priprema za napad, a tokom napada je on potpuno osećao svoje slabe strane i pojačavao koncentraciju na zaštitu. Kod borca visokog nivoa, u svesti su se istovremeno odvijala dva suprotna procesa, koji se nisu mešali i međusobno uništavali. Za slabog borca, za osobu sa niskom energijom, pokušaj da razmišlja na takav način, doveo bi do obamrlosti i pasivnosti. Površno, mehaničko spajanje dva, suprotna procesa, dovodilo bi do pasivnosti i neaktivnosti. Na niskom nivou energije, spoljašnje protivrečnosti pri aktivnoj uzajamnoj povezanosti moraju biti rastegnute u vremenu. Da se ne bi međusobno uništavale, postojeći istovremeno u svesti, stepen njihovog unutrašnjeg jedinstva mora biti mnogo viši, a to podrazumeva veoma visok nivo i oslobađanje energije.

Tako, tokom mnogih milenijuma, konflikt čoveka sa okruženjem rešavao se na životinjskom nivou: dobiti, osvojiti prirodna bogatstva, hranu, teritoriju. Čovek se usavršavao u veštini da dobija i otima. Isti takvi odnosi su bili u porodici i društvu. Ako vas je naljutio neko iz drugog plemena, bilo je neophodno oduzeti mu život, ili, još bolje - oduzeti život čitavom plemenu, to jest ubiti sve i oduzeti svu imovinu.

U judaizmu, novi nivo mišljenja zahtevao je adekvatnu kaznu za učinjeni postupak: oko za oko, Zub za Zub. To je već predstavljalo vaspitanje. Bilo je neophodno suzdržavati mržnju, agresivne emocije u slučaju krađe, ubistvo je bilo zabranjeno, a postala je moguća i

nadoknada materijalne štete. Siromašan nije smeо da zavidi bogatom, a bogat nije smeо da ugnjetava siromašnog.

Hrišćanstvo je otvorilo novu fazu u razvoju čovečanstva: zahtevalo se ne samo prevazilaženje mržnje ili zavisti prema drugoj osobi - pojavio se osećaj krvnog jedinstva sa njom. To je pružilo daleko veće mogućnosti za sopstvenu transformaciju.

U Indiji je čovek tokom čitavog života ostajao u svojoj kasti. U judaizmu, verujući u Jedinog Boga i ispunjavajući zapovesti, čovek bilo koje kaste ili plemena, mogao je da se uzda u objedinjenje s drugima. Ali s nedostojnim, nepoštenim i nemoralnim ljudima, nije bilo poželjno da se komunicira, a najokoreliji pagani su često podlegali potpunom uništenju.

U hrišćanstvu se mogućnost za transformaciju duše priznaje svakom čoveku. Prema njemu mogu biti primenjene stroge mere, to jest ograničenje, pa čak i kazna, ali i najgori zločinac i grešnik, ako sačuva ljubav u duši, može da se transformiše i postane novi čovek. Glavni uslov za transformaciju jeste da ni na sekund u svojoj duši ne izgubi neprestano osećanje ljubavi prema Bogu. Ovo neprekidno osećanje ljubavi prema Tvorcu, omogućava čoveku da oseti Boga u sebi. Ali na tom nivou, bilo kakva agresija prema ljubavi postaje smrtno opasna, i, reklo bi se, opravdano osuđivanje zločinca i grešnika, kao i prezir prema njima, postaje smrtonosni otrov za dušu, koja je stupila na taj put.

Pohlepa, mržnja, požuda, lažljivost, morali su praktično potpuno da iščeznu na takvom nivou razmišljanja. Glavna opasnost je postala nedostatak poverenja u sebe, odustajanje od svojih snova, sumnje u svoje mogućnosti, osuđivanje ljudi i neprihvatanje svoje sudsbine. Najmanja sumnja u svoje neraskidivo jedinstvo s Bogom, loše misli o sebi ili o drugima, postajale su smrtonosno opasne. Dakle, sukob principijelno više nije mogao da se rešava pomoću starog obrasca potčinjavanja drugih ili samopotčinjavanja. Sva energija je moralna da bude usmerena na transformaciju, na promenu i vaspitanje sebe i drugih.

Ključna razlika između siromašnih i bogatih, oduvek je bila u njihovom unutrašnjem, emocionalnom, psihološkom stanju. Kaste, staleži, nivoi bogatstva, zavisili su od unutrašnje čovekove energije. Prilika da se menjaju i razvijaju, povećaju svoju unutrašnju energiju,

omogućila je smanjenje jaza između bogatih i siromašnih. U nemoralnom, paganskom ili ateističkom društvu, uvek će postojati klanovi i kaste koji štite sebe i guše druge. Tamo gde se duša, to jest misli i osećanja ljudi ne razvijaju, uvek će postojati surova spoljašnja hijerarhija. Ako, pak, u čovekovoj duši postoji ljubav, ako on izvršava glavne zapovesti, tada se njegove mogućnosti za transformaciju višestruko povećavaju i tada lenj i pohlepan postaje energičan i velikodušan, ograničen i uvredljiv postaje mudar, s jakom voljom i uspešan.

Tragedija socijalizma je u tome što su jednakost pokušali da ostvare samo na spoljašnjem nivou. Stoga je ispalo da je pametan, energičan i velikodušan počeo da hrani pohlepnog, zavidnog i lenjog. Ekonomija takve države je osuđena na propast. Zatim se socijalistička svesnost zamenila prinudom, nasiljem i strahom. Glavni slogan kapitalizma je bio: pametan, energičan i sposoban treba da bude bogat, a slab, glup i lenj treba da bude siromašan. Socijalizam je pokušao da oživi umiruće hrišćanstvo, ali spoljašnja jednakost ne može da se podržava bez neprekidnog unutrašnjeg stvaralačkog rada duše. Za lenjivca i budalu, opasno je da bude bogat. O tome svedoči kompletno iskustvo istorije. Lenjivac i budala su osobe sa niskim nivoom ljubavi u duši. Čovek, koji gubi jedinstvo s Bogom i ljubav u svojoj duši, neminovno počinje da degradira, isprva dušom, a zatim i telom.

Dakle, najvažnije za siromašnog, nije jednakost i materijalno blagostanje, već mogućnost da razvija svoju dušu, prvenstveno kroz ljubav i ispunjenje moralnih zakona. Kada se nemoralna osoba i ona, u kojoj nema ljubavi, materijalno ohrabre, to ih pretvara u okorele zločince. Zato je površna jednakost, koja je proglašena za najvažnije bogatstvo, davala kratkotrajan osećaj jedinstva i bujicu razvoja, a zatim - pad na primitivni nivo. I u prvoj zemlji razvijenog socijalizma, prilično brzo su se pojavile kaste naučne, partijske i ekonomski elite.

Kapitalizam je doveo do razvoja egoističnog, individualnog načina razmišljanja i do cepanja jedinstva među ljudima. Da bi zadržao svoje bogatstvo, čovek će pokušati da oduzme od drugog ne samo novac, već i mogućnost razvoja. Socijalizam je ovome suprotstavio kolektivni egoizam, u suštini daleko stroži. Umesto oslabljenog hrišćanstva, došao je razvijen paganizam u vidu socijalizma. Kako se ispostavilo, i jedan i drugi način razmišljanja su katastrofalni za čovečanstvo.

Ljudi će moći da opstanu samo ako osete međusobno jedinstvo, a to će biti moguće kada potpuno nov način razmišljanja postane realan za svakoga. Model takvog mišljenja je dao Hristos, pre dve hiljade godina. Bez neprestanog osećaja ljubavi u duši, ovaj nivo nemoguće je dosegnuti.

Sedim pored prozora u fotelji i razgledam krovove kuća. Iako je tmurno, u svemu se oseća prisustvo proleća. Proleće - to je nova energija, osećaj ljubavi, to su nova osećanja i nova iskušenja.

Zašto je u molitvi „Oče naš“ molba, upućena Bogu, povezana sa iskušenjem? Da li Bog može da iskušava čoveka? I, uopšte, šta je iskušenje? Šta čini čovek koji mu se prepusta? On svoju energiju ne usmerava prema Bogu i ljubavi, već prema svojim željama i nagonima. Ali, prirodno je nešto hteti, želeti i zadovoljavati svoje nagone. Kakve veze s tim ima iskušenje?

U Novom zavetu se kaže da je Hrista u pustinji iskušavao đavo, obećavajući mu sva carstva i sve moći, ukoliko mu se pokloni.

Tada možemo prepostaviti da je iskušenje - smena prioriteta, pri kojoj ljubav prestaje da bude glavni čovekov cilj, već cilj postaju upravljanje, vlast, ispunjenje želja i tako dalje.

Kako čovek vrši izbor? Ako pokušamo da shvatimo šta se dešava s dušom, ignorišući koncept energije i pokušavajući da pođemo samo od materijalnih koncepata, tada je biće s rogovima i kopitama neophodno. Kada sam na suptilnom planu pokušao da vidim šta se dešava s čovekom u toku iskušenja, sve je odjednom došlo na svoje mesto. Šta se dešava s čovekom koji ugađa svojim nagonima i željama, zavisi od njih? Njegova duša se prazni, gubi energiju. Zatim on pati, oboljeva i njegovo telo umire. A sada zamislite da u jednom trenutku čovek postaje svestan grešnosti svog ponašanja, oseća pogibeljnost progresivnog gubitka ljubavi u svojoj duši. On prestaje da se prejeda, uzdržava se od seksa, pokušava da ne osuđuje, ne ljuti se i ne zavidi, trudi se da pomogne drugima i da se žrtvuje. I tada počinje najvažnije i najopasnije - ono, što su videli i osetili, opasnost na koju su upozoravali svi sveci. U tom trenutku, demonska bića pokušavaju čoveka da vrate nazad. Sva iskušenja se pojačavaju, iznenada se otkrivaju nove mogućnosti za uživanja. A u suštini je sve povezano sa zakonima razvoja duše.

Kada se čovek odrekne pogrešnog ponašanja i robovanja svojim željama i nagonima, u njemu se oslobađa ogromna količina energije. Ako ne ume da rasporedi tu energiju i da je usmeri na jačanje ljubavi prema Tvorcu i jedinstvo s Njim, tada će čitav taj ogroman priliv energije iznova biti usmeren u uobičajeno korito. Ukoliko se čovek klanjao hrani, tada će njegova udesetostručena podsvesna želja privlačiti situacije u kojima će dobiti ovu hranu i to će odgovarati njegovim snovima. Ukoliko se klanjao seksu, tada će njegova ogromna podsvesna energija pronaći upravo tu ženu, o kojoj je sanjao, i uticaće na tok događaja, tako da će se stvoriti uslovi da sretne tu ženu, privuče je i njihov odnos postane moguć.

Ispostavlja se da, prikupivši božansku energiju, čovek iskušava sam sebe, iz navike je trošeći na svoje najvažnije želje. I, višestruko ojačane želje, pretvorivši se u strasti, dovode čoveka do bolesti i nesreće.

Postepeno sam shvatio šta je Hristos imao u vidu u molitvi „Oče naš”. Molbe, upućene Bogu u molitvi, ispunjavaju se. I, ako čovek moli za oslobođanje od iskušenja, to znači da je bolje da se ne ispune one želje, koje mogu da ga liše ljubavi u njegovoj duši.

Hristos je Sebe posvetio Bogu od detinjstva. Njegov pogled na svet i doživljaj sveta, postepeno su se menjali. Na kraju krajeva, jedinstvo s Tvorcem je postalo takvo, da je Njegova duša kroz ljubav dobila ogromnu energiju. U tom trenutku, On je imao oko trideset godina.

To je bila energija potpuno novih mogućnosti, koja Mu je omogućila da istovremeno vidi prošlost i budućnost, da isceljuje ljudi i menja njihovu sudbinu. I verovatno, Isus Hristos je osetio i video svoje ogromne mogućnosti, a ljudsko telo i duh, vezani za njega, ohrabrilici su Ga na osećaj da su vlast, moć i ispunjenje želja važniji od ljubavi. I tada, da bi olakšao glavni izbor u Svom životu, Hristos se povukao u pustinju. Želeo je da se odrekne svega i oseti da je ljubav važnija od materijalnih i duhovnih bogatstava. Od Njegovog izbora, po svemu sudeći, zavisila je sudbina čitavog čovečanstva.

Zatim je isto iskušenje dato i Njegovim učenicima. Za apostola Petra je to - gubitak materijalne sreće, zajedno sa životom. Tri puta se Petar odrekao ljubavi iz straha za svoj život. A za apostola Judu, važnija od ljubavi se ispostavila duhovna sreća; on se odrekao ljubavi u korist nesalomivosti svog duha i gurnuo u smrt svog Učitelja i svoju ljubav. U

principu, priča koja se dogodila sa Judom - model je razvoja i moguće pogibelji današnje civilizacije.

Na početku ljudi veruju u Boga. Njegov protivnik je materijalni prosperitet. Ako ne izdrže iskušenja i počnu da se klanjaju zlatnom teletu, tada gube ljubav a zatim umiru. Oni, koji prežive, idu dalje u svom razvoju. Umesto materijalnih dobara, dolaze duhovna, a zatim nastupa zakonomerna faza narednog iskušenja, kada treba da se sruše ideali, snovi i ciljevi, kada nestaje uobičajena slika sveta. I, ako čovek ne može da prihvati krah najviših vrednosti, odriče ih se i pokušava da se vrati nazad, u materijalno, on zatim umire.

Juda, odričući se moralnosti i idealu, pokušao je da pronađe novi sistem ciljeva. Najvažniji cilj i sreća za njega su postali novac i materijalno blagostanje. Ljubav i duhovnost za Judu su bili identični. Kada su se srušili njegovi ideali, on je smatrao da je izgubio i ljubav, zbog čega je počinio zločin. Za Petra su ljubav i život isprva predstavljali jednu celinu, međutim on je uspeo da pobedi i na kraju prevaziđe to iskušenje. Činjenica da isto ovo nije uspeo da uradi Juda, svedoči u prilog činjenici da je njegov zadatak bio neverovatno težak. Hristos je znao da Juda neće izdržati to iskušenje, i umesto osude i prezira, do poslednje sekunde je pokušavao da mu pomogne, sve dok ovaj nije obavio konačan i neopoziv izbor.

Specifičnost novog načina mišljenja, koje je došlo kroz Hrista, sadrži se u tome da se božanska ljubav ne meša sa čulnim, materijalnim ili duhovnim vrednostima. To znači da je poklonjenje moguće samo ljubavi. Pri dodiru s tim osećanjem, sve vrednosti treba da odu u drugi plan. Svako od nas, tokom života, neprekidno se suočava sa najvažnijim iskušenjem, kada je potrebno načiniti izbor - šta je važnije: ljubav ili pravda, ljubav ili budućnost, ljubav ili život i materijalno blagostanje?

Jedna od glavnih optužbi upućena Hristu jeste: zašto Sebe nazivaš Sinom Božnjim, a ne možeš da se zaštitiš? Njega ubijaju, a On se ne štiti; Njega zlostavljuju, pljuju, a On se ne brani. Ako On ne može da spasi Svoje telo od uništenja i Svoj duh od srama, kakav je On tada Sin Božji?

Zapravo, Hristos se branio iz sve snage. Ali Njegov glavni cilj je bio očuvanje i spasavanje ljubavi u trenutku uništenja tela i duha. Isto kao i učenici, i On je prolazio kroz osećaj straha, neprihvatanje sopstvene smrti, umiranje nade, idealu, prijateljskih odnosa s bliskim ljudima. I

Njegove reči: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?” - pokazuju koliko je teška, koliko je neverovatno bolna bila Njegova misija spasenja ljubavi u svim uslovima.

Danas čovečanstvo stupa na novi nivo, gde mu predstoji ili kolektivno uništenje, ili transformacija i prelazak na novi nivo. Uskoro će stići nova porcija energije. Po svemu sudeći, ta porcija će biti veoma velika. Za čovečanstvo to može da postane nepremostivo iskušenje. Ako u tom trenutku glavna težnja ma kog čoveka ne postane osećanje neprestane ljubavi, tada će mehanizam, koji ispravno radi milionima godina, uništiti sve stanovnike planete. Taj mehanizam poklonstva svojim željama i nagonima, ta težnja ka blagostanju i stabilnosti po svaku cenu, u poslednje vreme je za zapadnu civilizaciju postala smisao života.

Osećajući božansku energiju u duši, ljudi su je hiljadama godina odbacivali, pritom intuitivno shvatajući da uobičajen način života postaje samoubilački. Ali bez obzira koliko se čovek trudio da se izbori s problemom, ne stupajući u konflikt, pre ili kasnije on mora da reši taj zadatak. Ako ljudi ne mogu da se promene, teško da će preživeti u bliskoj budućnosti. Za promenu je neophodna velika energija, ali njeno dobijanje se za nesavršenog čoveka pretvara u smrtnu opasnost.

Kako izgleda čovek, za kojeg, pri dobijanju nove energije, opstanak postaje problematičan? Jedna od njegovih osnovnih karakteristika je da u duši ne može da pomiri dve suprotnosti. Koje su razlike između klanjanja duhovnim ili materijalnim vrednostima i poklonstva Bogu? Poklonjenje Bogu je poklonjenje ljubavi. U ljubavi istovremeno prisustvuju i zadovoljstvo i bol. Zadovoljstvo omogućava da se energija oslobađa, realizuje, a bol da se ne veže za izvor zadovoljstva.

Kada se klanjamo materijalnoj ili duhovnoj sreći, naš cilj je samo uživanje. Mi bežimo od bola ukoliko ne možemo da zadržimo dve suprotnosti istovremeno. Međutim, svako zna da posedovanje materijalnih vrednosti ne može biti večno, da će pre ili kasnije one biti izgubljene. Posedovanje duhovnih vrednosti, takođe. Bol kao da je uvek prisutan u našem životu, ali u budućnosti, kao posledica. I što se čovek jače nečemu klanja, time on snažnije želi da odgurne bol što dalje od sebe, da odgurne posledicu od uzroka, da produži vreme užitka. Ali, tada dolazi do pada energije u duši i zakonomerne degradacije.

Dakle, pre Hrista - ljudi su se molili za svoja zadovoljstva i mrzeli su one, zbog kojih su im uskraćivana. Dakle, mrzeli su zlo i klanjali su se dobrom, koje je za njih predstavljalo neprestanu pozitivnu emociju. Ljudi su uvek bežali od patnje, a najveće patnje za njih su bile telesne muke, to jest razaranje tela, i duhovne, to jest krah budućnosti, nada i idealja. Ali, istovremeno su ljudi shvatali da se bez žrtvovanja, patnje, ograničenja svojih želja, ograničenja tela, duša degeneriše i da propada vera u Boga.

Hristos je pokazao da je za neprekidnu ljubav neophodan bol. Na visokim energetskim nivoima, užitak i bol, sreća i patnja se ne uništavaju međusobno, već postoje zajedno. Zbog toga je lik Hrista u nama neraskidivo povezan sa osećajima sreće, likovanja, a istovremeno s patnjom i gubicima; i Devica Marija je prikazana na pravoslavnim ikonama kako se istovremeno raduje rođenju Svog Prvenca i pati jer zna Njegove buduće patnje. U takvom trenutku vreme počinje da se sažima, i što se jače međusobno bore sreća i patnja, time je očiglednija pobeda ljubavi, njena snaga i nadmoć nad svim.

Ako je ranije dobar čovek predstavljao oličenje dobrote, a nemoralan - zla, posle Hrista je sve postalo drugačije. Može li bogataš da prezire siromašnog? Ne, on bi trebalo da mu pomogne da postane bogat. Može li bogat duhom da prezire siromašnog duhom, to jest nemoralnog? Takođe, ne. On bi trebalo da mu pomogne da postane moralniji. Vaspitanje uvek predstavlja pomoć i podršku. Pomoći i saosećajnost, proizilaze iz ljubavi. A u ljubavi, uvek prisustvuju zadovoljstvo i bol. Ponekad bol izgleda kao gubitak, ponekad kao uništenje, ponekad kao ograničenje mogućnosti, a ponekad kao strogo poštovanje pravila. Ali ako postoji ljubav, bol nije isključen iz užitka i postaje kreativni princip. I tada, bilo koje iskušenje, koje nam dolazi kao klanjanje zadovoljstvu i užitku, imamo šansu da prevaziđemo.

PROČIŠĆENJE DUŠE

Proklet da je koji bi ružio oca svog ili mater svoju. A sav narod neka kaže: Amin.

Proklet da je koji bi pomakao među bližnjeg svog. A sav narod neka kaže: Amin.

Proklet da je koji bi zaveo slepca s puta. A sav narod neke kaže: Amin.

Proklet da je koji bi izvrnuo pravicu došljaku, siroti ili udovici. A sav narod neka kaže: Amin.

Proklet da je koji bi obležao ženu oca svog, te otkrio skut oca svog. A sav narod neka kaže: Amin.

Proklet da je koji bi obležao kakvo god živinče. A sav narod neka kaže: Amin.

Proklet da je koji bi obležao sestru svoju, kćer oca svog ili kćer matere svoje. A sav narod neka kaže: Amin.

Proklet da je koji bi obležao taštu svoju. A sav narod neka kaže: Amin. [Proklet da je koji bi obležao sestru žene svoje! A sav narod neka kaže: Amin.]

Proklet da je koji bi ubio bližnjeg svog iz potaje. A sav narod neka kaže: Amin.

Proklet da je koji bi primio kakav poklon da ubije čoveka prava. A sav narod neka kaže: Amin.

Proklet da je koji ne bi ostao na rečima ovog zakona, i tvorio ih. A sav narod neka kaže: Amin.

Peta knjiga Mojsijeva

(Zakoni ponovljeni) 27, 16-25.

Ko se ne raduje i ne tuguje osećajući, dodirujući se i srećući se, isprobavajući i mirišući, taj čovek je obuzdao osećanja.

Potčinivši sve organe, takođe potčinivši i razum, postižu se svi ciljevi [čak] ne iscrpljujući telo preterano.

Manuov Zakonik 2, 99-100.

Smrt kreće da liši brahma života posle izbegavanja izučavanja Veda, udaljavanja od pravila dobrog vladanja, lenjosti i narušavanja [pravila uzimanja] hrane.

Manuov Zakonik 5, 4.

Dvorođeni, pojevši namerno pečurke [meso] domaće svinje i petla, beli luk, luk ili praziluk, upada u greh.

Manuov Zakonik 5, 19.

Pojevši tih šest [vrsta hrane] nemerno, treba da ispuni kao iskupljenje samtapanu ili mesečeve pokajanje isposnika, a u ostalim slučajevima - posti se jedan dan.

Manuov Zakonik 5, 20.

Nakon smrti, greh onog koji ubija životinju zbog dobiti nije toliko veliki, koliki je [greh] onog što je pojeo meso iz hira.

Manuov Zakonik 5, 34.

Koliko je dlaka [na koži ubijene] životinje, toliko će puta ubica životinja iz hira primiti nasilničku smrt u budućim rođenjima.

Manuov Zakonik 5, 38.

Nema greha u korišćenju mesa, alkoholnih pića i telesnih zadovoljstava - takav je način života živih bića; ali uzdržavanje [od svega toga donosi] veliku nagradu. Učeni se pročišćavaju blagošću, oni koji

postupaju nezakonito - darežljivošću, tajno poročni - ponavljanjem [svetih tekstova], savršeni poznavaoci Veda - asketskim podvizima.

Manuov Zakonik 5, 107.

[Samo] deo tela pročišćava se vodom, srce [se] pročišćava istinom, duša - svetim učenjem i asketskim podvizima, um se pročišćava spoznajom.

Manuov Zakonik 5, 109.

Poštena žena, koja čedno živi posle smrti muža, dostiže nebo, čak nemajući ni sinove, kao i ostale čedne.

Manuov Zakonik 5, 160.

Potomstvo, rođeno sa drugim, - čak u drugom braku, - na ovom svetu se ne priznaje; drugi muž nigde nije propisan za poštene žene.

Manuov Zakonik 5, 162.

Zbog nevernosti mužu, žena u svetu doživljava prezrenje, [a] posle smrti nalazi se u trbuhu šakala i muči se u užasnim bolestima.

Manuov Zakonik 5, 164.

[Poređenjem] poroka i smrti, porok se smatra lošijim; poročnik ide u pakao, a umrli neporočnik ide na nebo.

Manuov Zakonik 7, 53.

Čovek koji je učinio nasilje, smatra se gorim zločincem od svađalice, lopova i onih koji tuku štapovima.

Može ubiti, ne kolebajući se, ubicu u napadu, - [čak i] gurua, dete, starca ili brahma, velikog poznavaoca Veda.

Manuov Zakonik 8, 345., 350.

Ubiti ubicu - otvoreno ili tajno - nikada nije bio greh onoga što ga je ubio; u ovom slučaju bes napada na bes.

Manuov Zakonik 8, 351.

Čak i u najprimitivnijim verama i religijama koje su se pojavile pre desetine hiljada godina, uvek se smatralo da se svet ne razvija haotično i da je svaki događaj u vremenu povezan sa svojim uzrokom. Problem, katastrofa i kataklizma, gledali su se kao gnev bogova koji kažnjavaju ljudе zbog pogrešnog ponašanja. Bolest i problemi kod pojedinca pripisivali su se njegovim osobinama, pogledu na svet i ponašanju. S jedne strane, nagomilavalо se iskustvo, koje je dokazivalо da se bolesti i problemi ne pojavljuju slučajno, a s druge strane, prosvetljenje koje je dolazilo iz viših planova i novo znanje, potvrđivali su istinu, koja se sastojala u tome da pogrešan pogled na svet vodi ka grehu, a greh - do bolesti.

Svi su želeli da žive i da budu zdravi, a za to je bilo potrebno pridržavati se moralnih pravila u odnosu prema sebi, prema drugima i okruženju. Takođe su bile potrebne surove kazne za one, koji ne poštuju ova pravila, s obzirom na to da su za greh jednog, bogovi mogli da kazne čitavo pleme. Najviša znanja o svetu, koja su dobijali mистici, u glavama običnih ljudi su se transformisala u religiju. Osim uobičajeno religioznog „Bog će kazniti”, postojao je koncept karme i Akaša hronike. Staroindijska filozofija, mnogo hiljada godina pre Mojsija, tvrdila je da bilo koji događaj što se dešava u svetu, ne iščezava bez traga, već se fiksira u etru sveta. Svaki čovekov postupak se fiksira i dovodi do pozitivnih ili negativnih posledica, to jest svojim ponašanjem i emocijama čovek određuje svoju sudbinu i događaje koji će mu se desiti.

Nagomilavanje grehova dovodi do bolesti ne samo odraslih, već i dece, kao i do degeneracije i izumiranja roda, plemena i čitave države. Sposobnost izbavljenja od greha omogućila je da se sačuva zdravlje. Jedno od najboljih sredstava je bilo kažnjavanje onih, koji su kršili moralne zakone. Kazna ili bolest su zaustavljali opasnu tendenciju i davali šansu za opstanak i pročišćenje. Kazna je omogućavala da se

čovek zaustavi na samom početku zabluda. Ako nije kažnen od strane ljudi, tada su pre ili kasnije neminovno i nemilosrdno dolazile bolesti, nesreće i smrt potomstva. Zbog toga, blagovremeno kažnen prestup, za čoveka je predstavljalo spasenje.

Šta je moglo biti efikasnija od kazne? Preventiva greha i zločina. Osim toga, onome, ko je proučavao svete knjige i doživljavao ih kao uputstvo za delovanje, dolazilo je zdravlje i bogatstvo. Pre mnogo hiljada godina, ljudi su shvatili: ubistvo, krađa i nasilje će najverovatnije činiti onaj, koji nije uzdržan u jelu i seksu, koji ne poštuje svoje roditelje, ne može da obuzda svoje želje i rob je svojih nagona. Videli su takođe i obrnuto: asketizam, nevezanost, uzdržavanje, velikodušnost - pozitivno su uticali na čoveka. Takvi ljudi su imali stabilne porodice, mnogobrojno potomstvo i sve ono što predstavlja blagostanje. Religije su bile različite, ali najviši zakoni postojanja, koje su opisivale, praktično se nisu suštinski razlikovale.

Zbog odavanja [čulnim zadovoljstvima, čovek], nesumnjivo, ide u greh, ali obuzdavajući ih, - postiže uspeh.

Manuov Zakonik 2, 93.

Želja se ponekad ne ugasi od uživanja željenih stvari; kao što oganj dodavanjem masla još više raste.

Manuov Zakonik 2, 94.

Ni [izučavanje] Veda, ni darežljivost [u milostinji], ni žrtveni obredi, ni uzdržavanje, ni asketizam, nikada neće dovesti do uspeha [čoveka] takvog karaktera, oskrnavljenog [osećanjima].

Manuov Zakonik 2, 97.

Grešne misli čoveka, njegovi pogrešni postupci, ulaze u samu osnovu ljudskog bića, to jest u njegova najdublja osećanja. U osećanjima su kodirane buduće misli i postupci. Ukoliko u svojim najdubljim osećanjima čovek teži ka najvišim svetovima, i konačno - Tvorcu, tada će se njegova vezanost i agresivnost prema ljudima i okruženju smanjiti.

Ako su, pak, njegova osećanja usredsređena samo na zadovoljstva, s dušom se neprimetno dešavaju užasne metamorfoze. Požuda, zavist i gnev postaju njegove prirodne karakterne crte, a za njima slede nasilje, pljačka, krađa, laž i ubistvo pripadnika sopstvenog roda.

Lov, kocka, spavanje danju, ogovaranje, ženskarenje, pijanstvo, pevanje, muzika, igra i besciljno tumaranje - grupa je od deset [poroka], nastalih od želje.

Manuov Zakonik 7, 47.

Potkazivanje, nasilje, verolomstvo, zavist, ljutnja, narušavanje [prava] ličnosti i uvreda rečima i štapom - grupa je od osam [poroka], nastalih od gneva.

Manuov Zakonik. 7, 48.

Pijanstvo, kocka, žene i lov - ovako [poređanu] - ovu četvorku treba smatrati najlošijom u grupi [poroka], nastalih od želje.

Manuov Zakonik 7, 50.

Udarac štapom, tuča i narušavanje [prava] ličnosti - ovu trojku treba smatrati najlošijom u grupi [poroka], nastalih u gnevnu.

Manuov Zakonik 7, 51.

U Manuovom Zakoniku, za koren greha su priznata dva impulsa - gnev i želja, to jest čulna priroda čoveka je podeljena na materijalnu i duhovnu komponentu. Klanjanje duhovnoj, dovodi do gneva, a materijalnoj - ka neobuzdanim željama. Isti mehanizam je opisan u Tori. U skladu s njom, postoje dva vaseljenska greha. Na početku je zgrešio anđeo, koji je postao đavo. Snaga, volja, upravljanje i svest, zatvorili su od njega božansku volju i doveli do ponovnog rađanja. Klanjanje čulnoj sreći gurnulo je ka grehu Evu, praroditeljku čovečanstva.

Ova dva greha, nevidljivo prisustvuju u svakom čoveku, i on ih pobeđuje, približavajući se Bogu, ili upada u greh, klanjajući se svesti i željama. Svaki grešnik pre ili kasnije biva kažnen za svoje postupke, iako ponekad kazna pada na njegovu rodbinu, decu i druge potomke. Ali, u narednim inkarnacijama, čovek će morati da plati za štetu koju je naneo dušama dece i potomstva i sam će propatiti. Komplikovano je govoriti o dejstvima zakona uzroka i posledice u mnogim inkarnacijama ljudske duše, iako, ukoliko se zaustavimo na principu jedinstva čitave Vasionе, jasno je da se sadržaj razvija kroz neprestano obnavljanje forme, inače bi došlo do njihovog srastanja. Dakle, i duša čoveka koja živi posle smrti, mora da ima pravo na novi omotač. I, kvalitet tog omotača, verovatno, mora biti vezan za pravac u kom ide duša. Ukoliko ona degradira, tada, u skladu s tim, i omotač mora da bude lošiji.

Posmatrajući aure pacijenata, često sam video kako duša čistog deteta ne može da pristupi dušama roditelja, koje su zaprljane uvredama i mržnjama. Ako se dete ipak rodi, njegovi roditelji počinju da oboljevaju, kako bi se njihove duše uskladile s dušom deteta. Ponekad, nakon pojavljivanja takvog deteta, roditelji su umirali.

Video sam i kako se gresi roditelja prenose na decu i prisustvuju u njihovom polju. Ali ako je unutrašnji detetov pravac bio čist, i ljubavi je bilo mnogo, tada prljavština nije uticala na njegovo zdravlje i sudbinu. Ako je takva bomba odloženog dejstva nakon 10-15 godina eksplodirala, tada su prvenstveno stradali roditelji. U mladosti, bacamo seme naših postupaka i emocija u duše naše buduće dece, a posle 10-20 godina, možemo požnjeti letinu u vidu bolesti i nesreća.

Ako roditelj nije uspeo pravilno da vaspita dete i ono je postalo lenjo, zavidno, pohlepno i agresivno, roditelj takođe plaća za to cenu kroz bolesti i nesreće. Pritom, za štetu pričinjenu duši, kazna koja sledi često je mnogo surovija nego za štetu nanetu telu. Ljudi, koji površno razmišljaju, često negoduju i iskreno su ogorčeni time što sudbina nekad ne kažnjava amoralne ljude. Međutim, često se dešava da zločince, koji unižavaju naše telo i blagostanje mi mrzimo, a zločince, koji kvare naše duše, ugađajući pritom svom telu, poštujemo i volimo. A Tvorac prvenstveno kažnjava one koji uništavaju ljubav i nanose štetu svojoj duši i duši drugog čoveka. Pritom, takvoj kazni ne podleže samo čovek, već i društvo i država. Ovo je takođe primećeno od davnina.

Car, u čijem gradu nema lopova, ni preljubnika, ni klevetnika, ni razbojnika, ni siledžija, nagrađuje se Šakrinim svetom.

Manuov Zakonik 8, 386.

Ako car ne kažnjava lopove, ne naplaćuje dugove, njegova zemlja ide ka rasulu, a on gubi nebo.

Manuov Zakonik 9, 254.

Osim kažnjavanja, ničim nije moguće zaustaviti prestupe zlonamernih lopova, koji tajno lutaju po zemlji.

Manuov Zakonik 9, 263.

Car treba, odsekavši im obe ruke, naređiti da se nabiju na oštar kolac oni lopovi, koji noću kradu, provalivši [kroz zid iza kuće].

Manuov Zakonik 9, 276.

Oni koji daju [lo povima] vatru, hranu, oružje, utočište, skrivače ukradenih stvari, gospodar treba da kazni isto kao lopova.

Manuov Zakonik 9, 278.

Ako caru u zemlji umre od gladi poznavalac Veda, njemu će takođe od gladi brzo propasti zemlja.

Manuov Zakonik 7, 134.

Ta zemlja, koju naseljavaju uglavnom šudre, puna nevernika, bez dvorođenih - brzo umire, izmučena glađu i bolešću.

Ni zbog prijateljstva, ni zbog velikog zadovoljstva neka car ne pušta na volju nasilnicima, koji dovode do užasa sva bića.

Manuov Zakonik 8, 22., 347.

Veliki broj ateista uvek je dovodio do degeneracije i propasti države. Ali ateizam je često bio rezultat religioznog fanatizma, koji je dovodio do toga da religiozna forma postane mnogo važnija od sadržaja. Takva država je bila Sovjetski Savez, gde su se prvenstvo uništavali moralni i duhovni ljudi. A upravo su oni bili opozicija paganskom demonu kolektivizma, koje je odbacilo sve ideje o moralnosti radi ostvarivanja političkih ciljeva.

Istorija se ponavlja, i moderne države sveta, klizeći u paganizam radi jačanja svog jedinstva, neprekidno otpočinju ratove, iznova stavljajući moral na zadnji plan. Ulazeći u sistemsku krizu, Sjedinjene Američke Države takođe moraju da žive u stanju neprekidnog rata da bi bile ujedinjene. Sovjetska vlast je neprestano tražila i pronalazila neprijatelje naroda, a SAD je sa istim takvim ciljevima pronašla svog neprijatelja - terorizam - i s njim se sada ne bori samo na svojoj teritoriji, već širom sveta.

S tim ciljem, oni vrše okupaciju Avganistana, i, da bi osvojili simpatije lokalnog stanovništva, dozvoljavaju im proizvodnju maka za opijum, koji su tri godine pre toga zabranili duhovna i svetovna vlast zemlje. Kao rezultat toga, količina heroina, poteklog u Rusiju i Evropu, za nekoliko godina se povećao 15-20 puta. Upravo taj, kriminalni novac, ne samo što uništava moral kompletne svetske zajednice, već odlazi i na podršku terorizma.

Da bi ostvarila ekonomsko liderstvo, Kina otvoreno čini krađu intelektualne svojine. Svojim falsifikatima je zatrпala ceo svet. Kina podržava sve terorističke režime i zatvara oči na pogibiju stotine hiljada ljudi, ukoliko u tome ima ekonomski interes. Tako je na primer, u Ujedinjenim Nacijama, pri pokušaju da se nekako zaustavi pokolj u Sudanu, Kina stavila veto na odluku o ekonomskim sankcijama, zato što trgovina s tom afričkom zemljom Kini donosi ogroman novac.

Indijski zakon karne glasi: sve ono kako postupaš prema drugim ljudima, pre ili kasnije će ti se vratiti. Stari zavet poziva: prema drugima postupaj onako, kako želiš da oni postupaju prema tebi. Ovo se takođe odnosi i na države. Ako jedna zemlja kvari i uništava moral u drugoj državi, pre ili kasnije će za to platiti.

Pre oko dve stotine godina, engleska kompanija, koja je imala ogromne dugove prema Kini, rešila je pitanje vrlo jednostavno: uvezla je tamo drogu. Nakon toga, privreda zemlje je propala. Danas Kina zauzima prvo mesto u proizvodnji i prodaji droge i time podriva privredu drugih zemalja. U poslednjih nekoliko decenija, zapadne zemlje, koje koriste nerazvijeno kinesko zakonodavstvo, preselile su tamo štetne i opasne po zdravlje fabrike i preduzeća.

Danas Kina ne truje samo svoju ekologiju - otrovnim dečjim igračkama i drugom opasnom produkcijom, ona nanosi štetu celom svetu. Peščane oluje sa teritorije Kine sve češće prodiru na teritoriju Koreje i Japana. Zemlja sa nemoralnom spoljnom politikom, ne može da vaspitava normalne ljude. Ljudi oponašaju svoje vladare - tako je sazdana priroda. Članovi čopora, učeći se, oponašaju vođu. Deca oponašaju svoje roditelje. Narod oponaša ponašanje vlasti.

Kina danas vodi pljačkašku imperijalističku politiku protiv zemalja Afrike i Južne Amerike. Novac se ulaže u razvoj puteva i infrastrukturu, neophodnu za izvoz sirovina u Kinu. Isisane zalihe i bogatstva tih zemalja, Kina plaća svojom jeftinom robom, uništavajući njihovu ekonomiju i potpuno je pokoravajući sebi.

Nedostatak principa i pravo jačeg, koje servira Amerika, postali su normalna pojava u modernom svetu. Takvi odnosi su potpuno normalni za prvobitnu zajednicu, za ljude koji se tuku toljagama i greju se pored vatre. Ali ubrzani napredak civilizacije, dok u pozadini kultura i moral nazaduju, povećavajući razliku u potencijalu, može da stvori samo rušilačku, samoubilačku energiju.

Mnogi stručnjaci predviđaju ekonomski propast Kine. Konkurentnost njene robe postala je moguća na račun grubih kršenja međunarodnih, ekoloških i etičkih normi. Odsustvo sindikata u Kini i nemilosrdna eksploracija seoskog stanovništva, takođe doprinose ekonomskom proboru. Ali, blagostanje i procvat u zemlji čija duša truli, moguće je samo tokom kraćeg vremenskog perioda. Bezdušni, okrutni, nemoralni čovek će pre ili kasnije postati ozbiljno bolestan. Zemlja takođe.

Zanimljiva situacija se dešava kod nas, u Rusiji. Tokom vladavine Gorbačova i Jeljcina, država je pala na najniži mogući nivo. Od nje gotovo ništa nije ostalo. Do nedavno, u Rusiji su delovali odnosi,

karakteristični za prvobitnu zajednicu. Banditske formacije, slično plemenima, utvrđivali su poredak na svojoj teritoriji, kontrolisali ekonomiju i pokušali da stvore bar neke ideje o moralnosti. Pojavila se paganska ideologija, u kojoj su novac i udovoljenje željama bili glavni životni ciljevi. Devojke su sanjale da postanu prostitutke, a dečaci - plaćene ubice ili autoriteti. U takvim okolnostima je i došlo do rasplamsavanja kriminala, homoseksualizma, pedofilije i svih grehova, svojstvenih degenerisanom društvu. Država je morala da umre ili da otpočne sa oporavkom.

Postepeno su jačali policija i snage bezbednosti. Banditske reketaše su istiskivali policijski klanovi, i tada su se kriminalci svih boja prekvalifikovali u biznismene, pokušavajući da se zaštite, a zatim su pohrlili u politiku, znajući da je najbolja zaštita od vlasti - biti prisutan u samoj vlasti. Prilično brzo su kriminalci shvatili da se ne mora upravljati pištoljem i nožem, već zakonima, koji im omogućavaju da prođu nekažnjeno, a da neefikasna ekonomija i narod - budu bespomoćni. Međutim, desilo se čudo, i smrt Rusije je odgođena. U Rusiji su počele da pobeduju tendencije koje vode ka moralu i spasenju.

Ali, ljudi s kriminalnim pogledom na svet, koji se nalaze na vlasti, isto kao i pre, ne dozvoljavaju da se donesu zakoni koji ograničavaju njihove grabljive instinkte. Potpuna bezobzirnost i podmitljivost modernih ruskih činovnika, postala je realna pretnja za bezbednost zemlje i njen opstanak u budućnosti.

Svaka kancerogena ćelija se bori za svoj opstanak, ubijajući organizam, da bi zatim umrla zajedno s njim. Rusija je prošla strašne faze, gotovo potpunog raspada. Počeli su pokušaji preporoda. Ono što može da raduje, verovatno je dinamika. Nakon društva prvobitne zajednice, koje je postojalo u Rusiji pre 10-15 godina, prošli smo kroz period robovlasničkog sistema i stupili u feudalizam. Danas se, razni klanovi u vojsci, Federalnoj službi bezbednosti, policiji i drugim državnim organima, ponašaju kao veliki feudalci, koji štite svoju teritoriju i pokušavaju da pokore druge. Za nekoliko godina u Rusiji možemo očekivati pojavu zrelog kapitalizma. A nadalje, ja mislim, mora doći do pronalaženja sopstvenog puta. Kapitalizam, sa poklonstvom zlatnom teletu i ignorisanjem duše i morala, mislim da je osuđen na propast u političkom, ekonomskom, a možda i fizičkom smislu.

Kina, koja je pokušala da objedini socijalizam i kapitalizam, stvorila je još strašniji model budućeg društva. Nedostatak morala i vere u Boga, u kombinaciji s prioritetom gramzivog blagostanja, dala je svetu novog političkog frankenštajna. Događaji u poslednjih stotinu godina, nepobitno dokazuju: kolektivni egoizam ništa manje nije opasan od ličnog, individualnog.

Materijalizam, koja se klanja telu i njegovim željama, ubojit je podjednako kako u individualnom tako i u kolektivnom obliku. Ali, često materijalizam postaje posledica duhovne degeneracije, nemogućnosti da se prevaziđe poklonjenje najvišim duhovnim i čulnim aspektima ljudskog bića. Tragedija, u koju ulaze moderne zemlje, posledica je činjenice da svaki pojedinac ne može da prevlada nagomilani greh u svojoj duši.

Do 1949. godine, kada je u Kini otpočeo socijalizam, u zemlji je bilo 22 brane, a sada ih je oko 80.000, i one počinju da troše više energije nego što je proizvode. Ali rukovodstvo zemlje nastavlja da pravi tragične greške, slične onima koje je činila sovjetska vlast, pokušavajući da preusmeri sibirske reke i trošeći ogroman novac na druge, mitske projekte. U Sovjetskom Savezu, vojnoj industriji, dešavalo se da novi tenk izade na jedna vrata fabrike, a posle nekoliko minuta šmugne iza drugih vrata i odlazi u topionicu. Ali se zato ispunjavao plan. Ateizam i koristoljubivost sovjetskih činovnika dovodio je do absurdnih i tragičnih posledica koje su zapravo bile zakonomerne. Pohlepan čovek ne može da bude mudar. Nevernik i nemoralan čovek ne može biti dalekovid. On ne može da objedini uzrok i posledicu. On ne želi da razmišlja o lošim posledicama, i to uništava povratnu vezu u njegovom načinu razmišljanja.

Isti obrazac razmišljanja se primećuje kod kineskih činovnika. Kada su kineske korporacije smislile novo sredstvo za bogaćenje - seosko stanovništvo koje je davalo krv, bili su oduševljeni. Zatim se ispostavilo da je siromašan čovek bio spremjan da donira krv svake nedelje, a to može dovesti do iznemoglosti, čak i smrti. Onda su odlučili da uzimaju samo limfu, a preostale komponente krvi su vraćali donoru. Na Zapadu postoji tehnologija uzorkovanja krvi i vraćanja jednog njenog dela kroz jedan špric. Kinezi su i ovde odlučili da uštede: krv su podelili na grupe, sipali u zajedničke rezervoare, a zatim je ulivali obratno, donorima. Na to, da donori mogu da obole od AIDS-a, niko nije pomislio. A kada su

shvatili, bilo je već kasno. Prema prognozama stručnjaka, do 2010. godine u Kini može biti oko 15 miliona zaraženih sidom. A ukoliko se u obzir uzme moderno srozavanje običaja u toj zemlji, dominaciju zapadnih filmova koji propagiraju seks i činjenicu da omladina ne veruje u socijalističke ideale, već pokušava da razmišlja proamerički, može se zamisliti obim problema koji Kini predstoji da reši.

Ali vratimo se našim opservacijama. Svaka država se sastoji od zasebnih pojedinaca. I, ukoliko čovek ne može da pročisti svoju dušu i da je dovede u red, ako to ne mogu da urade drugi, slični njemu, tada možemo predvideti kakva će biti državna politika i šta će se desiti s takvim društvom. Prelistavam stranice Starog zaveta, pokušavajući da pronađem informaciju koja može spasiti pojedinca i čitavo čovečanstvo.

Kako se duša čisti od greha? Nesumnjivo da je glavni princip - verovanje u Boga. Poštovanje zapovesti takođe blagotvorno deluje na dušu. Čini se da je mehanizam jednostavan. Prvo je potrebno pokušati ne zagađivati dušu gresima, ne ubijati je sopstvenim emocijama i ponašanjem, to jest prva faza je - prestati činiti prestupe. A druga faza - to su postupci koji pomažu da se očisti duša. Žrtvovanje i velikodušnost, bez sumnje čiste čovekovu dušu. Uzdržavanje, nevezanost, obuzdavanje pohlepe, zavisti, gneva i požude takođe doprinose pročišćenju duše. Ali u Starom zavetu postoje potpuno nejasni momenti, poput situacije sa žrtvenim jarcem.

I neka prinese Aron junca svog na žrtvu za greh i očisti sebe i dom svoj. Potom neka uzme dva jarca, i neka ih metne pred Gospoda na vrata šatora od sastanka; i neka Aron baci žreb za ta dva jarca, jedan žreb Gospodu a drugi žreb Azazelu; i neka Aron prinese na žrtvu jarda na kog padne žreb Gospodnji, neka ga prinese na žrtvu za greh, a jarda na kog padne žreb Azazelov neka metne živa pred Gospoda, da učini očišćenje na njemu, pa neka ga pusti u pustinju Azazelu. (Treća knjiga Mojsijeva (Levitska) 16, 6-10).

Da li je tako lako izbaviti se od grehova, koji su se nataložili u duši i ne izlaze iz nje? Da li zaista čovek ne može sam da se očisti, već mora da prebaci svoje grehe na nedužnu životinju? U čemu je smisao ovog rituala?

Pokušavajući to da razumem, setio sam se reinkarnacije. Do danas je poznato na hiljade slučajeva da se ljudi sećaju svojih prethodnih

inkarnacija. Štaviše, kada proveravate informaciju koju saopštavaju te osobe, sve se potvrđuje. Zašto samo nekolicina pamti iskustva iz prošlih života?

Analizirajući i razmišljajući, došao sam do sledećeg zaključka: kapacitet ljudske svesti je ograničen, i ona može da operiše samo sa određenom količinom informacija. Zbog toga, periodično iskustvo iz prošlosti se mora transformisati u čulni blok i otići u podsvest. Svest, osećanja i ponašanje su u značajnoj meri povezani sa ljudskim telom. I ukoliko je u ovom životu sada to muškarac određenog vaspitanja, pogleda na svet i karaktera, a seća se sebe u prošlom životu kao žene, s drugim karakternim osobinama, može da dođe do reakcije neutralizacije. On jednostavno nema dovoljno energije da bi radio u dva režima.

Svaki neprijatan, agresivan postupak koji učinimo, izaziva u nama bol pokajanja. Mi često nastojimo da sami sebe kaznimo, kako bismo osetili bol i da ne bismo ponavljali greške ubuduće. Ali, čovek živi u dva vremenska toka. S jedne strane, to je iskustvo iz prošlosti, koje nas oblikuje u sadašnjosti, a, s druge strane je to nova budućnost, koja može u potpunosti da se razlikuje od prethodnog iskustva. Dakle, ako osoba pamti sve svoje grehe, to za nju može biti veoma teško breme. Da bi nastavila da živi, ona nekako mora se otrgne od svoje negativne prošlosti, da oseti sebe novim čovekom, s novom budućnošću i da živi u novom režimu, s novim navikama. Čoveku je bilo lakše da se promeni i otpočne novi život ako izvrši ritual razdvajanja od svojih prošlih greha.

Smisao takvog rituala sastojao se ne toliko u realnom izbavljenju od greha, koliko od nevezanosti za svoje prethodno „ja” i stvaranje novog, čistijeg „ja”, koje čoveku olakšava pridržavanje zapovesti. Mada, ako se prljavština iz duše roditelja može preneti na decu, tada se i prljavština vlasnika može preneti na životinju. Više puta sam opisao slučajeve kada kućni ljubimac nesvesno na sebe preuzima grehe gospodara. Kada je u duši mnogo energije, zahvaljujući kojoj postoji mogućnost promene, onda njena transformacija predstavlja najbolje izbavljenje od greha; ako je energije malo, tada može biti od pomoći ritual, sličan magijskom, kada se prljavština iz duše kanališe u životinje, biljke, kamenje i tako dalje.

Setio sam se kako je jedna žena opisala proces uklanjanja uroka. Dete su oprali vodom, zatim su tu vodu sipali u travu, i na tom mestu je trava požutela, zatim pocrnela i uvenula. Mislim da proces salivanja bolesti voskom, koji često praktikuju iscelitelji, ima taj isti mehanizam za osnovu.

Vratimo se ritualu pročišćenja duše u judaizmu. Osim žrtvenog jarca, postojala je procedura pročišćenja, koja se obavljala početkom aprila svake godine, kada je mogao da se pročisti čitav jevrejski narod.

I ovo neka vam bude večna uredba: deseti [dan] sedmog meseca mučite duše svoje, i ne radite nikakav posao, ni domorodac ni došljak koji se bavi među vama, jer u taj dan biva očišćenje za vas, da se očistite; bićete očišćeni od svih greha svojih pred Gospodom; to neka vam je počivanje subotno, i mučite duše svoje po uredbi večnoj.

A sveštenik koji bude pomazan i koji bude osvećen da vrši službu svešteničku na mesto oca svog, on neka očišća obukavši se u haljine lanene, haljine svete, i neka očisti svetinju svetu i šator od sastanka; i oltar neka očisti; i sveštenike i sav narod sabrani neka očisti.

I ovo neka vam je večna uredba da očišćate sinove Izrailjeve od svih greha njihovih jedanput u godini.

(Treća knjiga Mojsijeva (Levitska) 16, 29-34).

Oni, koji su bili pripremljeniji, uzdali su se u taj, drugi način. Slabe duše su se pak uzdale u pročišćenje pomoću prvog.

Zašto se samo jednom godišnje čisti duša i zašto se to dešava baš u aprilu? Analizirajući informaciju i sproveđeći dijagnostiku pacijenata, došao sam do sledećih zaključaka: desetine hiljada ljudi su živeli u istom režimu. U letnjem periodu su imali mogućnost da se pravilno hrane i udobno žive, u jesen su pravili zalihe za zimu. Nisu sve životinje mogle da izdrže zimski period, tako da je deo stoke bivao zaklan. U to vreme su se organizovale svadbe, praznici, to je bio period odmora. A onda je nastupila zima i smanjenje zaliha hrane i drugih zadovoljstava.

Najmanje hrane je bilo u proleće. U maju i junu ljudi bi počinjali da oru, seju i da se aktivno bave poljoprivredom. Mart i april su se

spontano pretvorili u mesece sa maksimalnom unutrašnjom nevezanošću od zemaljskih užitaka i dobara. Znači, molitva je tada bila iskrena i ljubav nije bila toliko opterećena vezanošću. Fizičke snage je bilo manje, to jest duša se nije iscrpljivala kroz telesnu aktivnost, već, naprotiv, dobijala je više božanske energije, a samim tim su se otvarale i veće mogućnosti za njenu transformaciju. Sposobnost da se prevaziđu sopstveni gresi i da se rastane s njima, takođe se povećavala. Ako je obavljena pravilna priprema za taj dan, uz pridržavanje posta, uzdržavanje od seksa, bez opterećenosti kućnim poslovima, tada je, na dan čišćenja, mogla da se dogodi realna transformacija. Čovek se realno oslobođao od svojih grehova. Ispostavlja se da nam božansko uputstvo razotkriva duhovne i fizičke zakone Vasione. Što više spoznajemo zakone fiziologije živih bića, i što se bolje razumemo u zakone ljudske duše, time više vidimo kako se oni podudaraju sa otkrovenjima, koje dobijamo iz viših planova.

Naša svest ne može biti nepogrešiva, ona se razvija postepeno. Ono što ne možemo da shvatimo i pretvorimo u nauku, nalazi se pored nas, u obliku božanskog otkrovenja. Zakoni fiziologije duše, odnos emocija, bolesti i sudsbine, naučnicima potpuno neshvatljivi sve do danas, odavno su izloženi u svetim knjigama.

Gle, blago čoveku koga Bog kara, i zato ne odbacuj karanje Svemogućeg, jer On zadaje rane, i zavija; On udara, i ruke Njegove isceljuju. (Knjiga o Jovu 5, 17-18).

Ne znaš li da je tako od kako je veka, od kako je postavljen čovek na zemlji, da je slava bezbožnih za malo i radost licemerova za čas? Da bi mu visina doprla do neba, i glava se njegova dotakla oblaka, nestaće ga za svagda kao kala njegovog; i koji ga videše reći će: Kuda se dede? Kao san odleteće, i neće se naći, i iščeznuće kao noćna utvara. Oko, koje ga je gledalo neće više, niti će ga više videti mesto njegovo. Sinovi njegovi umiljavaće se siromasima i ruke će njegove vraćati šta je oteo. Kosti će njegove biti pune greha mladosti njegove, i oni će ležati s njim u prahu. Ako mu je slatka u ustima zloča i krije je pod jezikom svojim, čuva je i ne pušta je, nego je zadržava u grlu svom, ipak će se jelo njegovo pretvoriti u crevima njegovim, postaće u njemu jed aspidin. Blago što je proždralo izbljuvaće, iz trbuha njegova isteraće ga Bog (Knjiga o Jovu 20, 4-15)

Čini se da je sve jednostavno i jasno. Zašto, pak, ljudi uporno krše zapovesti, kvare svoju dušu i čine zločine? Odgovor leži u fiziologiji ljudske duše. Ako čovek nema nogu, on može da hoda samo pomoću štakе. Svet je uređen tako da nijedan proces ne стоји u mestu: ili se razvija ili degradira. I, ako se čovek ne brine o svojoj duši, ona postepeno počinje da se menja. Ako je bolesna nogu, isprva se pojavljuje nepravilan hod, zatim čovek počinje da hramlje, a zatim i gubi nogu. Na nivou duše, taj proces protiče sporo i neprimetno. Čovek se na njega privikava, a zatim se odjednom ispostavlja da neke stvari ne može da uradi ni uprkos ogromnoj želji. Čak i ako glava sve razume, osećanja se suprotstavljaju. Kod prosečnog čoveka, osećanja uvek preovlađuju, zato što se pojavljuju pre promišljanja. Ako se svest naoruža ljubavlju, osećanja se mogu promeniti. Ako, pak, nema ljubavi, pre ili kasnije će osećanja pobediti. I ako za čoveka ljudska vlast, moć i prosperitet pobeđuju ljubav i jedinstvo s drugim ljudima, ako su ljubav i moral za njega u drugom planu, pre ili kasnije će se od klanjanja duhovnosti on skotrljati ka materijalnom i početi da se ponaša kao zločinac. On možda shvata da će se uskoro dogoditi nevolje, možda čak i katastrofa, ali ne može da se izbori sa svojim emocijama.

Jutros sam gledao vesti na TV-u. Predsednik Džordž Buš, uprkos svim rezolucijama i međunarodnim normama, naredio je isporuku oružja Kosovu, koje je postalo nezavisno zahvaljujući Americi. Osim uspostavljenih međunarodnih standarda, postoji još i uticaj lidera. Liderska država stvara nove zakone i odnose, i nju svesno ili nesvesno oponašaju druge zemlje. Savremeni princip međunarodnih odnosa je pre nekoliko godina jasno formulisala Kondoliza Rajs tokom sastanka sa predsednikom Ukrajine. Ta fraza državnog sekretara SAD izašla je u novinama: „Radite šta god želite, kršite sve moguće norme, mi ćemo zatvoriti oči, samo sačuvajte vlast”.

A ujutro su mi slučajno pod ruku došle novine i pročitao sam članak u kojem je olimpijska šampionka iz sportske gimnastike opisivala Olimpijske igre u Atlanti 1996. godine. Govorila je o sudijama, koje su s bezobzirnom pristrasnošću sudili u korist svojih i prikazivali rezultate koji su objektivno premašivali njihove sposobnosti. Američka publika, da bi omela naše sportistkinje tokom takmičenja, vikala je i toliko udarala

nogama, da se sportski podijum tresao. Bilo im je potrebno da cilj dostignu po svaku cenu.

Pri rešavanju konflikta putem gušenja ili uništenja suprotne strane, ljudi demonstriraju nivo mišljenja koji će biti nemoguć za čoveka budućnosti. I uskoro će ljudi morati da se odreknu takvog načina razmišljanja, možda zajedno i sa samim životom. Ali ipak, i dalje napreduju oni, koji su spremni da prekrše svaku zapovest zarad svoje koristi. Amerika nastavlja da se ponaša po principu jednog poznatog Amerikanca, koji je govorio: „Ako imate lepu reč, možete mnogo postići komunicirajući s drugom osobom, ali ako osim lepe reči imate i dobar pištolj, postići ćete mnogo više”. Ovaj čovek, koji se zvao Al Capone, zaista je postigao mnogo, ali je umro u američkom zatvoru, nakon mnogo godina robije.

Stari zavet opisuje propast imperije, smrt careva, bolesti, nesreće mnogih ljudi koji su izgubili duhovnu čistotu i moral. Ali, u Starom zavetu postoji neverovatna priča, koja se absolutno ne uklapa u uobičajeni biblijski kontekst. To je knjiga o Jovu. U njoj je izložena priča o čoveku koji je bio neporočan, pošten i bogobojažljiv, koji nikada nije činio zlo, brinuo je o drugima i stalno prinosio žrtve Bogu, neprestano se pridržavajući svih zapovesti i znajući da će Bog morati da ga zaštiti od svih nesreća. I, eto, upravo njega, a ne grešnike, koji su se nalazili u blizini, Bog kažnjava, pritom veoma surovo. Isprva neprijatelji napadaju njegova ogromna stada, kradu stoku i ubijaju njegove bližnje. Zatim se ruši krov kuće, u kojoj su gozbu imali njegovi sinovi, i svi oni stradaju. Zatim stradaju svi njegovi bližnji i Jov ostaje sam. On iskreno ne shvata zašto ga je toliko surovo kaznio Svevišnji, ali ne huli na Boga i ne odriče Ga se. Nakon ovog, Jov oboljeva od lepre, ali uprkos tome, spreman je da prihvati svoju sudbinu: Dobro smo primali od Boga, a zla zar nećemo primati? (Knjiga o Jovu 2, 10).

Prilaze mu prijatelji i užasavaju se onim što su videli, saosećaju s njim, plaču od žalosti prema njemu, a zatim sedam dana i noći sede pored njega, čutke, jer shvataju da mu ne mogu pomoći. Tada ljudsko preplavljuje Jova, i on proklinje sebe i dan kada se rodio: Zašto bezbožnici žive, stare i bogate se? Seme njihovo stoji tvrdo pred njima zajedno s njima, i natraže njihovo pred njihovim očima. Kuće su njihove na miru bez straha, i prut Božji nije nad njima (Knjiga o Jovu 21, 7-9).

Prijatelji pokušavaju da ga zaustave, ali im on ne veruje. Na kraju, istupa najmlađi od njih - Eliuj, koji reče: Ja sam najmlađi, a vi ste starci; zato se bojah i ne smeh vam kazati šta mislim. Mišljah: neka govori starost, i mnoge godine neka objave mudrost. Ali je duh u ljudima, i Duh Svetog urazumljuje ih. Veliki nisu svagda mudri, i starci ne znaju svagda šta je pravo. (Knjiga o Jovu 32, 6-9).

Isprva on Jovu govori potpuno neočekivane stvari, tvrdeći da Jov nije najbolji među poslednjim grešnicima, zato što je rekao: Ne pomaže čoveku da ugada Bogu (Knjiga o Jovu 34, 9); i još je rekao: Pravedan sam, a Bog odbaci moju pravdu (Knjiga o Jovu 34, 5). Jer, treba kazati Bogu: Podnosio sam, neću više grešiti. A šta ne vidim, Ti me nauči; ako sam činio nepravdu, neću više (Knjiga o Jovu 34, 31-32).

Ako je čovek mogao da kaže da je on u pravu u odnosu prema Bogu, znači da je to čučalo u njegovoј podsvesti, ali se nije ranije ispoljilo. Spremnost da se počini zločin, već predstavlja seme zločina, a seme će pre ili kasnije postati klica. Ispravnost jedne osobe u odnosu na drugu, označava jednostavnu istinu: u pravu je onaj koji više zna, koji je bliži istini. Onaj ko oseća da je u pravu, istovremeno oseća nadmoćnost nad krivim. I ispostavlja se da je osećaj ispravnosti pred Bogom, koji je postojao kod Jova, izgledao kao bogohuljenje. Jov oseća nadmoćnost naspram Tvorca, on zna više od Njega, Tvorac je pred njim kriv.

Ali pokušaj da sebe postavimo iznad Tvorca, predstavlja đavolizam, te stoga bilo kakve zamerke prema Tvorcu pre ili kasnije razlažu i kvare čovekovu dušu. Zapovesti i pravila, koji pomažu čoveku da spozna Boga, nisu sâm Bog. To je mali deo, dostupan čovekovoј svesti na određenoj etapi. Ali s obzirom na to da se čovek neprestano razvija, kod njega se pojavljuje novo razumevanje greha i pojavljuju se nove zapovesti.

Božanska suština zapovesti ostaje, menja se njihova forma. Za mrava zapovest predstavlja instinkt, za magarca - takođe. Kod čoveka, pak, osim instinkata, postoji težnja da se spozna božansko i božanske zapovesti mu pomažu da se izdigne sa svog trenutnog nivoa i zakorači u budućnost. Savršen može biti samo Tvorac, čovek nikada neće biti savršen, isto kao ni njegovo poimanje sveta koji ga okružuje. Dakle, nikada neće postojati zapovesti koje omogućavaju čoveku da potpuno otkrije božansku suštinu. Postojaće samo etapno razumevanje najviše

volje i logike, što znači da čak i izvršavajući sva pravila, mi zadržavamo određeno nesavršenstvo i nečistotu.

Kada dosežemo novi nivo razvoja, ono što je nekada bilo normalno i zdravo, sada može da bude grešno i bolesno. Tada, da bismo prevazišli svoje nove, još uvek neosvećene grehe, potrebno je još jače stremiti ka Bogu i povećavati ljubav prema Njemu. Tada će biti moguće da se čovek promeni i shvati te nove zakone, po kojima mora da živi. Za životinju je potpuno prirodno da istiskuje i potiskuje slabiju. Konkurenca i selektovanje životno neodrživih pojedinaca predstavlja razvoj. U primitivnim plemenima gušenje slabog je takođe bilo prirodno; tamo se razvoj takođe odvijao kroz borbu za opstanak. Ali ljudi su postali ljudi tek kada su otpočeli jedni drugima da pomažu i međusobno se spasavaju. Za to je bilo potrebno komunicirati, razvijati govor. Verbalna komunikacija je nastala kao ispoljavanje pomoći, saosećajnosti i jedinstva sa pripadnicima svog plemena.

U judaizmu je već došlo do toga da potiskivanje i ugnjetavanje slabih postane greh, to jest pojavila se fundamentalno nova shema razvoja - ne prisilna, već dobrovoljna. Slabog, koji nije uspeo da dosegne naš nivo, ne treba uništavati ili gušiti, već mu treba pomoći da se pridigne. Na taj način, priznaje se mogućnost transformacije, rasta i čovekovog razvoja.

Nekada je novi nivo mišljenja dolazio tek s novim pokolenjima. Razvoj se uglavnom odvijao kroz smrt starog i rađanje novog. Smrt je predstavljala glavni instrument evolucije živih bića. U judaizmu se, pak, otvorila mogućnost slabom da postane jak, nesavršenom da ne umre, a paganinu i neverniku da se promeni - da poštuje zapovesti i veruje u Jedinog Boga, suštinski se pritom menjajući.

Najviše mogućnosti i maksimalna energija za promenu duše i čovekove ličnosti dolazile su kroz poštovanje zapovesti i vere u Jedinog Boga. Pojavio se novi čovek kao takav, postavljen je temelj nove civilizacije. Međutim, dalji razvoj nije trebalo da se zaustavlja. Jov je uživao u blagostanju, imao je mnogo dece, visok položaj u društvu, ogromna stada životinja - sve je to bilo dokaz njegove visoke unutrašnje energije, koja se nakupila zahvaljujući njegovom pravednom životu. Ali kada mu je došla nova božanska energija, ispostavilo se da njegove

pravednosti nije bilo dovoljno. Zamerke upućene Bogu, nezadovoljstvo sudbinom, mržnja prema sebi - sve je to izbilo iz dubine njegovog bića.

Na taj način, što smo bliži Bogu, time više vidimo mana u sopstvenoj dojučerašnjoj svetosti. Dakle, u tome što se dogodilo Jovu, skriven je potpuno nov mehanizam onoga što nazivamo bolešcu i nesrećom. To nije plaćanje za stare grehe - već priprema za potpuno novi nivo razvoja duše. Takve patnje u stanju je da prođe, shvati i ponudi novi model spasenja drugima, samo najpripremljeniji čovek. I očigledne nepravedne muke i patnje Jova, zapravo su bile potpuno novi nivo spoznaje Boga. Nova porcija ljubavi dolazi sa novom porcijom sreće i patnje. Isprva dolazi patnja, ali ukoliko sačuvamo ljubav, za njom dolazi i sreća. Ona je došla i Jovu: rodilo mu se ponovo sedam sinova i tri kćeri, i posle toga je dobio dvostruko više sreće i blagostanja.

Najupečatljivije u ovoj priči jeste direktno obraćanje Tvorca Jovu, iz oluje. Gospod se obraćao Jovu i objašnjavao mu koliko su beznačajni njegovo telo i svest, koliko su ništavna njegova znanja o svetu, koliko je smešno njegovo osećanje ispravnosti pred Bogom. Ovde se nalazi upečatljiva informacija o tome kako se pojavio svetski okean: došao je iz zemljine utrobe, to jest na određenoj fazi razvoja i širenja zemlje, iz rasprslih pukotina između kontinenata, počela je da se sliva voda i pojavio se svetski okean.

Ili ko je zatvorio more vratima kad kao iz utrobe iziđe, kad ga odeh oblakom i povih tamom; kad postavih za nj uredbu svoju i metnuh mu prevornice i vrata; i rekoh: dovde ćeš dolaziti, a dalje nećeš, i tu će se ustavlјati ponositi valovi tvoji. (Knjiga o Jovu 38, 8-11).

Jov se pokajao, shvativši veličinu i nespoznatljivost Tvorca. Jednom za svagda, odrekao se zamerki, osuđivanja i osećaja ispravnosti pred Svevišnjim. Tada se pojavila prilika za njegove unutrašnje promene i on je bio dostojan novog nivoa sreće.

U svakom sistemu postoji karika, koja absolutno ne odgovara, čak protivreči uobičajenim pravilima - to je zametak konflikta između budućnosti i sadašnjosti. Onaj, koji ne zna da stupa u konflikt, pokušavajući da suzbije ili uništi protivnika, često se lišava budućnosti. U priči o jadnom Jovu, krije se seme budućeg hrišćanstva, čija suština nije bila u očekivanju uobičajenih blaga za dobro ponašanje i plaćanju za

prethodne grehe, već u pripremi za potpuno novi nivo osećanja i odnosa. Ne toliko kazna, koliko promena i vaspitanje. Ne toliko održavanje starih tradicija, koliko promena i priprema za novo božansko otkrovenje.

Šta je najopasnije pri prelasku iz jednog stanja u drugo? Šta je ono, što može da spreči čoveka da dobije novu porciju ljubavi? Šta može da zatvori šanse za opstanak? Priča o jadnom Jovu daje opis najvećih opasnosti:

1. Kršenje glavne zapovesti - vera u Jedinog Boga i ljubav prema Njemu, kao najvišoj vrednosti.
2. Osećaj sopstvene ispravnosti pred Bogom, osećaj da je Bog nepravedan prema nama.
3. Neprihvatanje svoje sudbine, nezadovoljstvo s njom.
4. Loše misli o sebi, mržnja prema sebi, samoosuđivanje i nedostatak poverenja u sebe.
5. Gubitak ljubavi u duši.

Jov nije uspeo da prođe kroz ta iskušenja i bilo je potrebno direktno uplitanje Boga, da bi mu pomogao.

U to vreme, čovekovo mišljenje još nije bilo spremno za takav zadatak. Prošli su vekovi, i taj zadatak je uradio Isus Hristos. Tako se pre dve hiljade godina pojavio mehanizam spasavanja čovečanstva.

OPROŠTAJ GREHOVA

U svetim knjigama, direktno ili indirektno, govori se ne samo o prirodi greha, to jest o budućim zločinima i bolestima, već i o njegovom pojavljivanju. Zaista, da biste se izbavili od bolesti i nesreća, sačuvali svoje potomke od degeneracije, potrebno je ne samo znati šta je greh, već znati i o njegovom poreklu.

Najbolja borba protiv bolesti je njena prevencija. Čitav život se možemo posvetiti borbi sa svojim gresima, a možemo i sprečiti njihovo pojavljivanje. U skladu sa Starim zavetom, Eva je upala u greh kršeći odredbe Svevišnjeg, a pre toga se anđeo, pogordivši se, to jest prestajući da se pokorava božanskoj volji i postavivši kao glavni cilj moć, svest i želje, pretvorio u đavola.

Šta označavaju ove biblijske priče? Greh je - gubitak jedinstva sa Bogom. Da bi prestalo potčinjavanje božanskoj volji, božanskim odredbama, potrebno je prekinuti unutrašnje jedinstvo s Bogom. Da bi se prekršile božanske zapovesti i pravila i počelo klanjanje čulnoj sreći, a zatim i materijalnoj, duhovnosti, takođe je neophodno izgubiti unutrašnje jedinstvo s Bogom. Tada otpočinje klanjanje idolima, koje generalno podstiče na sekundarno poklonstvo.

Svih šest stotina trinaest zapovesti, izloženih u Tori, svode se na deset glavnih zapovesti, koje pomažu da se sačuva jedinstvo s Bogom. Onaj, ko krši jednu od deset zapovesti, krši i preostalih devet, a time i svih šest stotina trinaest, iako spolja, po formi, može strogo da ih se pridržava. Smisao zapovesti je da pomognu čoveku da ne izgubi jedinstvo sa Bogom. Zbog toga se svih deset zapovesti svode na glavnu - ljubav prema Bogu kao prema najvišoj sreći u Vasioni. Kakav god bio narod i u ma kakvoj formi dolazilo Božansko otkrovenje, u svakom od njih, probijajući se kroz površinske razlike, vidimo isti unutrašnji smisao.

U Bhagavad-giti, ili „pesmi Gospodnjoj”, postoji jasan model začetka i razvoja greha. Ova informacija se pojavila u prebiblijskim vremenima, ali semena otkrovenja, koja su bila izložena u Vedama, hiljadama godina pre naše ere, pre ili kasnije će biti razumljiva čovečanstvu.

Kad čovek razmišlja o čulnim objektima, stvara se vezanost za njih. Iz vezanosti izvire želja, a od želje nastaje gnev.

Od gneva nastaje zbumjenost, od zbumjenosti zbrkanost pamćenja, od zbrkanosti pamćenja gubitak razuma, a gubitak razuma odvodi [čoveka] u propast.

Bhagavad-gita 2, 62-63.

Sebičnosti služeći, sili, nadmenosti, žudnji, gnev; preziru Me, zlosti puni, u svom telu, i u drugih. Zle, svirepe, mržnje pune, te najgore međ' ljudima, stalno iznova bacam samo u demonske materice.

Bhagavad-gita 16, 18-19.

Trokrile su dveri pakla, što u propast dušu vode; žudnja, srdžba i gramzivost; zato tog se trojstva kloni.

Bhagavad-gita 16, 21.

Vaspitanje čoveka - jedan je od glavnih zadataka u našem životu. Onaj, koji ne može sebe da vaspita, nikada neće biti u stanju da vaspita svoju decu. Svako vaspitanje podrazumeva najdublju promenu karaktera i ljudske duše. Osnovni koncept o samovaspitanju izložen u indijskim Vedama i Bhagavad-giti, pruža odlične smernice kako prevladati mane svoje duše, kako promeniti svoj karakter.

Pa čak i ako bi bio najveći grešnik, uz pomoć ovog splava znanja preplovićeš more svega greha.

Bhagavad-gita 4, 36.

Ali onaj koji je neznačica, nevernik, sumnjalo, taj propada. Za onoga koji sumnja nije ni ovaj svet, ni onostrani svet, niti ikakva sreća.

Bhagavad-gita 4, 40.

I najveći grešnik ako Mene štuje, predan je Meni, pravednikom takvog zovi, jer odluci pravoj dođe. Pravednikom taj će brzo postati, mir večni steći, o, Kuntin sine. Jer, upamti, ko god Mene srcem štuje, ne propada.

Bhagavad-gita 9, 30-31.

U ovom velikom delu, neprestano se govori o tome da je nesposobnost odricanja od plodova svog rada, zadovoljstva i strasti, prepreka u samovaspitanju i promeni. Bogatstvo i sujeta povezani su sa egom, nasiljem, gordošću, požudom i gnevom. Odricanje od materijalnih dobara pomaže da osetimo božansko, učvrstimo vezu s Bogom. Ali nisu opasna samo materijalna, već i duhovna blaga.

Čovek neka duh svoj uzdiže suštim Duhom, neka duh svoj ne unižuje. Jer sušti Duh je duhu prijatelj, dok je niži duh suštom Duhu neprijatelj. Ko pokori niži duh svoj suštim Duhom, tome će prijatelj sušti Duh biti; ali ko nižem duhu vladar nije, tome je sušti Duh neprijatelj.

Bhagavad-gita 6, 5-6.

Bhagavad Gita naglašava drugorazrednost svih rituala i tehnika. Bez neprestane lične težnje ka Bogu, sve pomoćne tehnike prestaju da dejstvuju, gube svoj smisao. Jedan od osnovnih načina spoznaje božanskog jeste nevezanost, asketizam i žrtvovanje. Tokom mnogih milenijuma, ljudi, ne vezujući se i žrtvujući, verovali su da su spoznali Boga, ne znajući za tu informaciju, koja je tako davno predstavljena u svetim knjigama.

Ni Vedama, ni isposništвom, darovima, ni žrtvama - ne možeš Me sagledati u tom liku što ga vide. Al' potpunom odanošćу mogu ljudi uistinu da Me u tom obliku vide, saznaju i sa Mnom se sjedine.

Bhagavad-gita 11, 53-54.

Ovo može izgledati čudno, ali Hristove reči o približavanju Carstva Božjeg, o tome da mnogi ljudi sa nesavršenim dušama mogu propasti, imaju nešto zajedničko sa onim što je rečeno u Bhagavad-giti nekoliko hiljada godina pre toga.

Kad god pravednost opadne, a nepravednost prevlada,
otelotvorujem se, o, Arđuna.

Da zaštitim dobro, a uništим zlo, i da uspostavim pravdu u svetu,
pojavljujem se iz doba u doba.

Bhagavad-gita 4, 7-8.

Mehanizam raspadanja ljudske duše, degradacije potomstva zbog pogrešnog pogleda na svet i ponašanja ljudi, bio je poznat u Indiji hiljadama godina ranije. Dovoljno je setiti se šta je govorio jedan od glavnih heroja „pesme Gospodnje”, Arđuna.

Kad bezakonje prevlada, o Krišna, žene u porodici postaju pokvarene, a kad su žene pokvarene, rađaju se nepoželjna [poročna] deca.

Bhagavad-gita 1, 40.

Zlodela onih koji uništavaju porodicu i dovode do mešanja kasta, donose propast večnih zakona zajednice i moralnih zakona porodice.

Bhagavad-gita 1, 42.

Bog, koji se javio Arđuni, govorи da je on nadduša, koja boravi u srcu svakog bića, i nastavlja:

Ja prožimam sav svet sobom u vidu Neispoljenog; sva bića u Meni leže, ali Ja u njima nisam.

Bhagavad-gita 9, 4.

Sva bića, na kraju tekuće faze razvoja Vasione, vraćaju se nazad, u Tvorca, a u narednom periodu Gospod ih ponovo oživljava. Sva stanja postojanja proizašla su iz Tvorca. Božanska energija se transformiše u duhovnu i materijalnu suštinu. Energija tih suština je energija iluzije i teško je prevazići zavisnost od nje. Ali onaj, koji se predaju Tvorcu, prevazilazi zavisnost od nje. Onaj, koji se preda Bogu, sve što čini, sve što dobija i daje, čini kao žrtvu Bogu.

I delati kad bih prestao propali bi ti svetovi (Bhagavad-gita 3, 24.) - kaže Tvorac Arđuni. - Ja sam Vreme koje ništi svetove (Bhagavad-gita 11, 32.). To jest, Tvorac govori o tome da On neprestano stvara i uništava vidljivu i nevidljivu Vasionu. Zapanjujuća je sledeća činjenica: u Vedama su religija i nauka sjednjene. Ona otkrića, koja je napravila nauka poslednjih decenija, potvrdila su deo informacije koja je predstavljena u Vedama pre mnogo hiljada godina.

Od koncepcije večne i nepromenljive Vasione, savremeni naučnici su prešli na model Velikog praska. Efekat crvenog pomaka koji je otkrio Dopler, neosporno je dokazao da se Vasiona širi. Statički, nerazvijen model Vasione, koji je postojao stotinama godina, srušio se. Ali teorija Velikog praska, takođe nije postala univerzalni lek, nije pomogla da se reše svi problemi i pitanja koja se odnose na razvoj Vasione.

Ispostavilo se da se Vasiona ne širi, već nadima, to jest njeno bujanje se dešava u svim tačkama. Postepeno, naučnici su počeli da naginju hipotezi pulsirajuće Vasione, a zatim se ispostavilo da ova informacija postoji već hiljadama godina. Činjenice dokazuju teoriju i potvrđuju religiozna otkrovenja.

Čovek, koji uspostavlja vezu s Bogom, naziva se joginom.

Kada je obuzdani um [čoveka] oslobođen od svih svetovnih želja, stiče uporište u Višem „Ja”, tada se kaže da je uspostavio vezu [s Bogom].

Bhagavad-gita 6, 18.

Onaj koji je neporočan, koji je prevazišao pohlepu, zavist i gnev, koji je pobedio um, to jest jogin koji je prevladao zavisnost od svesti,

postepeno menja svoju dušu nabolje, i kroz težnju prema Bogu dostiže najvišu transformaciju duše.

Svaka istina, kao seme, bačeno u zemlju, otkriva se u nauci i religiji. Sve snažniji spoljašnji proces razvoja propraćen je slabljenjem prvog unutrašnjeg impulsa, i ogroman broj ljudi, koje u Indiji nazivaju joginima, danas su izgubili osnovni smisao svog rada - jedinstvo s Bogom.

Evropljani, videvši blagotvorne efekte jogičkih vežbi, pozajmljuju ovu formu, povećavajući svoju spoljašnju energiju na račun gubitka unutrašnje. Mnogi ljudi, koji se ozbiljno bave jogom s ciljem otkrivanja natprirodnih moći, umrli su ili završili na psihijatriji, zato što se takva dejstva ni po čemu ne razlikuju od magije, čija je suština - sebično korišćenje najviših energija. Svaka bela magija pre ili kasnije postaje crna. Oni, koji su shvatili opasnost od ozbiljnih tehnika ukoliko se pogrešno primenjuju, prebacili su se na najpovršniji aspekt - fizičke vežbe (hata joga), koje pomažu u nevezanosti i smirivanju svojih želja. Ove vežbe nesumnjivo imaju blagotvorno dejstvo i na telo i na čovekovu dušu.

Ne tako davno, u novinama sam pročitao zanimljivu belešku. U italijanskim zatvorima, osuđenicima su dozvolili da se bave jogom, i broj tuča i krivičnih dela se drastično smanjio. Osnovne fizičke vežbe, koje smanjuju zavisnost od fizioloških funkcija, omogućavaju nevezanost, smanjuju zavisnost od želja i okruženja, pomogle su mnogim zatvorenicima da promene navike i karakter.

Sve svete knjige, na kraju krajeva, govore o istom: apstinencija, žrtvovanje, suzbijanje agresivnih osećanja, omogućavaju svakom čoveku da vaspita sebe i promeni svoj karakter. Ali prava, najdublja promena ljudske duše, nemoguća je bez težnje i ljubavi prema Bogu. Oni, koje su proglašavali svetim, i oni, koji su sebe proglašavali joginima, u suštini su išli istim putem, u istom pravcu. Sveti ljudi, osim odricanja od novca, karijere, udobne egzistencije, hrane u izobilju i seksualnih odnosa, odricali su se i od duhovnih dobara. Mnogi su davali zavet čutanja, povlačili se u pustinju, da bi lakše zaustavili tok svesti. Odricali su se ciljeva, zadataka i misli o sutrašnjem danu.

Hristos je govorio da Carstvo Božje može zadobiti ne samo onaj, koji se u sebi odrekao materijalnih bogatstava, već i onaj, koji može da se

odrekne duhovnih bogatstava. Duhovno bogatstvo je - komunikacija, um, to su planovi, ciljevi i zadaci, to su znanja koje je prikupilo čovečanstvo. Sve ovo takođe može da zaseni ljubav, isto kao luksuzna kuća, dobar posao i veliki novac.

Zakoni Vasione su isti za sve - vernika i nevernika, ljudi i životinje. Zašto Krišna, obraćajući se Arđuni, govori o vezi razdoblja ateizma sa nagomilavanjem greha? Verovatno je to takođe odraz najviših zakona Vasione. Povremeno, u celoj Vasioni zvuči kamerton, koji štimuje duše na jedinstvo s Bogom. Dolazi nova božanska energija i započinje sledeća faza razvoja Vasione. Seme nove epohe dolazi u vidu božanskih otkrovenja, naučnih i religioznih pogleda na svet. Ova informacija će promeniti pogled na svet, ljudske duše, njihov karakter i sudbinu. Nastaće period procvata i razvoja. A zatim će prvi impuls početi da slabiji, a klanjanje materijalnom i duhovnom će početi da jača. Shodno tome, slabice i vera u Boga, postaće češći poroci i zločini, kršiće se najviši zakoni.

„Ohlade ljubav mnogih zbog umnoženja bezakonja” - rečeno je u Jevanđelju. Kada ljubav napusti dušu, otpočinju bolesti i nesreće, a zatim prestaje život čoveka, naroda ili civilizacije. Kod životinja takav proces dovodi do smrti; čovek, pak, na račun promene svog karaktera i pogleda na svet može da prevlada smrt i započne novu fazu razvoja. I što je više mogućnosti za transformaciju i promenu, time je manje potrebna smrt kao sredstvo razvoja. Zato društvo, koje se brine o moralu svojih građana, pomaže im da prevaziđu svoje vezanosti i poroke, te strogo kažnjava za moralne zločine. Društvo, u kome je biti vernal i moralan unosno i časno, a biti zločinac krajnje neunosno, lakše će preživeti, i novi impuls, neophodan za preporod, prihvatiće lako i bezbolno. Društvo, pak, u kome su religija i moral na zadnjem planu, a na prvom su novac, blagostanje i zadovoljenje strasti, može da preživi samo kroz bolesti, rat i kataklizme. Pritom će nesreće za takvo društvo predstavljati spasenje.

Onaj koji istrajava u svojim gresima, mora biti kažnjen naročito žestoko, jer samo to može da pomogne njegovoj duši. Setimo se izreke: „pametnom - reč, budali - prut”. Prvi i Drugi svetski rat, koji su izbili na planeti u prošlom veku, veoma su ličili na prut, pomoću kog su nam objašnjavali da nismo dorasli razumevanju mnogih istina, tačnije - da smo izgubili to razumevanje.

Materijalizam tvrdi da tehnički napredak povlači moralni, i u nekoj meri je u pravu. Udobni uslovi življenja, čistoća i red, spolja čine ljudе smirenijim, blažim i finijim. Ali, samo spolja. Ako verujemo Bibliji, tehnički napredak može da nanese štetu duši i da je ubije.

Simbol tehničkog napretka, razvijene svesti, natprirodnih sposobnosti, lepote i savršenstva je đavo. A istorijske činjenice u većoj meri potvrđuju validnost Biblije u odnosu na zaključke savremenih naučnika. Uzrok pogibelji mnogih civilizacija, upravo je bio u tehničkom progresu. Energija, neophodna za nastanak i razvoj duše, sve se više trošila na potrebe napretka.

Ako svest, sposobnosti, upravljanje, kontrola, novac, blagostanje, duhovna i materijalna dobra postanu cilj sami po sebi, oni neprimetno počinju da uništavaju dušu, kradući od nje najvišu energiju. Upravo je o tome govorio Isus Hristos - o ogromnoj opasnosti koja vreba čovečanstvo, o pogrešnom odnosu prema sebi i svetu. Tada se pojavljuje opravданo pitanje: zašto baš sada, u ovom trenutku, svedočimo degradaciji hrišćanstva, koja se naročito snažno ogleda u katoličkom i protestantskom svetu?

Pitam se, prelistavajući stranice Novog zaveta, zašto savremenici nisu razumeli i prihvatili Isusa Hrista? Zašto Ga nisu razumeli oni, koji su pošli za Njim, i oni, koji su kasnije sebe nazivali hrišćanima? Ali ako se to dogodilo, znači da je moralo da se dogodi. Zašto je hrišćanstvo dalo najveći broj različitih struja, ogranka i sekti? Zašto su se najkrvaviji ratovi dešavali među hrišćanskim državama?

Prvi odgovor, koji se sam po sebi ukazuje jeste - inferiornost hrišćanstva, pogrešno Hristovo razumevanje najviših božanskih zakona. Drugi odgovor dolazi malo kasnije: to je neshvatanje onoga što je govorio Isus Hristos, površno shvatanje uzvišenih istina, koje je On pokušavao da prenese ljudima i nespremnost ljudi za novu informaciju.

Navećemo primer različitih načina razmišljanja, koje jednu istu informaciju doživljavaju na različite načine. Na putu je ležala zmija i grejala se na suncu, a u daljini je istim putem išao čovek, konj, i majmun. Oni su videli da na putu nešto leži. „To je štap” - povikao je čovek. „To je plast sena” - zaržao je konj. „To je banana” - zaskičao je majmun.

Svako vidi samo ono što mu čula sugeriju. Naša svest ne može da izađe van okvira čulnog modela. Za stvaranje novog modela, potrebna je

energija, a misli ne poseduju tu energiju. Zbog toga naša svest opisuje i objašnjava svet kroz zalihe čulnih modela.

Dugo je čovek smatrao da je svet večan, zato što nije želeo da umre. Sve ono čemu se mi klanjam, mora biti večno. Zbog toga, bez obzira što su svete knjige govorile o tome da je svet stvoren, ljudi su želeli da veruju da je svet oduvek postojao i da je večan. Jer tada i oni, na fizičkom planu, mogu da budu večni. Statičnost duše podrazumeva nisku energiju, i, shodno tome, malu količinu ljubavi u duši, pri čemu je duševni bol neizdržljiv. Dakle, potpuno nov doživljaj sveta, koji je došao kroz Isusa Hrista, ljudi su morali da prihvate na svoj način, podešavajući ga svom starom pogledu na svet, u kojem je dominirala ili vezanost ili mržnja ili osuđivanje ili klanjanje.

NOV NAČIN MIŠLJENJA

Božanska ljubav stvara prvobitnu energiju. Na početku, ta energija stvara vreme, a zatim se vreme, isprva sabijeno, razmotava, razotkriva u naizmenične karike, u privremene etape. Nadalje se energija, opadajući, pretvara u duhovnu, a potom - u materijalnu. To je završni stadijum primarne energije.

Materijalistički pogled na svet odgovara najnižem nivou unutrašnje čovekove energije. Način mišljenja je vezan za telo, ograničen je i nedostupne su mu mnoge istine - za to jednostavno nema energije.

Ako je osoba bolesna, prolazi kroz nesreće i gubitke, njeno mišljenje se odvaja od tela, nije toliko čvrsto vezano za njega. Tada čoveku postaju pristupačniji viši koncepti, on otpočinje dublje da shvata svet. Zbog toga, sve religije počivaju na konceptu žrtve, govore o neophodnosti da se prihvate sudbinski udarci, uzdržavanju i odricanju od strasti.

Praksa apsolutne nevezanosti za materijalno i duhovno, koja se pre mnogo hiljada godina pojavila u drevnoj Indiji, omogućila je da se dotaknu velike misterije postojanja, koje su došle iz viših planova. Ali odricanje, koje pomaže da se dosegnu suptilni planovi - samo je prva etapa spoznaje sveta. Spoznaja da je Tvorac jedan i da je težnja ka Njemu važnija od bilo kakvih tehnika, postavljalo je osnove za transformaciju čoveka u budućnosti.

Za čoveka sa nerazvijenom dušom, materijalna sreća je najvažnija, iako on priznaje postojanje duhovnih, mističnih momenata. Ali tek kada počne da shvata da nevidljivo, duhovno, može da bude jače od materijalnog, pojavljuje se religija. Nerazvijen način mišljenja je jednodimenzionalan, pomoću njega se razvoj doživljava samo u jednom pravcu, da se tako izrazim - pravolinijski. Vidim cilj i krećem ka njemu, ali ako se vratim nazad, tada ću izgubiti sve čemu sam težio. Sve se deli na dobro i зло. Sve što mi je priyatno i korisno - dobro je, a sve što može da me povredi - predstavlja зло.

Ali osim jednodimenzionalnog modela razmišljanja, čovek, koji se nalazi na višim nivoima razvoja, sposoban je da ovlađa složenijim - prostornim, trodimenzionalnim modelom razvoja. U trodimenzionalnom svetu, razvoj se odvija spiralno. Za dvodimenzionalnu svest, to izgleda

kao potpuni absurd: isprva razvoj ide u jednom pravcu, a zatim se okreće i vraća nazad. To, što se proces dešava na sve višem nivou, što se povratak dešava u drugoj ravni, primitivnoj svesti je veoma teško da shvati.

Uporedo sa spiralnim modelom, može se koristiti pulsirajući model, u kome istovremeno postoje dva suprotstavljeni procesa i prelaze jedan u drugi. To je ritam *Vasione*, gde se dve suprotnosti međusobno bore i prelivaju jedna u drugu. Rezultat te borbe je akumulacija ljubavi, koja omogućava da se objedine te suprotnosti i da se oseti njihovo jedinstvo. U tom ritmu, kuca naše srce, zbog toga ga i doživljavamo kao organ ljubavi.

Koje su karakteristike jednodimenzionalnog načina razmišljanja? Pre svega, ono ne može istovremeno da zadrži dve suprotnosti: kretanje se za njega odvija samo u jednom smeru - ili napred ili nazad; svaku situaciju procenjuje kao dobro ili kao zlo. Takav način razmišljanja je hrišćanstvo moglo samo upola da prihvati.

Uzmimo za primer dva sižea. Prvi: Hristos ruši stolove menjača i bićem ih izbacuje iz hrama. To je prilično grubo ponašanje, tim pre što ti ljudi nisu kršili ni krivični, ni građanski zakon - bilo im je dopušteno da trguju. Drugi: Hristos je govorio da ako nas udare po jednom obrazu, potrebno je postaviti i drugi, i da je potrebno voleti ne samo prijatelje, već i neprijatelje.

Čovek sa jednodimenzionalnim načinom razmišljanja, grozničavo razmišlja koji od ovih modela ponašanja treba da mu bude smernica za dejstva. Da li je potrebno kazniti one, koji se neprikladno ponašaju, ili im oprostiti? S obzirom na to da je ime Hrista u društvenoj svesti povezano sa idejom opruštanja i ljubavi, na kraju se izbor donosi u korist druge varijante: čovek se trudi da zaboravi nerazumljivu prvu scenu i, kao smernicu za ponašanje - bira drugu. Dakle, opruštanje neprijatelju, nesuprotstavljanje zlu i žrtvovanje.

Ali, prolazi vreme i čovek vidi da opruštanje postepeno dovodi do razvraćanja prestupnika, da nekažnjeni greh uništava dušu, da ga velikodušnost prema lenčugama i neprestana briga o njemu čine podlacem. Čovek uviđa da duši nemoralnog podlaca više šteti praštanje, nego kazna. Tada se donosi naizgled logičan zaključak: Hristove zapovesti je

nemoguće ispuniti. Dobro, trudićemo se da ispunimo bar deo toga. Ali posejano seme sumnje u duši, pre ili kasnije će izrasti i zatvoriti najvažnije, što je rečeno u Jevanđelju. Da li treba težiti cilju koji je nedostižan? Da li je potrebno slediti zapovesti koje su neizvodljive? Da li se može verovati u iluziju i graditi zamkove u pesku?

Međutim, u hrišćanstvu ipak nešto postoji, razmišlja čovek, iako je Hristove zapovesti ne samo teško, već nemoguće potpuno poštovati. On kaže: „Ljubite neprijatelje svoje”, i odmah zatim: „Ne dajte svetinje psima i ne bacajte bisere pred svinje”. Ko su svinje i psi? To su ljudi, koji ne žele da se duhovno razvijaju. Znači, siromašnima se može novčano pomagati, a siromašnim duhom ne može? Ali duh je važniji od tela i njemu je na prvom mestu potrebna pomoć. Međutim, ideju oprاشtanja, čovek podsvesno ipak prihvata, zato što u njoj oseća viši smisao.

Nedavno mi se s molbom obratila jedna žena:

- Molim vas, recite mi da li sam u pravu. Sastavila sam molitvu i verujem da će ona pomagati mojoj duši kao i onima koje naučim da se takođe mole na isti način.

Počela je da izgovara svoju molitvu:

- Gospode, oprštam svima koji su me povredili. Oprštam svom ocu i prihvatom ga onakvim, kakav on jeste. Oprštam svojoj sudbini i prihvatom je onakvom kakva ona jeste.

- I vi mislite da će vam to pomoći? - osmehnuo sam se.

Zauzvrat se osmehnuvši, uzvratila je:

- Ali vi sami neprestano govorite da oprštanje leči.

- Leči - klimam glavom, - u slučaju ako znate zbog čega oprštate.

Postaviću vam pitanje: šta je oprštanje i zašto oprštate?

Zamislila se, a onda zbumjeno pitala:

- Zaista, šta je oprost?

- Dobro, - rekao sam - objasniću. Mi oprštamo da bismo sačuvali ljubav. Zato je oprštaj pre svega očuvanje ljubavi u duši. Drugo: oprštaj je priznavanje Božje volje u svemu što se dogodilo. Bilo kakvo kajanje, ljutnja i mržnja, usmereni protiv čoveka koji vas je uvredio, adresirani su na Boga. Zbog toga je neoprštanje drugoj osobi i žal zbog

prošlosti - bogohuljenje. Oprost je prihvatanje onoga što se dogodilo i priznavanje najviše volje i najvišeg dobra u tome. To jest, priznanje toga da nas svaki događaj koji nam se desio, podstiče ka ljubavi prema Bogu.

Treće: oproštaj predstavlja priznanje da smo mi, sami, svojim dubinskim stanjem isprovocirali drugog čoveka. Unutrašnji tvrdičluk i pohlepa privlače krađu, osudu - izdaju. Prezir privlači batinjanje, ljubomora - prevaru. Uvredljivost privlači poniženja. Gubitak ljubavi u duši izaziva eksploziju unutrašnje agresije, koja privlači nesreće i probleme: može nas udariti i uvrediti stranac, a može se dogoditi i saobraćajna nesreća. Na taj način, oproštaj je priznavanje sopstvene nesavršenosti, nedostatka ljubavi u duši, i samim tim, spremnosti da menjamo sebe, svoj karakter i vaspitavamo svoju dušu.

Četvrto: praštanje znači i pomoć čoveku, koji je počinio prestup. Mi volimo svoju decu, ne osuđujemo ih i ne preziremo, ali to ne znači da ih ne treba kažnjavati. Vaspitanje podrazumeva ljubav, a ljubav uvek sjedinjuje dve suprotnosti, to jest pozitivne i negativne emocije. Pokornost, uzdržavanje, samoograničavanje, žrtvovanje - sve to najčešće izaziva negativne emocije. Ali bez njih, pozitivne emocije ne mogu da postoje. Stoga, oprاشtanje drugom čoveku podrazumeva eliminaciju mržnje, osude i ljutnje, očuvanje ljubavi prema njemu i pomoć u razvoju, to jest u zadobijanju ljubavi i pročišćenju duše.

Za kriminalca, na primer, koji istrajava u mržnji i uništavanju svoje duše, oprashtanje i pomoć mogu biti smrtna kazna. Ako čovek ubija u duši ljubav i istrajava u tome, može mu se pomoći samo ljubavlju i oštrim merama. Ali mi moramo razumeti da pomoć i spasenje moraju biti usmereni prvenstveno ne na telo i svest čoveka, već na ljubav u njegovoj duši. Bog sve nas voli, On nam daje život, zdravlje, sve vrste užitaka, ali On nam daje i bolesti, nesreće, smrt, i sve to u nama vaspitava ljubav.

Vratimo se jednodimenzionalnom načinu mišljenja. Čoveku, koji razmišlja na takav način, teško je da shvati da kada je Hristos ljudi, koji su trgovali u hramu, šibao bičem, i kada ih je pozivao da okrenu i desni obraz nakon udarca po levom, On činio suprotne postupke samo na spoljašnjem nivou. Proganjanje trgovaca iz hrama i odbijanje da se suprotstavi kada su Ga vodili na izvršenje sramne kazne, zapravo su značili zaštitu i spasenje onoga što mi nazivamo ljubavlju. One, koji su zaboravljali na Boga trgujući u hramu i time uništavali svoju dušu, čak i

ne osećajući kako je napušta ljubav, bilo je potrebno odmah spasavati. Oštре mere prema onima, koji se nesvesno bave svetogrđem i bogohuljenjem, predstavljalo je spasenje njihovih duša. Dakle, u ovom slučaju, Hristos je spasavao i štitio ljubav. I kada su Ga vodili na izvršenje kazne, osnovni zadatak takođe je bio da sačuva ljubav - istovremeno i najteži, jer je od davnina predstava o božanskom u svesti ljudi bila usko povezana sa moćima i snagom.

Jednodimenzionalni način mišljenja je proizvod primitivnog načina života. Čovek je u prvojnom stanju navikao da se orijentiše na vođu, da ga oponaša i prati. Ako je bezvoljan, plasljiv i slab, čitava zajednica će umreti. Paganski bogovi su za nerazvijenog čoveka bili iste takve vođe - pametni, jaki i neprestano su dokazivali svoju snagu i moć.

Naša podsvest se izgrađivala stotinama milionima godina i menja se veoma sporo. Bez obzira na stotine godina, koliko je prošlo od vremena Mojsija, predstave Jevreja o Bogu su u ogromnoj meri nosile primitivne nijanse: Tvorac je jedan, svemoguć i absolutno mudar. Ako čovek sebe naziva Sinom Božijim, on mora da demonstrira svoju moć. Jednodimenzionalni način razmišljanja operiše sa pojmovima snage, moći, pravde. Sa konceptom ljubavi on ima problem.

Oni, koji su sebe nazivali hrišćanima, zadržali su isti taj način razmišljanja i počeli da tumače ono što je govorio Isus, pod odgovarajućom tačkom gledišta. Tako se pojavio preziv odnos prema novcu. Nedostatak novca - to je dobro, ali njegovo prisustvo je greh, nešto loše. Na bogate ljude su počeli da gledaju sa podozrenjem i loše prikrivenom mržnjom. Uostalom, oni su protiv Boga, ne žele da daju poslednje i podele sa svima. Dakle, ovi ljudi su protiv Hrista. Sličan odnos se lako može propratiti u paganskom učenju, kao što je socijalizam. Ali prezir je obrnuta forma poklonstva.

Preziv odnos prema novcu postepeno je morao da se pretvori u svoju suprotnost. I, u Srednjem veku, kada je hrišćanstvo u Evropi počelo da slabi, pojavila se ideja o blagotvornosti bogatstva. U protestantizmu, ovaj trend se pojavio potpuno očigledno. Što više novca ti daje Bog, time te više voli. Dakle, služenje Bogu je - veština zarađivanja novca. Dakle, potrebno je savesno, mnogo i dobro raditi i Bog će te za to nagraditi.

Najčudnije je to što su oba stava bila ispravna, ali, pritom, absolutizacija ma kog od njih, dovodila je do degeneracije i gubitka

ljubavi i u jednom i u drugom slučaju.

O čemu je zapravo govorio Isus Hristos? Šta je imao u vidu govoreći da se ne može istovremeno služiti i Bogu i mamonu? Za jednodimenzionalni način razmišljanja, novac je ili dobro ili zlo. Ako je Hristos govorio da bogataš praktično nema šanse da uđe u Carstvo Božje, znači da je novac zlo i ne treba mu služiti. Onaj koji veruje u Boga, ne bi trebalo da bude zaokupljen zarađivanjem novca, već da teži ograničavanju, a idealno - ka siromaštву.

U trodimenzionalnom načinu razmišljanja, teza o nemogućnosti služenja dvojici gospodara može da označava nešto sasvim drugo. Da, nemoguće je služiti dvojici gospodara - jedan od njih pre ili kasnije mora da se izda. Nemoguće je trčati u dva ili tri pravca istovremeno. Koji je zaključak? Zaključak je jednostavan: mora postojati jedan gospodar - Tvorac. A novac mora biti sluga. Novcu se ne možemo klanjati i od njega zavisiti. Novac se može zarađivati, njime se može upravljati i razumno ga trošiti. Ukoliko je novca mnogo, i počne da se pretvara u nekretnine, preduzeća, to će oduzimati mnogo duhovne energije, što može negativno da utiče na dušu, da je opustoši. Dakle, mnogo novca ne može da ima svaki čovek. Višak novca, kao i višak hrane i seksa, može predstavljati opasnost za ljudsku dušu. Onaj mladić, koji je prišao Hristu, i upitao: „Šta treba da uradim da bih dobio večni život?” - po svemu sudeći, nije imao mnogo ljubavi u duši. Poštovanje zapovesti i moralni život omogućili su mu da prikupi energiju koja se realizovala u bogatstvu, ali to je bilo daleko ispod nivoa ljubavi i jedinstva s Tvorcem, o čemu je govorio Isus Hristos.

Najupečatljivije je to što svi vide opasnost od materijalnih bogatstava i dve hiljade godina govore samo o tome. Ali opasnost od duhovnih bogatstava daleko je veća nego od materijalnih, i o tome je već bilo reči.

Duhovno bogat čovek neće zavideti drugima zbog novca, ali će zavideti onome koji je sposobniji, pametniji i snažnijeg duha. Setite se o čemu su govorili apostoli kada Isus Hristos nije bio prisutan. Oni su raspravljali o tome koji je od njih duhovno napredniji. I đavo je Hrista iskušavao na prvom mestu duhovnim bogatstvima, zato što iz duhovnih bogatstava proističu materijalna. Novac nije uvek u stanju da pruži vlast, dok vlast uvek može da otvori mogućnosti za bogatstvo.

Osuđivanje drugog, osećaj sopstvene nadmoćnosti - sve su to znaci zavisnosti od duhovnog bogatstva. Isus je svojim učenicima objašnjavao da osnovna tačka, iz koje čovek posmatra svet, mora biti ljubav. Ona predstavlja simbol apsolutnog jedinstva Vasionе. U njoj se vreme i prostor sažimaju u tačku; u njoj ne postoji koncept o višem ili nižem, pametnom ili glupom, u njoj su svi ujedinjeni u Bogu.

Ali da bismo sačuvali takav pogled na stvari, dostigli takav intenzitet ljubavi, bilo je potrebno proći takve duhovne i duševne patnje, na koje ljudi jednostavno nisu bili spremni. Zato se njihova svest kotrljala na naviknut, jednodimenzionalni nivo. I postepeno se slika sveta, koju je dao Hristos, promenila do neprepoznatljivosti. Njegovi sledbenici nisu mogli da ostanu na najvišem nivou, koji im je Učitelj zadao, mnogi od njih su se spustili čak niže od starozavetnog nivoa, koji dve suprotnosti razdvaja na potpuno različite suštine. I tada je cilj postao ne ljubav i jedinstvo sa Bogom, već raj, u kome će čovek dobijati samo pozitivne emocije. Onaj, koji se pogrešno ponaša, ići će u pakao, gde će se zauvek mučiti.

Smisao spasenja, koje je došlo kroz Isusa Hrista, iskrivio se, nije se video u onome, čemu je On podučavao - da se Tvorac voli i da se teži ka Njemu, već u tome da je On, Svojim patnjama, sprao sve grehe s ljudi. Dakle, mukotrpan proces prevazilaženja sebe i poštovanja zapovesti postaje nepotreban - dovoljno je samo verovati u Isusa Hrista.

Ova tendencija se manifestovala i u privatizaciji vere u Boga. Kada je Hristos govorio da se samo kroz Njega možemo približiti Bogu, to je značilo sledeće: model razmišljanja, za koji je karakteristično da se Tvorac nalazi negde daleko, a da su Njegovi glavni atributi - moć, svest, pravda - odlazi u prošlost. Na smenu mora doći novi model mišljenja, u kome je intenzitet ljubavi, nivo davanja energije, stepen jedinstva s Bogom, daleko veći. To je novi nivo spoznaje Tvorca. Da bi se dosegao takav nivo, potrebno je oponašati Hrista i učiti od Njega. Međutim, mnogobrojni sledbenici su izabrali lakši put: ako smo hrišćani, to znači da se samo kroz nas može spoznati Tvorac, a sve druge religije i lični pokušaji da se spozna Bog - predstavljaju absurd i jeres. Jedna zabluda je dovodila do druge.

Da bismo shvatili šta je imao u vidu Isus Hristos, potrebna je duboka, bolna transformacija ljudskog bića i ogroman utrošak energije za stvaranje novog načina razmišljanja. Za mnoge se to ostvarivo tek pred smrt i u trenutku rasplamsavanja ljubavi.

Ideja žrtvovanja je postepeno zamenjena idejom konzumerizma. Molitva, umesto da bude sredstvo jedinstva s Bogom i priznanja ljubavi prema Njemu, pretvorila se u konstantne potražnje. Slično paganima, ljudi su počeli da mole za blaga i zdravlje, pretvarajući hrišćanstvo u magiju, koristeći božansko radi udovoljavanja svojoj pohlepi. Prirodno, pobeđujuća ljudska logika je primorala crkvu da više brine o politici, ekonomiji, vlasti, novcu, skrećući pažnju sa svog neposrednog zadatka - spasenje ljudske duše i briga o njoj.

Država može da koegzistira sa carstvom, koje nije od ovoga sveta. Ali ako se to carstvo živo interesuje za vlast, politiku, ekonomiju i državi može da stvori opoziciju, tada će se ona potruditi da takvu strukturu potčini sebi. Zbog toga, srastanje crkve i države, i konačna pobeda države, dogodili su se kada je crkva prestala da brine o čovekovoj duši i prešla na ekonomske i političke probleme.

Slabljenje religije dovelo je do toga da su moral i kultura prestali da se razvijaju. Kada vidimo jednogodišnje dete, koje raspoznaće druge i izgovara nekoliko reči, to nas raznežuje i čini radosnim. „Kakvo pametno i napredno dete!“ - uzvikujemo. Međutim, ako isti takav nivo mentalnog razvoja pokaže četrnaestogodišnji tinejdžer, u nama će se pojavit osećaj žaljenja i saosećajnosti, ne samo prema njemu, već i prema njegovim roditeljima. Savremena civilizacija u poslednjih nekoliko vekova sve više postaje nalik takvom tinejdžeru. Pre hiljadu-hiljadu i po godina, to je bilo lepo i veoma napredno dete, a sada je mentalno retardirano, koje se umilno smeje i guguče, apsolutno ne razumevajući svoj katastrofalni položaj.

Pocepavši hrišćanstvo na dva dela u svom načinu razmišljanja, ljudi su ga zatim pocepali na dva dela i fizički. Zapadna, katolička polovina, počela je ljubav da vidi u materijalnom, čulnom aspektu. Zato je potpuno prirodno što je u prvi plan počeo da izlazi ženski princip. Istočna polovina, predstavljena pravoslavljem, počela je da ljubav posmatra kao duhovnu suštinu, aktivno se klanjajući muškom duhovnom principu. Shodno tome, jačali su elementi poklonjenja ne

samo božanskom principu, koje je u Sebi nosio Isus Hristos, koliko Njegovom duhovnom, to jest ljudskom principu.

Istina, potrebno je odati priznanje savremenom pravoslavlju: prošavši kroz strašne progone i mučenja, koji su otpočeli pobedom pagana 1917. godine, kroz raspad svih duhovnih i moralnih aspekata, ono je sačuvalo svoj najvažniji potencijal i donekle se, ne na rečima, već na delima, vratilo zapovestima Isusa Hrista. Verovatno sve to pravoslavlju može da obezbedi novi procvat i da mu pomogne da zadobije ono što je počelo da se gubi pre Oktobarske revolucije.

Katolicizam je u tom pogledu imao manje sreće. Stabilnost i neprikošnovenost tokom vekova, kao i ogromno nagomilano bogatstvo, uradili su svoj posao. To, što su sada katoličke crkve prazne i počinju da ih izdaju u zakup za diskoteke i druge zabavne manifestacije, potpuno je razumljivo. A svi današnji pokušaji katolicizma da nekako ožive moral, naleteli su na gluv zid otpora i nerazumevanja.

Narod, navikao da se klanja svojim željama i zaboravivši na samoograničenja, moral naziva demokratijom i političkom korektnošću. Niko ne želi da pati i ograničava svoje nagone, svi se klanjaju pozitivnim emocijama. Glavni pokazatelj razvoja čoveka nije postala sposobnost da se voli i prašta, čak ne ni duhovnost i sposobnosti, već materijalna bogatstva. Korist je daleko prevazišla moral.

Umetnost, nauka i ekonomija, pretvorile su se u biznis. Veliki novac dolazi kada ljudi aktivno kupuju produkciju. Kakav treba da bude kupac da bi biznis cvetao? Treba da bude neumeren u željama. Mora da otkloni sva samoograničenja. Treba da se klanja svojim nagonima. Tada, kao vuk, uvukavši se noću u tor, on će, zaklavši jednu ovcu, navaliti na drugu. Dakle, biznis mora da promeni čovekovu ličnost. Iz jednoboštva, mora da ga pretvori u paganina. Treba da pojača njegove želje i potpali njegove nagone, da u njemu maksimalno razvije potrošački impuls. I sada se reklama već pretvara u sredstvo vaspitanja i oblikovanja današnjeg čoveka. To je potpuno logično - ako celija počne da degradira, novonastali virus ili bakterija, uništavajući je, može da organizmu vrati harmoniju.

Ako duša gubi ljubav prema Bogu i jedinstvo s Njim, ali čovek pritom zadrži dobrodošnost, njegova unutrašnjost je čista i svetla. Do čega će to dovesti? Do toga, da razvoj neće biti moguć. Ali ako gubitak

Ljubavi dovede do degeneracije duše, do pojave đavolskih tendencija, ako osoba počne da ludi pri čistoj svesti i zdravom telu, to će postati primetno. Tada će čovek pokušati da se vrati ljubavi, i premda će to biti bolno i mučno, on će preživeti i imaće potomstvo. Ako želi da živi samo za pozitivne emocije, to jest da se prepušta svojim nagonima, proživevši neko vreme u udobnosti, ipak će biti primoran da se vrati ljubavi. Ali pošto će u ovom slučaju raspad biti jači, i patnje će duže trajati.

U savremenoj civilizaciji, danas proističu procesi koji se u Bibliji nazivaju đavolizmom, to jest gubitak ljubavi i sve veće klanjanje duhovnim i materijalnim vrednostima. Taj proces je nemoguće raskrinkati i boriti se s njim. Postoji priča o čoveku, koji je pobedio zmaja, a zatim se sam pretvorio u njega. Borba sa zmajem zapadne demokratije, koji lepim rečima o ljudskim pravima prikriva promiskuitet, nemoral i gubitak ljubavi, moguća je ako na prvom mestu promenimo sebe. Savremena situacija u svetu - predstavlja presudu jednodimenzionalnom načinu razmišljanja. Ili ćemo ostati u njenim granicama i posmatrati kako se omča na vratu čovečanstva polako steže, ili ćemo preći u novo stanje i na novi nivo mišljenja. I tada ono, o čemu je govorio Isus Hristos, neće postati religiozna ili mistična bajka, već realna mogućnost za promenu, spasavanje sebe i drugih.

* * *

U ovoj knjizi poklonjeno je mnogo pažnje duhovnom stanju roditelja, zato što je glavni faktor u vaspitanju dece - pravac, u kome se kreću njihovi roditelji, ciljevi kojima oni teže i smisao života koji oni ispovedaju. Za dete je to najvažnije.

Postoji još jedan važan faktor, a to je - kako se roditelji ponašaju, kako se odnose jedno prema drugom. I na kraju - to je životno iskustvo roditelja i drugih predaka, njihov emocionalni, kao i rodoslov ponašanja.

Ono što obično nazivamo vaspitanjem dece, to jest, saveti, pouke, vaspitanje navika, s moje tačke gledišta, predstavlja samo 5-10% uticaja na njih. Sve drugo je određeno unutrašnjim stanjem i ponašanjem roditelja. Najvažnije iskustvo dete stiče na nivou osećanja, u podsvesti. Zbog toga, nisam žurio da pređem na praktične savete, jer se bilo koja praksa izgrađuje na temelju teorije, i da bismo prešli na nju, potrebno je dobro ovladati teorijom.